
దేవాలయాలమీద
బూతు
బొమ్మలెందుకు
?
తాపీధర్మార

దేవాలయాలమీద బూతు బొమ్మలెందుకు ?

తాపీ ధర్మారావు

తాపీవారి ప్రచురణలు
విజయవాడ—2.

రెండవకూర్పు

అక్టోబరు 1962

ప్రతులకు:

1. విశాలాంధ్ర ప్రచురణాలయము,
విజయవాడ–4.

2. చందా నారాయణ శ్రేష్ఠి,
సికింద్రాబాద్-హైదరాబాద్-వరంగల్.

వెల: రు 2-50

అచ్చు:

బి. టి. ప్రెస్,

సికింద్రాబాద్.

మా విజ్ఞప్తి

తాతాజీ శ్రీ తాపీవారి రచనలను మేము ప్రచురిస్తున్నాము అని ప్రకటించామో లేదో; వందల కొలది ఆంధ్ర పాఠక మహాశయులు "దేవాలయాల మీద బూతు బొమ్మ లెందుకు?" అన్న రచనను కోరుతూ జాబులు వ్రాశారు. కొందరు ఆ రచనను తక్షణం ప్రచురించ వలసిందని ఆదేశము నిచ్చారు; తక్కిన రచనలను తరువాత ప్రచురించ వచ్చునని ఉపదేశం చేశారు.

జనవాక్యం కర్తవ్యం కదా! మొదటి ముద్రణ కాపీలన్నీ చెల్లిపోయి దాదాపు ఇరవై అయిదు సంవత్సరా లయింది. ఈ దీర్ఘ కాలంలో వేలకొలది పాఠకులు దీనిని కోరుతూ ఉండడం మాట తెలుసును. సాహసించి ఆ గ్రంథ ప్రచురణకు అనుమతించ వలసిందని తాతాజీ వారిని కోరాము.

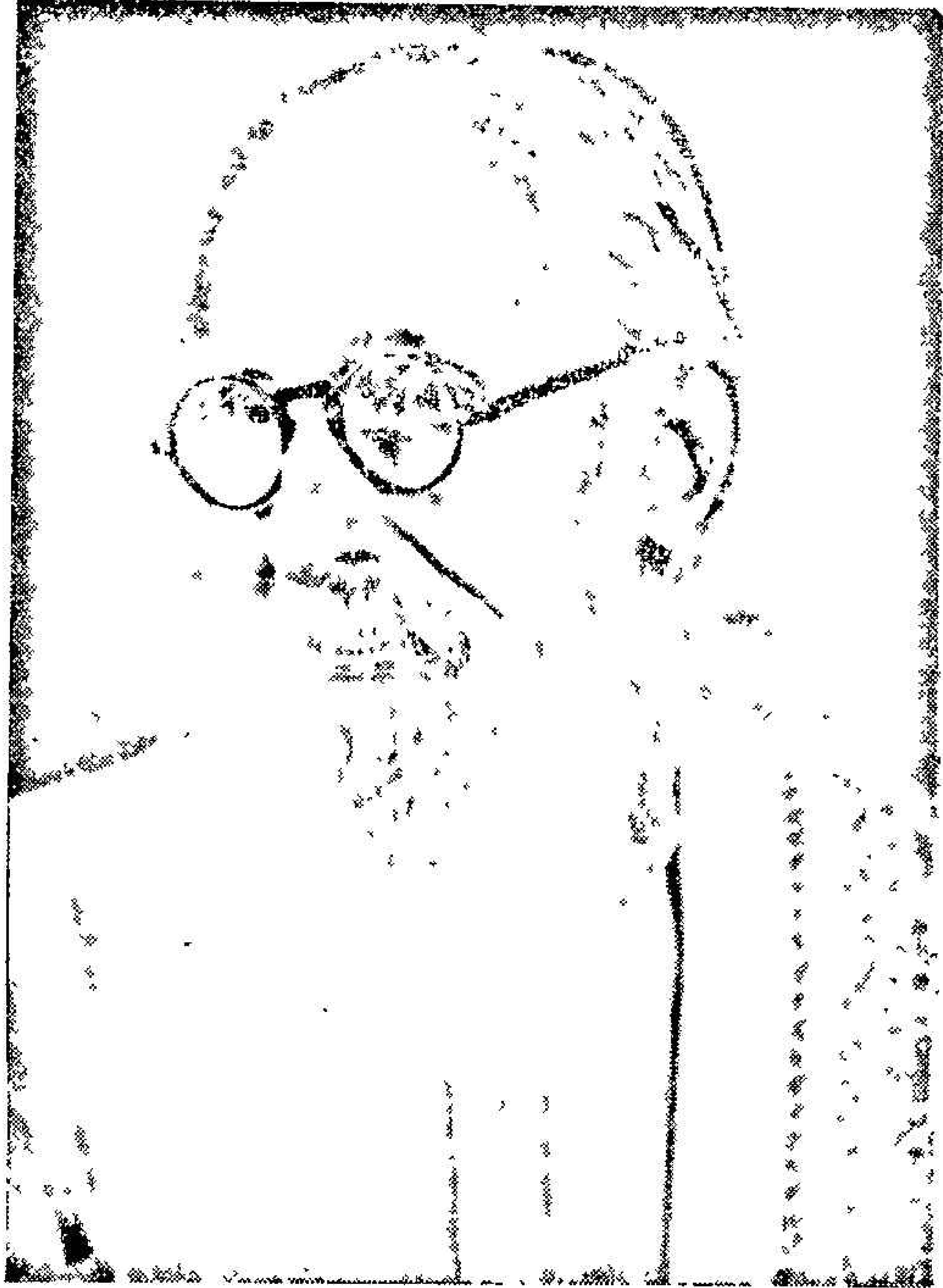
వారు తమ దృష్టి అంతా 'విజయ విలాస వ్యాఖ్యాన' ప్రచురణ మీద కేంద్రీకరించి ఉన్నారు. అంతేకాక, దేవాలయాల మీద బూతుబొమ్మ లెందుకు అన్న రచన రెండవ ముద్రణను గురించి వారికి కొన్ని అభిప్రాయాలున్నాయి. అనేక ఫోటోలతోనూ, విదేశ మ్యూజియములలో నున్న చిత్రములతోనూ, చాలా ఖరీదయిన కాగితముతో ఉదాత్తమయిన పరిశోధక ప్రచురణగా ముద్రింపించవలెనని వారి యూహ- అని తెలియజేశారు.

అటువంటి పరిమరణకు కావలసిన సామగ్రి అంతా సమకూర్చడానికి కొంత కాలం పడుతుంది. ఈ లోగా ఈ చిన్న ప్రచురణ చేయవచ్చును కదా అని మేము చెప్పిన తరువాత వారు ఈ ముద్రణకు అనుమతి నిచ్చారు. వారికి మా కృతజ్ఞతాభివందనములు.

తొలికూర్పు పుస్తకాలకు చూపించిన ఆదరాభిమానాలను దీనికి గూడా ఆంధ్ర పాఠక లోకం చూపించినట్టయితే, అత్యంత స్వల్ప కాలములో ఈ ప్రతులు విక్రయము కావడమూ, ఆరీతిని తాతాజీ తలపెట్టిన ఆ ఉదాత్త ముద్రణకు త్వరగా అవకాశము కలగడమూ సుసాధ్యమవుతాయని మా విశ్వాసము. పాఠక మహాశయులు మా నమ్మకమును వమ్ము చేయరన్న ధైర్యము మాకుంది. నమస్తే!

ప్రకాశకులు:

(తాపీవారి ప్రచురణలు)

ఆంధ్రవిశారద

శ్రీ తాపీ ధర్మారావుగారు

A

విన్నపం

ధర్మరాజు రాజసూయ యాగంలో బ్రాహ్మణోత్తములకు జింక మాంసముతోనూ ఆవుదూడ మాంసంతోనూ సంతర్పణలు చేశాడంటే, ఇప్పుడు వాంతి చేసుకొనే ఆచారవంతు లున్నారు. భర్త చూస్తూఉండగా భార్యను ఎవ్వడో ఒకడు సంభోగించడానికి తీసుకుపోయాడంటే, సచేలస్నానం చేసే పెద్దలున్నారు. కాలాన్నిబట్టి ఆచారాలూ అభిప్రాయాలూ మారుతూ ఉంటాయన్న సత్యం తెలియక కాదు; దురభిమానం విడిచిపెట్టుకోలేకే. అలాటివారి సంతతివారమే మనము అన్న విషయాన్ని అంగీకరించడానికి మనసొప్పకే.

ఇలాంటివారు మనలోనే కాదు; సర్వత్రా ఉన్నారు. సాధారణులేకాదు; విజ్ఞాన ఖనులయి పరిశోధనలు చేసేవారుగూడా కొందరున్నారు. ఆరంభదశలో - సృష్టి మొదటి దినాలలో - స్త్రీ పురుషులు వావివరుసలు లేకుండా ప్రవర్తించేవారని ఎన్ని నిదర్శనాలు చూపినా అంగీకరించలేని వారున్నారు. అలాంటి దెప్పుడూ ఏ ప్రాంతంలోనూ లేదని ఆ పరిశోధకులు వ్రాశారు గూడ. ఆ వ్రాతలు చూచి మనవారు గూడా కాదనడానికి ప్రయత్నించారు.

కాని, ఇటీవల పరిశోధకులకు దొరికిన ఆధారాలవల్ల వారి అభిప్రాయం తప్పు అని రూఢి అయింది. మన పురాణాలనుపట్టి స్త్రీ పురుష సంబంధాలు ఎన్ని రకాలుగా ఉన్నాయో తెలుసుకోవచ్చును.

వావివరస లేని అవస్థనుంచి నేటి రిజిస్టరు వివాహము వరకు ఉన్న అంతస్థులన్నీ వాటిలో కనబడతాయి. మహాభారత కాలమునాడు గూడ ఈ స్వేచ్ఛ ఆచారంలో ఉన్నదనడానికి శల్యుడి మద్ర రాజ్యమే సాక్ష్యము.

శల్యుడు కర్ణుడికి రథసారథ్యం చేస్తూ కర్ణుడి మనసుకు నొప్పి కలిగించే మాటలాడతాడు. కర్ణుడు శల్యుడి పరువు బజారున పెడతాడు. సంస్కృత భారతంలో ఈ అధిక్షేపణ చాల విపులంగా ఉంది. తిక్కన కవిగారు ఆ తిట్లను సూక్ష్మీకరించి

"వావివరుసలు లేక వనితలు పురుషులు
కలియుచుంట యెగ్గుగాదు మీకు..."

అనిమాత్రం చెప్పాడు. దురభిమానానికి పోకపోతే, దీనిని పట్టయినా ఆనాటి స్థితిని అంగీకరించవచ్చునే. కాలక్రమ పరిణామాలను గుర్తించ లేకపోయినా ఈ ప్రమాణాన్ని అంగీకరించాలి కదా! భారతీయ నాగరకతయందు గౌరవం మనకంటే తిక్కన్నకు తక్కువ అనలేము కదా! అంగీకరించక తప్పదు.

స్త్రీ అధికారము

వావివరుసలేని ఈ స్థితిని ఎప్పు డంగీరించామో అప్పుడే 'ఆరంభదశలో స్త్రీలదే అధికారం' అన్న సంగతిని గూడా అంగీకరించాలి. తండ్రి ఎవ్వడో తెలియనప్పుడు తల్లిపేరుననే కదా జీవించాలి! స్త్రీ ఆధిక్య ముండిన స్థితి ఎప్పుడూ లేదని అనడం సాహసం. ఎవ రనినా అనవచ్చునేమో కాని, ఆంధ్రులం మనం అనలేము. మన

చారిత్రక పురుషులు శాతకర్ణులు 'గౌతమీపుత్ర శాతకర్ణి' అనీ 'వశిష్టిపుత్ర శాతకర్ణి' అని ప్రఖ్యాతి పొందినవారు. ఇందులో గౌతమీ వశిష్టి అని తల్లుల పేరులతోనే వ్యవహారముంది గాని పురుషుల (తండ్రుల) పేరులతో కాదు. అంత ఎందుకు? సుప్రసిద్ధ చక్రవర్తి చంద్రగుప్తుడెవరు? మౌర్య వంశస్థుడు; అనగా ముర అన్న స్త్రీ సంతతివాడు కాడా? దీనినిబట్టి ఆ దినాలవరకుగూడా మనదేశంలో స్త్రీ ఆధిక్యము ఆచారములో ఉండేదని రూఢే కదా! ఇటీవల పరిశోధకులు సంగ్రహించిన అనేక రుజువులు ఈ సిద్ధాంతాన్నే నిర్ణయిస్తున్నాయి.

దేవాలయాలగురించి

ఇలాంటి నిర్ణయాలే దేవాలయాలనుగురించి చేశారు. కొందరు పరిశోధకులు కాదని చేసిన వాదనల నన్నిటిని పూర్వపక్షం చేసి ఖండించారు. తండోపతండాలుగా దొరుకుతున్న సాక్ష్యాలను అంగీకరించక తప్పదు కదా! ఇప్పటికీ దేవాలయాలలోని నిర్మాణంలోనూ, ఆచారాలలోనూ ఉన్న అభిప్రాయాలను నిష్కర్షగా తేల్చి చెప్పవలసిన అవసరం ఉందికదా!

మనదేశం దేవాలయాలకు ప్రసిద్ధి. మన నాగరకతా, సంస్కృతీ, మంచి చెడ్డలూ అన్నీ ఈ దేవాలయాలతో సంబంధించినవే. వీటివల్లనే మనలో - ఆసేతు శీతనగమూ - జాతీయ ఐక్యత కలిగింది. వీటివల్లనే మత విద్వేషాలతో పోట్లాడుకున్నాము. వీటిలో ఉంచిన ధనాని కాస పడే ఎందరో మనమీద దండెత్తి వచ్చారు. వీటి ప్రాకారాలలోనే వేలకొద్దీ కుటుంబాలు కష్ట సమయాలలో తల

దాచుకొనేవారు. మన శిల్పం, చిత్రలేఖనం, నృత్యం, సంగీతం, అన్నిటికీ ఈ దేవాలయాలే ఆధారంగా ఉండేవి. ఈ విధంగా మన మంచికి చెడ్డకి ఉపకరించిన వీ దేవాలయాలు.

కొన్ని వేల సంవత్సరాలనాడు కట్టిన దేవాలయాలు ఉన్నాయి; ఇప్పు డిప్పుడు శాస్త్రసమ్మతంగా కడుతున్న గుళ్ళున్నాయి. హిమాలయాలనుంచి కన్యాకుమారి వరకు ఈ దేవశాల లున్నాయి - అన్ని ప్రాంతాలలోను. ఉత్తరాన కోణార్క దేవాలయంలోనూ, భువనేశ్వరాలయంలోనూ, పూరీ జగన్నాథంలోను, దక్షిణాన సింహాచలంలోను, కంచి, మధుర, శ్రీరంగం, అజంతా ఎలిఫెంటా గుహాలయాలలోనూ - అన్నింటా - ఈ బూతుబొమ్మ లున్నాయి. ఆ యా దేశాలు శిల్పుల చాకచక్యంబట్టీ, విజ్ఞానంబట్టీ, ఈ బొమ్మలు చిత్రాతిచిత్రంగా తయారయి ఉన్నాయి. అమోఘమైన శిల్పచాతుర్యం చూచి ఆశ్చర్యపడని వారుండరు. ఆ దేవశాలలకు సంబంధించిన రథాలమీద, వాహనాలమీదనుగూడా ఈ బొమ్మ లున్నాయి.

ఇంత వ్యాప్తి నందిన ఈ బొమ్మలు ఎవడో ఒక చిలిపితనపుశిల్పి చేసిన పని అనలేము. ఎవడో ఒక పోకిరీ వాడు చేసిన పని అని చెప్పలేము. ఇందరు నిర్మాతలను, ఇంతమంది శిల్పులను, ఒక్కదారికి తీసుకు రావడానికి గట్టి కారణం ఉండాలి. ఇలాగుండాలి అన్న కట్టుబాటు ఒక టుండాలి.

ఉంది అని మన మంగీకరించాము. కాబట్టే, 'ఎందుకు' అని ప్రశ్నించాము. ఈ నిర్మాణాలు నేటివి నిన్నటివి కావు. కొన్ని శతాబ్ద సహస్రాబ్దాలనాటివి. ఈ మహాకాల ప్రవాహంలో ఎన్నో ఆచారాలు

మారిపోయాయి. ఎన్నో అంతరించిపోయాయి. ఎన్నో అభిప్రాయాలు తారుమారయాయి. సత్యాన్ని ఆవరించుకొనిన అసత్యాలూ కనబడతాయి. అసత్యం చుట్టూ మూగిన సత్యాలూ కొన్ని గోచరిస్తాయి. అంతా దారితెన్నూ లేని కీకరారణ్యంలాగా ఉంటుంది. కాబట్టి సత్య నిర్ణయం సులభం కాదు. అక్కడక్కడ కనిపిస్తున్న ఆచార ఖండాలను, అక్కడక్కడ నిలిచిఉన్న అభిప్రాయాలను సమన్వయపరచి వివేకవంతు లయిన పరిశోధకులు కొన్ని నిర్ణయాలు చేశారు. వాటిని సక్రమ పరిణామ సూత్రాలతో పరీక్షించారు; ఇటీవల దొరికిన అపూర్వ ఆధారలతో మేళవించారు. వాటిని మనము మన ఆచార వ్యవహారాలతో జోడించి సవ్యమని తోచినవాటినీ ఇతర సూత్రాలకు లొంగనివాటినీ ఆమోదించక తప్పదు కదా! అసహ్యమైనా, అప్రియంగా కనిపించినా, సత్యాన్ని అంగీకరించాలి కదా! నిన్నటి నాగార్జునసాగర్ త్రవ్వకాలు ఆనాటి అశ్వమేధానికి నిదర్శనంగా ఉన్నప్పుడు, అది ఎంత అసహ్యమని ఈసడించినా ఒప్పుకోక తప్పుతుందా? నా ఈ వ్యాసాలను ఆ దృష్టితో చూడాలని పాఠకులను ప్రార్థిస్తున్నాను.

ఈ ముద్రణ

మొదటి కూర్పు పుస్తకాలన్ని చాల కొద్ది దినాలలోనే అమ్ముడుపోయాయి. అదంతా ఆంధ్రపాఠకుల ఆదరణే అని ఆనాడే పత్రికాముఖంగా కృతజ్ఞత ప్రకటించాము. ఇంతలో ఆ యుద్ధం

రోజులలో సుప్రసిద్ధ పరిశోధనాచార్యుడు జార్జి రైలే స్కాట్ తన గ్రంథాన్ని ప్రచురించాడు. దాని వెల ముప్ఫయి అయిదు రూపాయలు పెట్టాడు. కొని చూచాను. అపూర్వమయిన ఫోటోలతో, మ్యూజియములలోని వస్తువుల చిత్రాలతో, సిద్ధాంతాలను రుజువు చేస్తూ వచ్చాడు. ఆ గ్రంథంలోని విషయం దాదాపు అంతా, నా పుస్తకంలో ఉన్నదే అయి ఉండడానికి చాలా సంతోషించాను. అతనిలాగానే, మన శిల్పాల ఫోటోలతోనూ చిత్రాలతోనూ చాల ఉదాత్తమయిన ప్రచురణ తీసుకురావాలని ఉద్దేశం కలిగింది. కొంత పని జరిగింది. ఇంకా ఎంతో ఆ యా మ్యూజియములనుంచి సంపాదించవలసిఉంది.

ఈలోగా సంవత్సరాలు తిరిగిపోయాయి. ఇతర వ్యాసంగం కొంత, నా అనారోగ్యం కొంత, మా యింటిపేరు "తాపీ" ప్రభావం వల్ల మరికొంత - ఇరవై అయిదు సంవత్సరాలను మింగివేశాయి. ఇప్పుడు ఈపనిలో పడితే, నా విజయ విలాస వ్యాఖ్యానానికి కాలదోషం పడుతుదేంమో అని భయం. దాని ముద్రణకు ఏర్పాట్లు చేస్తూ ఉన్నాను.

ఇంతలో "తాపీవారి ప్రచురణల"వారు దీని ముద్రణకోసం ఉత్సాహం చూపించారు. సరే అని కొన్ని కూర్పులతోనూ, కొన్ని మార్పులతోనూ దీనిని ప్రచురణకు ఇచ్చాను. సత్యప్రియులయిన ఆంధ్ర మహాశయులు ఈ ప్రచురణనుగూడ సాదరదృష్టితో స్వీకరిస్తారని ఆశిస్తున్నాను.

ఒక్క మాట

గ్రంథంలోని విషయాలకు ఆధారాలు చెప్పినా, చెప్పక పోయినా, అన్నీ ఆధారాలున్న విషయాలేగాని, కల్పనా విషయాలు కావనిమాత్రం మళ్ళీ మళ్ళీ మనవి చేస్తున్నాను. పరిస్థితులు అనుకూలించినట్టయితే ఆ ఉదాత్త ప్రచురణ గూడ చేయాలనే ఉంది.

అప్పటివరకు సెలవు.

హైదరాబాద్
అక్టోబర్, 62.

తాపీ ధర్మారావు.

సూ చి క :

రచనకోసం నేను సంప్రతించిన
కొన్ని పరిశోధక గ్రంథాలు

Lord Avebury—Origin of Civilizations etc.

Robert Briffault—The Mothers.

Ernest Crawley—The Mystic Rose.

Abbe Dubois—Description of character etc., of the people of India.

Sir J. G. Frazer—Golden Bough volumes.

E. S. Hartland—Phallicism.

William G. Sumner—Social Sciences.

Dr. James Hastings—Encyclopaedia of Religion & Ethics.

Edgar Thurston—Castes and Tribes of Southern India.

O. A. Wall—Sex Worship.

E. A. Westermark—History of Human Marriage.

H. Ellis—Psychology of Sex.

John Woodroffe—Shakti and Shakta.

Eric John Dingwall—Male Infibulation.

George R. Scott—Phallic worship.

—o—

తాపీవారి ప్రచురణలు

సిద్ధముగ నున్నవి:

పాతపాళీ	2-00
పెళ్ళి దాని పుట్టుపూర్వోత్తరాలు	2-50
ఆలిండియా అడుక్కుతినేవాళ్ళ మహాసభ	2-00
సాహిత్య మొర్మొరాలు	2-00
దేవాలయాలమీద బూతు బొమ్మలెందుకు?	2-50
• అనా కెరినీనా	4-00
• కొత్తపాళీ	2-50

• ఈ రెండు ప్రచురణలు "విశాలాంధ్ర ప్రచురణాలయము" వారి ప్రచురణలు.

త్వరలో రానున్నవి :

విజయవిలాసము - విపుల వ్యాఖ్యానముతో.

పారిజాతాపహరణము - భావప్రకాశిక.

ఇనుప కచ్చడాలు - పరిశోధనా రచన.

ఆవులింతలోని వింత - ,,

కీకరకాయలు - సారస్వత వ్యాఖ్యలు.

భిక్షాపాత్రము - ఖండకావ్యాలు.

నిరశ్రురోదనము ,,

అవన్నీ నీ కళ్ళేనా - నాటికలు.

తప్తాశ్రుకణము ,,

పరిశోధన విచిత్రాలు.

కథానికలు.

ఉషఃకాలము - ఆంధ్రభాషా స్వీయచరిత్ర.

విలాసార్జునము - నాటకము.

వివరములకు :

తాపీవారి ప్రచురణలు,

విజయవాడ - 2.

(ఆంధ్రప్రదేశ్)

2)

మొదటి కూర్పులోని

మ న వి

అది నా తత్వంలో ఉన్న లోపమో, చదువులో ఉన్న దోషమో, శిక్షలో ఉన్న కొరతో తెలియదు. నాకు ప్రశ్నలు విశేషం. దీని అర్థం ఏమిటి ? ఇది ఎందుకిలాగుంది ? అది లేకపోతేనో ? ఇలాంటి ప్రశ్నలు వేలకి వేలు పుడుతూనే ఉంటాయి. అది సాహిత్యం కానీయండి, గణితశాస్త్రం కానీయండి, రాజ్యాంగవిషయం కానీయండి. పుడుతుంది ఏదో ప్రశ్న. కొంటెతనంవల్ల కాదు. ఒకరిని అడుగుదామన్న ఉద్దేశంతో కాదు. మరేమో చేదామని కాదు.

సంగతేమిటో తెలియాలనీ, తెలుసుకుందామనీ, అంతే. అదే నాకు మంచిని తెచ్చింది. అదే నన్ను పాడు చేసింది కూడాను.

అలా పుట్టిందే నాకీ ప్రశ్న; దేవాలయాలమీద బూతుబొమ్మ లెంమకు ? ఇది పుట్టి చాలా సంవత్సరాలయింది. దానికి అప్పుడప్పుడు కొంచెం కొంచెం సమాధానాలు లాంటివి దొరుకుతూ ఉండేవి. మరి కొంత శోధించేవాడిని. మరికొంచెం చదివేవాడిని. మరికొందరి నడిగే వాడిని. మరికొంత వెలుగు కనబడేది.

ఇలాగ పదిహేను సంవత్సరాలు జరిగింది, ఈ పరిశోధన అనండి పాటు అనండి దీనిలో. దీనిలో చాలా విషయాలు నాకు దొరికాయి. మరికొన్ని కొత్త ప్రశ్నలు పొటకరించాయి.

అప్పుడప్పుడు ఈ విషయాలని గురించే జొన్న కర్రలోనూ, కొండెకాడులోనూ, ఓనమాలలోనూ, లేకిలోనూ వ్రాస్తూ ఉండేవాడిని. కొంతమంది స్నేహితులతో చర్చిస్తూ ఉండేవాడిని. ప్రశంసించే

వారు కొందరు. పడతిట్టేవారు కొందరు. ఎవ రేమి చేసినా, నేను చేసిన ప్రయత్నమంతా హాస్యంకోసమూ, విలాసంకోసమూ కాద నిన్నీ, మహా శ్రద్ధతోనూ చాల పరిశీలనతోనూ చేసినదే అనీ మాత్రం ఒప్పుకొనేవాళ్ళు. నిజంగాగూడా నాకు వినోదం అన్న బుద్ధిలేదు. విషయంలో గౌరవమూ, శ్రద్ధా ఉండేవి. కాబట్టి తేలికబుద్ధి అని మాత్రం మీరు ఊహించవద్దు.

ఇన్నాళ్లూ ఉన్న భయం!

నేను చెప్పబోయేది చాలామందికి కటువుగా ఉంటుంది. అనేకులు సహించలేరు అని నాకు తెలుసును. కొందరు మనసు నొచ్చుకుంటారనీ నాకు తెలుసును. అందుచేతనే ఎంతమందో విద్యార్థికులూ విమర్శకులూ ఈ విషయం ప్రకటించమని నన్ను కోరినా ఊరుకున్నాను.

స్నేహితులు, కవులు, పండితులు, మహా విద్యావంతులు, ప్రపంచ చరిత్రల నెరిగినవారు కొందరు నా విషయం విని నన్ను వేగిరించారు. నేను వద్దండీ అన్నాను. తిడతారండీ అన్నాను. వారు ఒప్పలేదు. మీరు "వ్రాయకపోతే మరెవరైనా వ్రాస్తారు. ఆ గొప్ప వాళ్ళకెందుకు పోవాలి" అన్నారు

మరేమీ పరవాలేదు. అయిదు సంవత్సరాలు గడువు ఇస్తాను. ఈలోగా ఎవరూ ఆ పని చెయ్యరు అని కొంచెం గర్వంగా చెప్పాను. ఆ అయిదూ మరి అయిదూ గూడా అయినాయి సంవత్సరాలు. ఈ విషయం ఎవరూ తలపెట్టలేదు.

మొన్న ఏప్రిల్ నెలలో నేను స్నేహితులతో మాటలాడుతూ ఉండగా ఈ విషయం వచ్చింది. నేనేదో అరిచాను. విన్నారు. సంతోషించారు. ఇవన్నీ మీరు వ్రాయాలన్నారు కొందరు. నేను ప్రకటిస్తానన్నారు కొందరు. తప్పదన్నారు. ఒట్టుపెట్టారు. నేనుగూడా లొంగిపోయాను.

వ్రాశాను. ప్రకటించారు. తిట్లూతిన్నాను దీవెనలూ పొందాను. మహామేరువు ఎక్కించినవాళ్ళు కొందరున్నారు. పాతాళంలోనికి పంపించినవాళ్ళు కొందరున్నారు.

తప్పు చదువులు:

కాని ఒక్కమాట చెప్పవలసి ఉంది. చాలామంది ఈ వ్యాసాలన్నీ గేలి చెయ్యడానికీ, వినోదానికి వ్రాసినట్లుగా భావించారు. హాస్యరసం అనుకుంటున్నారు. అది మాత్రం సరికాదు.

ఇవి చాలా శ్రద్ధతో వ్రాసిన విషయాలు. అందరికీ చదవడానికి సర్దాగా ఉండడానికి ఇలాగ వ్రాశాను గాని మరేమీకాదు. బూతుమీద మోహం నాకు లేదు. విషయంమీద విశ్వాసమే నన్ను ఈ వ్రాతలకు పురికొల్పింది. ఆ సంగతిమాత్రం పాఠకులంతా మనసులో ఉంచుకోవాలి.

తేలిక వ్రాత కాదు:

తేలికబుద్ధితో వ్రాసినదికాదు అని చెప్పడానికి ఎక్కువ అక్కర లేదు. నేను ఈ విషయములను గురించి చూడవలసివచ్చినవీ, చూచినవీ మనవి చేస్తాను.

అనేకవేల సంవత్సరాలకింద అత్యంత నాగరికతను పొందిన రాజ్యాలుండేవి. అవి నశించిపోయాయి. వాటి నన్నిటినీ తవ్వితీసి బయటపెడుతూ ఉన్నారు. వాటివాటి పూర్వచరిత్రలని నిర్మిస్తున్నారు. అలాంటివి ఈజిప్టు, ఫినిషియా, బాబిలోనియా, క్రీటు, అఖడియా, కొంతవరకు గ్రీసు, రోము, భారతవర్షము. వీటి పురాతన వ్యవస్థలను గురించి చాలవరకు చూచాను. శ్రద్ధతో పఠించాను అదే పనిగా. సమన్వయించడానికి చూచాను.

ప్రశ్నలు:

చదువుతూఉంటే పుట్టిన ప్రశ్నలకు మితిలేదు. వాటిలో మన దేశానికి సంబంధించినవి అనేకం ఉన్నాయి. మన ఆచారాలకి సంబంధించినవి ఎన్నో ఉన్నాయి. మనం వాడుకచేసే వస్తువులకి సంబంధించినవి అనేకం ఉన్నాయి.

భారతవర్షం ఏది? దానికా పేరు ఎందుకు వచ్చింది? ఇది ఎంతవరకు ఎరువు తెచ్చుకుంది? ఎంత ఇతరదేశాలకిచ్చింది?

అది ఈ ఇండియాయేనా? కాదా?

అయితే పారియాత్ర పర్వతాల్లాంటివి కొన్ని ఇక్కడ లేవేమి?

వివాహమూ, సమర్త, చావూ ఇలాంటి సమయాలలో మన ఆచారాలు ఎందుకు? పై దేశాలతో సంబంధం ఉందా?

ఈ వారాల పేళ్ళు ఈ వరసలోనే ఎందుకున్నాయి అన్ని దేశాలలోను? ఈ వరసకి కారణం ఏమిటి?

మన అక్షరాలు ఈ రూపంగా ఎలాగ వచ్చాయి? వాటికి లిపి లేఖన మొదలైన పేర్లు ఎందుకు వచ్చాయి?

ఇలాగ వందలూ వేలూ ఉన్నాయి. మనం మనకున్న నాలుగు పుస్తకాలే ప్రపంచ అనుకుంటాం, వాటిని తప్పి మనబుద్ధులు వెళ్ళవు. ఆ పుస్తకాలయినా సంపూర్ణంగా నమ్మించలేవు.

చూడండి. హిందువులకందరికి తెలుసునుకదా దశావతారాలు. దశావతారాలు తెలియవంటే నవ్వుతారు. కాని గుండెమీద చెయ్యి

చేసి గట్టిగా చెప్పండి పది అవతారాలున్నా. ఎనిమిదో అవతారం దగ్గరికి వచ్చేసరికి నెట్టుతుంది.

కృష్ణావతారమా ?

బలరామావతారమా ?

రెండూ అవతారాలేనా ?

రెండెందుకు ఒక్క సమయంలోనే ఒక్క శక్తితో ఉంటాయి ? అని ప్రశ్నలు వస్తాయి.

ఎందుకు ఈ ద్వంద్వ ప్రభుత్వం? మన పుస్తకాలు ఏమీ చెప్పవు. పండితులూ ఆచార్యులూ ఊహాలు అల్లుతారు - ఏదో సమాధానం చెప్పక తప్పదని. ఏమి లాభం! నిజం తెలియాలి.

బలరాముడికి నీలిరంగు వచ్చడం ఏమిటి ? ఆ నాగలి ఆయుధం ఏమిటి ? ఆ తాటిచెట్టు జండా ఏమిటి ? ఆ కల్లు తాగే అలవాటు ఎందుకు ? ఈ ప్రశ్నలకు జవాబు చెప్పవద్దా ?

ఉన్నాయి ఇలాంటివి చాలామట్టుకు. వాటిలో ఒక ప్రశ్నకు ఇంత గ్రంథం అయింది. ఇదిగూడా పూర్తిగా కాలేదు. ఇంకా ఉంది. అయినా ఏదో అయింది అని సంతోషిస్తాను.

ప్ర జ ల ఆ ద ర ణ :

ప్రజామిత్ర పత్రికలో వారం వారం పడిన ఈవ్యాసాలకు ఆంధ్రపాఠకులు చూపించిన ఆదరం అపారం. అందుకుగా వారి కంద రికీ నా కృతజ్ఞతాపూర్వక వందనాలు. వారే ఈ వ్యాసాలన్నీ ఒక పుస్తకంగా అచ్చువెయ్యమని కోరారు. చిన్నవారూ కోరారు.

మహా విద్వాంసులూ కోరారు. కొంతెవ్రాత అనుకున్నవారూ కోరారు. గొప్పవిషయం అనుకున్నవాళ్లూ కోరారు. కొన్ని వేల పుస్తకాలకి ఆర్డర్లు వచ్చాయి. వ్యాసాలు ఈ రూపాన్ని బయట పడుతున్నాయి. దీనికి నాకు సాయంచేసినవాళ్లు శ్రీ గూడవల్లి రామబ్రహ్మంగారు, బి. యన్. కే. ప్రెస్సువారూ అని నేను చెప్పకుండానే పాఠకులు గ్రహించుకోగలరు. నేనిక్కడ చెప్పవలసిం దేమిటంటే, వారికి నా వందనాలని. దీనియందు ఆంధ్రలోకంచూపించిన ఆదరంతో తక్కినవ్యాసాలు గూడా అచ్చుముఖం చూడవచ్చునుగదా అని ఒక ఆశ లేకపోలేదు.

ప్రతివిమర్శనలు:

ఇకను ఒక్క మాట ప్రతివిమర్శనలగురించి. నా వ్యాసాలమీద ప్రతివిమర్శనలు కొన్ని కురిశాయి ఒక జడివానలా. ఇవి, (అంటే వాటిలో తెలివితేట లున్న ప్రశ్నలు) నాకు కొత్తవికావు; నన్ను నేను ఇంతకుపూర్వం అడుగుకున్నవే.

కాని ఒక్క భేదం ఉంది. ఈ ప్రతివిమర్శనలో తిట్లుమాత్రం ప్రకోపించిఉన్నాయి. విషయాన్ని గాని, సమాధానాన్నిగాని తిడితే తప్పులేదు. నన్నుతిట్టడం ఎందుకో తెలియదు. ఆవేశం. పాపం! మనసు ఒప్పుకోదు నేను చెప్పిన మాటలు విని ఊరుకోడానికి.

వాదప్రతివాదాలలో అలాఉంటే పనికిరాదు. దురభిమానం వదులుకోవాలి. అభిమానంకొద్దీ "నువ్వు చెప్పిందంతా అసత్యం! నీకేమీ చదువు రాదు! నువ్వొట్టి పోకిరీవాడివి!" అంటే ఏమిలాభము?

ఇలాంటి వ్యాసాలు ఒక్క భారతవర్షానికి సంబంధించినవికావు-సర్వమానవప్రపంచానికి సంబంధించినవి. వీటిలోఉన్న సత్యాసత్యాలు

గ్రహించడానికి గాని, నిరసించడానికిగాని బుద్ధి ప్రపంచ మంతటా పరుగులెత్త గలగాలి. వేల సంవత్సరాలు వెనకకి చూడగలిగి ఉండాలి. పరిస్థితులను పరిశీలించగలిగి ఉండాలి.

ఒక్క వాగ్దానం:

ఈ వ్యాసాలలో నేను వ్రాసిన విషయాలు చాలా ఉన్నాయి. ముఖ్యమైనవాటికి ఆధారాలు చూపుతున్నాను. అలా చూపించనివి ఇంకా కొన్ని ఉండవచ్చును.

వ్రాయడంలో కొంత నా తెలివితేటలో తెలివితక్కువో చూపించిఉంటాను. కాని విషయంలో మాత్రం అలా తెలివితేటలు చూపడానికి ప్రయత్నం చెయ్యలేదు. లేనిసంగతులను కల్పించలేదు. ఉన్నవాటిని వంకరలు తిప్పలేదు. ప్రత్యేకకృషిచేసిన మహానుభావులు వ్రాసినవిషయాలే నేను ఎత్తిచూపించాను. వాళ్లు ఆ యా దేశాలలో ఉన్న ఆచారాలనీ అర్థాలనీ వ్రాశారు. నేను వాటి పక్కను పెట్టాను మనదేశంలోని ఆచారాలనీ అర్థాలనీ. అంతేగాని, కవిసమయాలూ కల్పనలూ వాడుకచెయ్యలేదు. యథార్థంగా నేను చదివి సంగ్రహించినదే వ్రాశాను. అందుచేత నేను వ్రాసినవాటిలో ఏదీ కల్పనకాదు. ఇదే నా వాగ్దానము. కాబట్టి సంశయబుద్ధి పాఠకమహాశయులకు ఆవంతగూడా ఉండనక్కరలేదు.

దేశాల సంపర్కం:

తక్కినదేశాలలో అలాగుండవచ్చును, అంతమాత్రంచేత మనదీ అలాంటిదే అని ఎందుకనాలి అని అంటారు గాబోలు !

దేశాలూ ఆచారాలూ అంత పరస్పరంగా ఉండడంకష్టం. ఒక దానిని అంటకుండా ఇంకొకటి ప్రక్కనే ఉండాలంటే ప్రపంచంలో జరగనిపని. ఒక వస్తువులో ఉన్న గుణాగుణాలు దానిప్రక్కనున్న వస్తువువల్ల ఇంతోఅంతో మార్పుచెందకుండా ఉండలేవు. అది ప్రకృతి తత్వం.

అలాంటిది మనుష్యులు ఒకరిని చూచి ఊరుకుంటారా? వీరి వల్ల వారూ, వారివల్ల వీరూ మార్పుచెందరా? వారిది కొంత వీరూ వీరిది కొంత వారూ తీసుకోరా?

దొరల పంట్లాంలు మనం తీసుకోలేదా? మన చారు, (రసం మొలఘుతన్నీ) దొరలు తీసుకోలేదా? అలా సంపర్కం ఉంటుంది.

ఇంకా ఒక ప్రశ్న ఉంది. మనదగ్గరినుంచి బాబిలోనియ, ఈజిప్టు మొదలైన దేశాలు ఎరువు తీసికొని పోయాయా! లేక హిందువులే వాళ్ళదగ్గరనుంచి తెచ్చుకున్నారా అన్న ప్రశ్న.

దీని గురించి నాకూ ఒక అభిప్రాయం ఉంది. సకారణము, కాబట్టే సత్యమే అనుకుంటాను. పండితులూ విద్యార్థికులూ నా కారణాలని కొట్టివేయలేకపోయారు? ఒప్పుకోడానికి ఇష్టం లేకపోయినా, కాదనడానికి కారణం చూపలేకపోయారు. ఆ సంగతులన్నీ "భారత వర్షం ఏది" అన్న వ్యాసాలలో వ్రాస్తాను మీ అందరి అనుగ్రహం ఉంటే.

ఏది ఎలాగ అయినా, దేశాలకి దేశాలకి సంబంధాలు ఎప్పుడూ ఉంటాయి, ఉన్నాయి. అంతేగాని మనదేశం "నన్ను ముట్టుకోకు నామాలకాకి" అన్నట్టు ఉండిపోయేము.

దీనికి తోడు మరొక్కమాట. మానవ నాగరికత ఏ దేశంలో నయినా ఏ ఖండంలో నయినా కొన్ని మెట్లమీదుగానే వికాసాన్ని పొందుతూ వస్తుంది. ఆ మెట్ల వరసని తప్పించడం కష్టం. ఆలస్యంగానో వేగంగానో, ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఆ మెట్టుమీద నడక తప్పదు. ఈ మాటగూడ మనసులో ఉంచుకోవాలని ప్రార్థిస్తున్నాను.

మద్రాసు
1936

తాపీ ధర్మారావు

25

దేవాలయాలమీద బూతుబొమ్మ లెందుకు?

కోవెలంటే ఏమిటి?

కోవెలంటే ఉబలాటం కొంతమందికుంది. "ఉబలాటం అంటే ఉబలాటమే—తెలిసీకాదు తెలియకా కాదు" అని అన్నానా, తొంపరివాడ ననో, తెలివితక్కువవాడ ననో తెగతిడతారు. నాస్తికుడనని నలిపేస్తారు. పెట్టరాని పేర్లు పెట్టి పిచ్చివాడిని చేసేస్తారు.

అయ్యా, అలా కాదండి, నేను చెప్పేమాట వినండి.

తెలియదంటారా?

కోవెలంటే ఏమిటో మీకు తెలియదంటారా? అలా అయితే ఈ ఆవేశం ఎందుకు, ఈ సహస్రనామార్చన లెందుకు, ఈ సాష్టాంగా లెందుకు, ఈ చెంపలు వాయించుకోడాలెందుకు, ఈ మ్రొక్కుబడు లెందుకు? తెలుసుకోకుండానే ఇవన్నీ చేస్తున్నారంటే, మీకే ఎలాగుంటుందో ఆలోచించుకోండి. అంతా వట్టి మూర్ఖులూ గొర్రెదాటుగాళ్ళూ కావలసివస్తుంది. అజ్ఞానానికి పట్టాభిషేకం చేయవలసివస్తుంది. అది అట్టే సంతోషించవలసిన పనికాదు. అలా అయితే ఒప్పుకొనేవాడెవడు? అంచేత ఏదో కొంత తెలిసేఉండాలి అంటాము.

తెలుసునంటారా?

కోవెల అంటే ఏమిటో తెలుసునంటారా?.... అనాలి. జంకుతూనో, జడుస్తూనో తెలుసును అనాలి. తప్పదు.

అనేటప్పటి కారంభిస్తుంది అంపవాన. ప్రశ్నమీద ప్రశ్న పరుగెత్తుకుంటూ వస్తుంది. ఆ అడగడానికి మరి అంతు ఉన్నట్టే కనబడదు. చూడలేక కళ్లు చీకట్లు పడతాయి; వినలేక చెవులు దిమ్మలు పడతాయి.

కోవెల అంటే అర్థం ఏమిటి?
అది ఇలాగే కట్టడ మెందుకు?
వాటిమీదనూ, లోపలనూ ఆ బూతుబొమ్మ లెందు
కుండాలి?
ఈ వెంట్రుకల మొక్కుబడు లేమిటి?
ఆ దేవత విగ్రహం అలా ఎందుకుంది?
ఈ దేవదాసీ లెందుకు?
ఆ కామదహనా లేమిటి?
ఈ పూజారుల ఆచారా లేమిటి?
వీళ్ళకున్న పేర్లెందుకు వచ్చాయి?
ఆ సహస్రనామాల అర్థాలు తెలుసునా?
ఇలాగ ముక్కముక్కకీ ముసురుకొని వస్తాయి ప్రశ్నలు.

చెప్పగలమా జవాబులు?

ఆ ప్రశ్నల కన్నిటికీ కాకపోయినా, కొన్నిటికయినా జవాబు చెప్పగలరా అంటే, గుడ్లు మిటకరించవలసిందే. ఆ మాట ఒప్పుకోవడానికి కష్టంగా ఉంటుంది గాని, నిజం అంతే

అవుతుంది. గుడ్లు మిటకరిస్తాం. గొడ్డూ గోదాతోనూ, పిల్లా పిచ్చుకాతోనూ, కూలీనాలీతోనూ కాలాన్ని వెళ్ళబుస్తూ ఉంటాం మనం. అలాంటి మనం మిటకరిస్తే మించిపోయిం దేమీలేదు. మతం పెద్దలు, కోవెల పెద్దలు, ఆచార్యుల పెద్దలు, చదువు పెద్దలు, శిల్పి పెద్దలు ఉన్నారే, వాళ్లు మిటకరిస్తే నే తంటా. అది ఇలా ఉండాలి, ఇది అలా ఉండకూడదు అని అన డానికి అధికారం ఉన్నవాళ్ళు నీళ్ళు నముల్తేనే తంటా. ఈ దోషం చేశావు కాబట్టి ఈ శాంతి చేస్తేనేగాని చంపేస్తాం, మింగేస్తాం అని శాస్త్రాలు వల్లించేవాళ్ళు పెప్పెప్పె అంటేనే తంటా. వాళ్లు ఏమయినా చెప్పుతారా చూడండి.

ఊరకే, అడిగినపాటున జవాబిమ్మనకండి. అది అన్యాయం అవుతుంది. తెలివి అంతా 'రెడీమేడు'గా తలకాయ లోనే ఉంచుకుంటారా ఏమిటి? ఆ పండితులకీ, ఆ ఆచార్యులకీ కావలసినంత అవకాశం ఇవ్వండి. గ్రంథాలు తిరగవెయ్యా మనండి. కావలిస్తే వాళ్లకి కావలసిన పుస్తకాలు, వాళ్లదగ్గర లేకపోతే, సంపాదించి ఇవ్వండి. అన్ని సదుపాయాలూ చెయ్యండి. అంతా అయినతరువాత 'అయ్యా, ఏమంటారండి' అని అడగండి. ఏదో తేల్తుంది.

అల్లాటప్పా సమాధానాలు :

అంతేగాని, అడిగారుకదా అని 'అల్లాటప్పా' జవాబులు చెప్పితేమాత్రం లాభంలేదు. అలా చేయడానికి ప్రయత్నిస్తే ప్రశ్నలవర్షం ప్రకోపించిపోతుంది.

తనకు నమ్మకం ఉండాలి. ఇతరులను నమ్మించాలి. అలా గయితేనే సమాధానం అవుతుంది. 'ఆచార్య ఉవాచ' అని చెప్పితే ఆభాసం అవుతుంది. అన్నవాడికీ, ఆచార్యుడికీ ఇద్దరికీ తంటా వస్తుంది. చదురెక్కి సమాధానం అడిగేటప్పుడు సాహసం పనికిరాదు. దాన్ని సాగనియ్యరు తెలిసినవాళ్ళు. కుక్క జవాబూ, నక్క జవాబూ పనికిరావు. సరసు లంగీక రించాలి, చాలినంత బలం ఉండాలి.

ఒక కుక్క జవాబు :

కుక్క జవాబు అంటేనా? చూడండి. బూతుబొమ్మ లెందుకుంటాయి అని అడిగితే మా ఆచార్యులవారు అన్నారు:

"ఏముందండి! దైవభక్తికి మనస్సు ప్రధానం అయింది. అది నిశ్చలంగా ఉండడం ముఖ్యం. కుండలో పెట్టిన దీపంలాగ ఇటూ అటూ చలించకూడదన్నారు పెద్దలు. ఆ నిశ్చలత్వం ఉందో లేదో పరీక్షచేయడానికే ఈ బొమ్మలు పెట్టారు. ఈ బొమ్మలమీదికి గాని దృష్టి వెళ్లిందా, పరీక్షలో 'ఫేల్' అయి పోయాడన్నమాట. అలా చెదరకుండా దేవుడిమీదనే నిలిచిందా మనస్సు, వాడు 'ప్యాస్' అయాడన్నమాట. అది ఒక పరీక్ష లాంటిదండి" అని 'ఉవాచించారు' ఆచార్యులవారు.

ఇది నిలిచే సమాధానం కాదు. దూదికన్నా తేలిక. అసలు ఆ పరీక్ష ఎందుకు? మరి వేటిమీదకయినా పోకూడదా మనసు? దేవుడి కిరీటంమీదనున్న పనితనం చూస్తు ఉంటే పరీక్ష ప్యాసవుతాడా? పరీక్ష అయితే పంచమహాపాతకాల బొమ్మలు ఉంచరేమి?....ఉంచరు. కారణం వేరుకాబట్టి. మనవిచేస్తాను.

నక్క జవాబు :

కోవెల అంటే ఏమిటండి అని అడిగితే "కోవెల అన్నది ఒకమాట. చేతికి చెయ్యి అన్నట్టే, కాలుకి కాలు అన్నట్టే, కోవెలకి కోవెల అని అన్నారు. శబ్దరత్నాకరంలో గూడా వ్యుత్పత్తి ఇవ్వలేదు ఏమీన్ని. ఉత్తనే 'గుడి' అని అర్థం వ్రాసి ప్రమాణం ఇచ్చారు" అని సమాధానం చెప్తారు. ఇది ఆ ప్రశ్నకి నక్కజవాబు.

మంచి జవాబు ఏమిటి?

ఏమిటలా కొట్టి పారేస్తున్నా రంటారా! చిత్రం! ఆ శబ్దరత్నాకరంలోనే 'కోయిల' అన్న శబ్దంకూడా చూడండి కొంచెం. దానికీ ఉంది ఇదే అర్థం. దానికీ వ్యుత్పత్తి ఇవ్వలేదు. దానికీ ఇచ్చారు ప్రమాణం. మరేమి టంటారు? అదీ ఉంది, ఇదీ ఉంది. అంటే రెండూ కాలు అన్నలాంటి మాటలే అవుతాయి. శబ్దరత్నాకరంలో ఆ రెండుమాటలూ రూపాంతరాలని అయినా అనలేదు. ఒకమాటనుంచే ఇంకొకమాట పుట్టిందని కనబడుతూనే ఉంది. ఇలా చూచామంటే మన నిఘంటుల పస బయటపడుతుంది. కాబట్టి వీటి నాధారం చేసుకోవడం ప్రమాదం.

అరవభాషలోనూ 'కోయిల్' అని గుడికి మాట ఉంది. కో అంటే దేవుడు. సంస్కృతంలో 'గో' అంటారు. ఇల్ అంటే ఇల్లు. కోయిల్ అంటే దేవుడి ఇల్లు. అదే దేవ ఆలయం అన్నారు సంస్కృతంలో. బెత్ఎల్ అన్నారు హిబ్రూలో (ఎల్-దేవుడు, బెత్-ఇల్లు). అభిప్రాయం అంతటా ఒకటే. దేవుడి ఇల్లు అనే.

అంచేతనే మనమాట తెలుగులో కోయిల అని ఉండాలి. అలాగే ఉండేదికూడాను. కోవెల అనడం మార్పు; అంటే వికృతే అన్న మాట. ఈ వికృతే స్వచ్ఛం అనుకుంటారు కొందరు, కోవెల అని ఒత్తిపలుకుతూ. కోయిల అన్నవాళ్ళని కొంచెం నిరసించి కూడా చూస్తారు. పసులకాపరివాడు స్వచ్ఛంగా మాటలాడా లంటే ఎగిరిపోయింది అనడానికి వెగిరిపోయింది అంటాడు చూడండి. అలాగే కోయిల, కోయెల అనడానికి కోవెల అన్నారు స్వచ్ఛం అనుకుంటూ. ఇప్పుడు మొదటివాళ్ళనే వెక్కి రిస్తారు. కాలమహిమ కదా! ఆమాటే తెలుగులోకి వచ్చింది.

గౌరి అన్న మాట :

కోయిల అన్న మాటకి వ్యుత్పత్తి మరచిపోయాం. 'కో' అన్నమాట వదలుకున్నాం. కో అన్న మాటతో కొంపలు మునిగిపోయాయి. సంస్కృతం 'గో' ఉంది కాని వాళ్ళుగూడా దాని అర్థాన్ని మరిచిపోయారు. మరిచిపోయినదానిని మాట లతో పూరించడానికి చూచారు. ఈ 'కో' నుంచే కోః(కోహ్) అని వచ్చింది. అదే దేవుడు, అదే కొండ. హిందూ కోః లేక హిందూ కుష్‌లో ఆ రూపం కనిపిస్తుంది. కోఃకి స్త్రీలింగం కొహారి, కుహారి లేక కొమరీ, కుమరీ అన్న మాటలు వచ్చాయి. వీటి అర్థం స్త్రీదేవత. ఆడది, కొండకూతురు (లేక భార్య). కన్యాకొహారీ, కన్యాకుమరి అన్న పేరు వ్యుత్పత్తి చూడండి. కన్యా, కుమారీ అనే మన అర్థాలతో అది సరిపడదు. దాని అర్థం కన్యాపార్వతి అని. ఆ కొహారీ కుమరీ అన్న మాటే గొహారీ, గుమరి గౌరీ అని మారింది. ఆ గౌరియే పార్వతి;

కొండకు స్త్రీ (లేక కూతురు) అని అర్థం. అంతేగాని రంగును పట్టి వచ్చిన మాట కాదు. సంస్కృతంలో మనకిచ్చిన వ్యుత్పత్తి అంతా మసిపూసి మారేడుకాయ చేయడమే గాని వేరుకాదు. కో, గో అనే మాటలు ఎలాగ దేవుడు, దేవతుల్యుడు అయి తరవాత మంచిమనిషి అన్న అర్థం ఇచ్చాయో, అలాగే కుమరి శబ్దానికి రానురాను ఆడది అన్న అర్థం వచ్చింది. గౌరీ అంటే 8 సంవత్సరాల పిల్ల అని అర్థం సంస్కృతంలో ఉంది.

"అష్టవర్షాభవేత్ గౌరీ"

(పాఠాంతర మైనప్పటికీ అదే అర్థం). ఈ గౌరీ అన్న మాట 'కుమరి అన్న మాటయే కాని వేరేమాట కాదు. లేని పోని వ్యుత్పత్తులతో పనిలేదు. నిఘంటులు ఈ విషయాల్లో ప్రమాణాలు కావు.

కొహినూర్ వజ్రము :

నాదర్‌షా మొగల్ సామ్రాజ్యం దోచినప్పుడు వారికి ఒక పెద్ద వజ్రం-మంచిజాతిది-కనిపించింది. నాదర్‌షా మెచ్చు కొని, ఏమిటిది అని అడిగాడు. ఉద్యోగస్థులు "ఇది కొల్లూరు వజ్రమండి" అన్నారు. నాదర్‌షాగారు "ఏ కొయిలూర్" నై; కొహినూర్ హాయ్" అన్నాడట. (ఇది కొయిలూరు వజ్రం కాదు, కొహినూరు అన్నాడట). నూర్ అంటే కాంతి, కొహి అంటే కొండ; కొహినూర్ అంటే 'కాంతికొండ' అని అర్థం. ఇప్పటికి ఆ వజ్రానికి అదే పేరుంది. ఆ వజ్రమే ఇప్పుడు బ్రిటిషు రాణి కిరీటంలో ఉన్న పెద్ద వజ్రము.

నిఘంటు కర్తలు :

మాటల కర్థం మరచిపోయారంటే, ఆచారాల కర్థం అసలే ఎగిరిపోయిందన్నమాట. మరచిపోయారంటే ఎవరు? ఈ ఇరవైయో శతాబ్దంలో ఉన్న మనం మరచిపోతే చింత లేదు. హిందూదేశంలో సంస్కృతభాషలో ఆది నిఘంటువులూ డిక్షనరీలూ, శాస్త్రాలూ వ్రాసిన మహానుభావులున్నారే వారే మరచిపోయారని మనవిచేస్తాను. మరచిపోయినవారు మరచిపోయినట్లు ఊరుకున్నా కొంత నయంగా ఉండేది. అలా వారు ఊరుకోలేదు. ఎలాగ ఊరుకుంటారు పాపం! ఊరుకుంటే, ఆ మాటలకి అర్థం వీరికి తెలిసిందికాదని లోకులంటారు. మహత్తుకి భంగం వస్తుంది. కాబట్టి, ఏదో ఒక అర్థం చెప్పాలి. అలా చెబితే చాలు. ఆ! మనవారికి అన్నీ వచ్చుననుకొని లోకం అంతా మోగుతుంది. చెప్పినది సరిగా ఉందా, లేదా అన్న గొడవ ఎవడు పెట్టుకుంటాడు? అలా పెట్టుకోడానికి సరుకు ఎవడి దగ్గిరైనా ఉంటేకదా! కాబట్టి ఏదో ఒక అర్థంచెప్పి, ఖాళీ లేకుండా చేయడమే మన నిఘంటుకర్తలు చూచుకున్నారు. గ్రంథం సంపూర్ణంగా ఉండడమే చూచారుగాని అందులో ఉంచింది చెత్తో, చెదారమో చూచారుకారు.

మనవారు పురాణాల కర్థం చెప్పుతుంటారు చూడండి! అందులో ఒక పద్యానికో, ఒక మాటకో అర్థం తెలియలేదనుకోండి. అప్పుడు పురాణం పండితుడు రవ్వంతైనా తొణుకుతాడా, బెణుకుతాడా? అంతా తెలిసిపోయినట్లుగానే, రాగాలు

తీసుకుంటూ ఏదో, వెర్రో మొర్రో, అర్థంచెప్పి లోకుల్ని మెప్పి స్తాడు! అలాగే నిఘంటువులు వ్రాసినవారుగూడాను. వారి కాలాని కప్పుడే అర్థాలు మరచిపోయారు. ఆ మాటలూ, ఆచా రాలూ మాత్రం నిలిచి ఉన్నాయి. నిఘంటువులు, శాస్త్రాలు వ్రాయాలి. ఏమి చెయ్యడం? ఏమిటో వీటి సంగతి నాకు తెలి సిందికాదు అంటే వ్రాసినవాడి 'ఆబోరు' నిలుస్తుందా? ఏమీ తెలియని శుంఠగూడా, 'ఎబ్బే వీడికేమీ రాదురా' అనేస్తాడు. ఇంకా ఏమైనా మర్యాద చిక్కుతుందా? తెలిసి చెప్పిన సంగ తులలోనైనా ప్రజలకు తగినంత విశ్వాసం కలుగుతుందా? కాబట్టి దిక్కులు చూడకుండా టక్కున చెప్పవలసిందే తనకు తెలియకపోయినా? అలాంటి అవస్థలో పడిపోయారు పాపం మన నిఘంటుకర్త లంతాను. వారినేమీ అనకూడదు. ఆ అవ స్థలో మనముంటే మనమూ అపనే చేసి ఉందుమేమో! నాకు తెలియదు అని అనడం "నామోషీ" చిన్నతనం అనుకుంటాము కదా!

ఆచారాలు నిలుస్తాయి, అర్థాలు పోతాయి:

ఇలాగ వ్రాయడంచేత మన నిఘంటులను ప్రమాణాలుగా చెయ్యాలంటే కొంచెం చిక్కు కలుగుతుంది. ఆచారాల సంగతి గూడా అలాగే అయింది. మొదట ఏదో ఒక ఉద్దేశంతో ఒక ఆచారం ప్రచారంలోనికి వస్తుంది. ఆ ఆచారం సాగుతూ ఉంటుంది. అర్థంమాత్రం మరిచిపోతాము. అసలు ఉండిన అభి ప్రాయం మరుపులో పడిపోతుంది. తరువాత ఎప్పుడో ఒకడు ఆ ఆచారాన్ని గురించి వ్రాయవలసి వస్తుంది. అప్పు డతడు నేలవిడిచి సాము చెయ్యవలసి వస్తుందికదా! మరేమి చేస్తాడు?

రవిక వ్యుత్పత్తి :

రానిదాని కర్థం రప్పిస్తాడు. రవిక అన్న మాటకి వ్యుత్పత్తి చెప్పడానికి పూనుకొని 'ర' అంటే రాత్రులందు, 'వి' అంటే విభుడిచేత, 'క' అంటే కట్టు విప్పబడేది కాబట్టి "రవిక" అన్నారు అని నిర్ధారించి చెప్పుతాడు. ఆహా ! ఏమి తెలివిరా అని ఆనందిస్తారు విన్నవారంతా....ఏమి చెయ్యమంటారు ! కాబట్టి ఇలాంటి అర్థాలని పట్టుకొని మనం జ్ఞానం సాధించా లంటే చాలా కష్టం అవుతుంది. పుణ్యానికీ, పురుషార్థానికీ రెంటికీ చెడతాం.

వాస్తవంలోకి దిగాలి :

వారిచ్చిన అర్థాలని పట్టిచూస్తే ప్రపంచం అంతా మారుతూ మారుతూ వచ్చి ఒకనాడు స్తంభించిపోయినట్టు కన బడుతుంది. స్తంభించిపోవడం సజీవంగా ఉన్న ప్రపంచానికి ఎప్పుడూ లేదు. స్తంభించిందంటే తెలుగులో చచ్చిందన్నమాట. సజీవం కాదన్నమాట. ప్రపంచం ఎందుకలా అవుతుంది? కాబట్టే ఆ వ్రాతలూ, ఆ అర్థాలూ పనికిరావంటాను. వాస్తవంలోకి దిగాలి. మూఢవిశ్వాసాలు మొదలంట కొయ్యాలి. దురభిమా నాలు దూరంగా తోలాలి. నిజం తెలుసుకోవాలి—అది మనకు నచ్చినాసరే నచ్చకపోయినా సరే. అలాంటి ఆదరణ చూపుతా రనే ఈ విషయాలు వ్రాస్తున్నాను.

దేవుడన్న అభిప్రాయం :

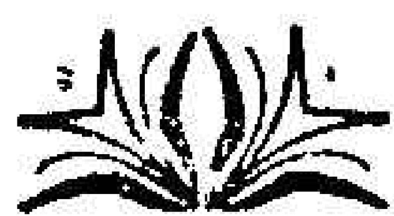
మానవజాతి ఇప్పుడున్నట్టె ఎల్లప్పుడూ ఉండేది అని మనం అనుకోకూడదు. మన తాతలు ఉండినట్టు మనం లేము.

వారి తాత లుండినట్టు వారు ఉండలేదు. ఈ మాటమాత్రం మరిచిపోకూడదు. మనకు ఇప్పుడు అసభ్యంగా కనిపించే సంగతులు అన్నికాలాలలోనూ అసభ్యంగా ఉండేవని అనుకోకూడదు. ఇప్పుడు పాపం అని అనుకుంటున్న పనులు అన్ని కాలాలలోనూ పాపంగానే ఉండేవని తలచకూడదు. నీతి సూత్రాలు, స్త్రీ పురుషుల సంబంధ సూత్రాలు అన్నీ అనేకమైన మార్పులను పొందుకుంటూ వచ్చాయి. ఇంకా మార్పులు చెందుతూ ఉన్నాయి. అలాగే దేవుడు అన్న అభిప్రాయం గూడా మారుకుంటూనే వచ్చింది. చాలా విపరీతంగా మారింది. ఈమాటలు మాత్రం మనసులో ఉండనియ్యండి.

లేకపోతే కలిగే చేటు :

మారుతూ ఉండేవి అన్న సంగతి మరిచిపోతే మహాఘోరమైన ప్రమాదం కలుగుతుంది. అయిదుగురిని పెండ్లాడిన ద్రౌపది అవాచ్యురాలవుతుంది. పతివ్రతలని పేరుపొందిన వారు కొందరు వట్టి పాపాత్మురాళ్ళుగా కనబడతారు, వంశకర్తలు, ధృతరాష్ట్రుడులాంటివారు, రంకుబిడ్డలవుతారు. మహాఋషులు కొందరు అంటరానివారవుతారు. అంచేత ఇప్పటి అభిప్రాయాలతో అప్పటి సంగతులు విమర్శించడం కూడదు. ఈ దృష్టితో పాత సంగతులను చూడరాదు. లోకం చాలా చిత్రంగా మారుతూ వచ్చింది. తల్లి కొడుకును పెళ్ళి చేసుకొని ధన్యవాదాలు పొందుతూ ఉండే రోజులున్నాయి. చెల్లెలిని పెళ్ళి చేసుకొని చక్రవర్తులుగా ఉండే రోజులున్నాయి. భార్యని ఎరువు ఇచ్చే రోజులున్నాయి. ఎవడినో ఒకడిని తీసుకొనివచ్చి, భార్యను వాడికప్పజెప్పి, ఆ రూపంగా సంతానలాభం పొందే

రోజులున్నాయి. కూతురినీ పెళ్లాడే రోజులు, వదినెలనీ పెళ్ళిచేసుకొనే రోజులు ఉన్నాయి.(*) ఆ రోజులలో ఆ పనులు దోషాలు కావు. న్యాయసమ్మతాలు, శాస్త్రసమ్మతాలు. ఆ రోజులలోని చిన్నెలు కొన్ని ఇప్పటికీ మన ఆచారాలలోనూ, కొన్ని పండుగలలోనూ కనబడుతూ ఉంటాయి, పరీక్షించి చూడాలిగాని. ఆ సంగతులన్నీ ఈవేళ మనకున్న సూత్రాలతో విమర్శిస్తే ప్రయోజనం ఉండదు. వాళ్లంతా "లంజకొడుకులు", "తల్లికి మొగుళ్లు", "సంకరజాతులు" కావలసివస్తుంది. ఆ రోజులలో ఎవడినయినా "లంజకొడకా" అంటే "కానివాడెవడురా కమ్‌జాతివాడా" అని అనిఉంటాడు. రోజులు అలాగుండేవి. వారంతా మన పూర్వులే! వారి సంతతివారమే మనమంతా. ఆ ఆచారాలలోనుంచే మన ఆచారాలు పెరిగాయి. ఇదంతా చూస్తే మన మూలపురుషులు, వంశకర్తలు, మహావీరులు ఇలాంటివాళ్ళంతా, తేటతెలుగులో చెప్పాలంటే, కొంచెం తెల్లపోవలసివస్తుంది.అయితేమాత్రం మానుకున్నామా? వారంతా మహానుభావులన్నాం. వింతవింత కథలు కల్పించాం. దేవత్వాన్ని తెచ్చిపెట్టాం. నిజాన్ని అబద్ధాలతో నింపివేశాం. దేవాలయాలనీ, దేవుణ్ణికూడా అలాగే చేశాం.

(*) ఇటువంటి వివాహాలను గురించి నేను "పెళ్ళి-దాని పుట్టు పూర్వోత్తరాలు" అన్న గ్రంథంలో విపరంగా వ్రాశాను: దానిలో చూడవచ్చును. "రాముడికి సీత ఏమవుతుంది ?" అన్న ప్రశ్నకు జవాబుగా "భారతి" మొదటి సంవత్సరాల సంచికలలో "చొక్కనాధ ప్రశ్న" అన్న పేరుతో కొంత వ్రాశాను. అదికూడా ఈ సందర్భములో చూడవచ్చును.

దేవాలయాలు శోభనపు గదులు

భారతవీరుల తండ్రులు వెధవముండకొడుకు లంటే, వినడానికి వెగటుగా ఉంటుంది ఇప్పటి దృష్టిని. ఆమాట అన్న వాడిని అమాంతంగా చంపివేయాలని ఉంటుంది. కాని అది నిజమేకదా! అలాగే దేవాలయాలన్నీ బూతుకొంప లంటే (ఇప్పటి దృష్టిని) తెగదీసి తన్నాలని బుద్ధిపుడుతుంది. మన వారికే కాదు, ప్రపంచంలో చాలామందికి. ఈ పాడుమాటలు వినకూడదని చెవులు మూసుకుంటారు. ఈ పాపిష్టివ్రాతలు చదవకూడదని ప్రచారం చేస్తారు. వ్రాసినవాడిని 'శాశ్వతనరక వాసం' అన్న శిక్షకు పంపించేస్తారు- వీరి కాశక్తి ఉండి, నరకం అంటూ ఒక స్థలం ఉంటే. ఏమేమి చెయ్యడానికి వీలుంటే అదంతా చేస్తారు వాడిని పట్టుకొని. అంత కటువుగా ఉంటుంది ఆమాట.

కాని నిజమే సుమండీ! దేవాలయాలు అన్నీ ఆ రోజు లలో సంభోగాలకోసమూ, బూతుపనులకోసమూ నిర్మించినవే! బూతు అంటే ఇప్పుడు మనం చాలా అసహ్యంగా చూస్తూ ఉన్నాముగాని ఆ రోజులలో అది ఒక మహాకార్యం, ఒక ప్రజా సేవ, ఒక మహాభక్తి, ఒక పవిత్ర ఆరాధన, ఘనకార్యము. ఆ రోజులలో దానియందు అసహ్యత లేదు. నీచత లేదు. పాపం లేదు. మీదుమిక్కిలి అందరూ చెయ్యవలసినది. పవిత్రమైనది. గౌరవానికి అర్హమైనది. అది చెయ్యకపోతే పాపం, దేశ

ద్రోహం, కృతఘ్నత. అలా చెయ్యనివారిని నరకానికి పంపించేవారు.

ఆ బూతుపనులు ఎక్కడో చెయ్యడంకాదు. సాక్షాత్తు దేవాలయంలోనే చెయ్యాలి. దేవుడి సన్నిధానంలోనే చెయ్యాలి. అందరికీ తెలిసినట్టే చెయ్యాలి. సిగ్గూ, దాపరికమూ ఉండనక్కర లేదు. ఇది అంతా నిజము. ఏమిటీ విపరీతం అనిపిస్తుంది. మన 20 వ శతాబ్దం చెవులకు. వ్రాసినవాడికి పిచ్చిపట్టిందా, చదివేవారు కలగంటున్నారా అన్నట్టు ఉంటుంది.

ఇప్పుడు, ఈ రోజులలోగూడా దేవాలయాలు అలాటి పనులకు ఉపయోగపడవచ్చు. చెప్పరాని అవాచ్యాలు ఎన్న యినా ఈ కోవెలలో ఇప్పుడుగూడా జరుగుతూ ఉండవచ్చు. కోవెలలు ఈ దినాల్లోగూడా అనేక సంధానాలకు అంకురార్పణ చేయవచ్చు. మిండగాళ్ళకీ, మిండకత్తెలకీ కోవెలలు ఎంత వరకు ఉపయోగిస్తున్నాయో మన కథానికలలోనూ మన పట్టణాలలోనూ తెలుస్తుంది. ఈ సంగతులు ఇప్పుడు జరుగుతున్నా, వీటికి ప్రజల అంగీకారంగాని, శాస్త్రాల సమ్మతిగాని లేదు. ఇవన్నీ దొంగపనులక్రిందికి వస్తాయి.

కాని ఆ రోజులలో అలా కాదు. అది అప్పుడు శాస్త్ర సమ్మతం. స్త్రీలు దేవాలయాలలో బూతుపనులుచేసి ఆరూపంగా గణించిన డబ్బు దేవాలయాలకే దానంచేసి శాసనాలు వ్రాసేవారు. "నేను కోవెలలో పడుపువృత్తిచేత ఆర్జించిన సొమ్ము దేవుడి దీపారాధనకి దానం చేస్తున్నాను" అనే మోస్తరుగా

ఉన్న శాసనాలు (దస్తావేజులు) ఇప్పుడు కొన్ని దొరికాయి. అవి ఉన్నాయి, రుజువులు కావలిస్తే.

పడుపుకొని గడించిన ధనం :

లిడియాదేశంలో ట్రాలెస్ అన్న స్థలందగ్గర చరిత్ర పరిశోధకులు తవ్వించి పురాతన పట్టణాన్ని ఒకదానిని కనుక్కున్నారు. అందులో చలువరాతి స్తంభం ఒకటి దొరికింది. దాని మీద అప్పటిభాషలో ఒక శాసనం చెక్కిఉంది. మహానుభావులు ఫ్రెంచివారూ, రాలిన్సన్‌లాంటి ఇంగ్లీషువారూ అప్పటికి ముందే ఆ భాషనిగురించీ అక్షరాలని గురించీ బాగా నేర్చి ఉన్నారు. ఆ జ్ఞానంతో వారా శాసనాన్ని చదివారు.

ఒక అమ్మాయి 'అరేలియా ఇమీలియా' తన వృత్తినీ తన వంశపువృత్తినీ గర్వంతో చెప్పుకొన్నది. ఏమని? దేవాలయంలో వ్యభిచారమని. ఆయమ్మ కోవెలకి తన ధనం దానం చేసింది.

దీనిని రామ్సేగారు 'అన్ ఎడిటెడ్ ఇన్‌స్క్రిప్షన్సు ఆఫ్ ఏశియా మైనర్' అన్న వ్యాసంలో వ్రాశారు.

బాబిలోనియా దేవత మిళితాదేవికీ ఇలాగే శాసనాలు వ్రాసిఇచ్చిన వారున్నారు.

ఆ శాసనాలు పచ్చిమట్టి పెంకులమీద వ్రాసి నిప్పున కాల్చి గట్టిపరిచేవారు ఆ రోజులలో. ఇప్పుడు ఆ లిపి పోల్చుకున్నారు కాబట్టి వాటినన్నిటినీ చదవగలుగుతున్నారు.

చరిత్రకారులలో ప్రపితామహుడు హిరోడటస్. అతని గ్రంథంలో—

"పెండ్లికిముందు అందరు స్త్రీలున్నూ ఆచారం ప్రకారం దేవతా సమక్షములో ఇతరులతో వ్యభిచరించాలి" అని వ్రాసి ఉన్నాడు.

బైబిల్‌లోను గూడా పూర్వచరిత్ర ఘట్టాలలో ఈ ఆచారాన్ని కనబరిచాడు.

దీన్నిగురించి విమర్శిస్తూ సర్ ఫ్రేజర్‌గారు "ఈ విధమైన పరిస్థితులు ఆశియా దేశములో చాలాచోట్ల కనబడుతూ ఉన్నవి. అభిప్రాయము ఏమయినను, ఈ బూతుపనులు విషయలోలత్వముచేత చేసిన పనులు కావు. మహామాత సేవలో చేయవలసిన విధాయకము. మిక్కిలి శ్రద్ధతో చేసిన పనులే గాని వేరు కాదు."

జస్టిన్ అన్న చరిత్రకారుడు వ్రాస్తూ,

"లిడియాలోనూ సైప్రస్‌లోనూ స్త్రీలు పడుచుకొని స్త్రీధనం సంపాదించుకునేవాళ్లు. అందులో కొంత కోవెలకే దానం చేసేవాళ్లు" అని వ్రాశాడు.

ఊర్లోఉన్న పడుచుపిల్లలందరూ దేవాలయాలలో ఈ పనులు చేస్తూ ఉండవలసినరోజు లుండేవి. అలా ఉండి ఉండి కొన్నాళ్ళకి పెళ్ళిచేసుకోడానికి బుద్ధిపుడితే చేసుకోవడమూ, లేకుంటే ఆ పనులలోనే శాశ్వతకాలము వెళ్లబుచ్చడమూ జరుగుతూ ఉండేవి. ఇప్పటికి రెండువేల సంవత్సరాల క్రింద ఈ ఆచారాలు బరుగుతూ ఉండడం కళ్లతో చూచినవారు వ్రాసిన వ్రాత లున్నాయి. ఈ సంగతులను బాగుచెయ్యాలని ప్రయత్నం

ప్రయత్నంచేసిన రాజుల చరిత్ర లున్నాయి. ఆరాజు రోమన్ చక్రవర్తి కాన్‌స్టెంటైన్. ఈతని చరిత్రను యూసిబియస్ అన్న గ్రంథకర్త వ్రాశాడు. కాబట్టి ఈ విషయాలలో ఏలాటి సందేహామూ ఉండనక్కరలేదు.

దేవదాసీలు:

అలా పెళ్ళిగూడా చేసుకోకుండా జీవితకాలమంతా దేవాలయంలోనే ఈ బూతుపనులతో దేవారాధన చెయ్యాలని నిశ్చయించుకున్న స్త్రీలుగూడా ఉండేవారు. వారి జీవితకాలాన్నంతా భగవత్‌సేవకోసం సమర్పించిన ఈ ఆడవాళ్లు ఆ రోజులలో గౌరవపాత్రలు. ఈవృత్తిలో ఆర్జించిన తృణమో పణమో వీరు దేవాలయాలకే దానం చేసేవారు. ఈలాగ దేవాలయాలకి తమ సర్వస్వమూ ధారపోసినవారు "దేవదాసీ" లయారు. అలా గుడిలోనే సర్వకాలమూ ఉండి ఈ పనులు సాగిస్తూ ఉండే స్త్రీ గుడిచేటి అయింది తెలుగులో. గుడిసేటు, గుడిశనేటు అని చెప్పే అర్థాలన్నీ తప్పులు. ఆ స్త్రీయే అరవభాషలో దేవఅడియ (తేవడియా) అంటే దేవదాసి అయింది. అదే స్వామిని లేక సాని అయింది. వీరందరూ దేవాలయానికి చాలా ముఖ్యమైనవాళ్ళు. వీళ్లనిగురించి తరువాత వివరిస్తాను.

క్రీస్తునాటికి ఈ దేవదాసీలు ఆ దేశాలలో ఉండేవారని బైబిల్‌లోని వ్రాతలబట్టి తెలుసుకోవచ్చును. ఆ దినాలలో స్త్రీ దేవదాసీలే కాక, పురుష దేవదాసులుగూడా ఉండేవారు. దీనిలో ఒక చిత్రం ఏమంటే ఈ పురుష దేవదాసులను 'ఖదేషిం' (గుదేషిం) అనీ, స్త్రీ దేవదాసీలను 'ఖదేషాత్' (గుదేషాట్)

అని ఆ రోజులలో అనేవారు. స్త్రీదేవదాసీల పేరు "గుడెషట్" "గుడిషెట్"గా మారడానికి చాలా అవకాశముంది. మన గుడిచేటికి ఇది చాలా దగ్గరగా ఉన్నమాట. వీళ్లు గుడికే అంకితమయిపోతారు; సృష్టికార్యం సాగిస్తూ ఉంటారు; దేవతకు సృజనశక్తిని అభివృద్ధి చేస్తుంటారు.

వీరికి వేరే పని పాట్లు లేకపోయినందువల్ల కాలాన్నంతటిని అలంకరణలతోనూ, ఆటపాటలతోనూ వెళ్లబుచ్చుతుంటారు. లలితకళలు సంగీతం, నృత్యం, చిత్రలేఖనం వీరి సొమ్ముగా ఉండేది. అదే గుడిచేటులు బయటికి వచ్చి వేశ్యలయినతరువాత వాళ్ళ కాణాచిగా మొన్న మొన్నటివరకు మన దేశంలో ఉండేది.

ఏమిటీ అఘాయిత్యం! కోవెలలో ఈ పను లెందుకు చెయ్యాలి, తప్పుకాదా? అని మనం ప్రశ్నిస్తాము. దీనికి జవాబు: ఆరోజుల్లో అది తప్పుకాదు, సరేకదా, అలా చెయ్యడం ముఖ్యం. ఈ రోజులలో దేవుణ్ని పూజ చెయ్యనివాడిని లోకులు ఎలాగ నీచంగా చూస్తారో, ఆ రోజులలో ఈ పనులను చెయ్యనివారిని లోకులు అలాగ అసహ్యించుకునేవాళ్లు. ఎంచేతనంటే అదే ఆ రోజులలో ఆరాధన. అదే భగవత్సేవ.

నవ్వకండి, కోపం అంతకన్నా తెచ్చుకోకండి. చూడండి!

ఆ రా ధ న అం టే?

ఆరాధన, భక్తి, అర్చన, పూజ ఇవన్నీ మనుష్యులకు ఉన్నవే. కాని స్వతంత్రమైన సంగతులు కావు. ఎప్పుడూ ఒక్కలాగే ఉండేవి కావు. దేవుడు అంటే మనకున్న అభిప్రాయం

మీద ఇవన్నీ ఆధారపడి ఉంటాయి. దేవుడు ఒక భయంకరమైన వాడు, మనుష్యులను తినేస్తాడు, కోపంవస్తే అంతా ధ్వంసం చేస్తాడు, అన్న అభిప్రాయం మనకుంటే, ఆ దేవుడికి రక్తం, మాంసం, గొర్రెలు, మనుష్యులు వీటిని ఇచ్చి ఆరాధన చేస్తాం. దేవుడు నిర్వికారుడు, నిర్గుణుడు అన్న ఊహ మనకుంటే, మనం మానసికంగా ధ్యానాదులతో ఆరాధన చేస్తాం. దేవుడు సర్వాంతర్యామి, ప్రకృతిస్వరూపుడు అన్న ఊహ ఉంటే, ప్రజాసేవ, విశ్వభ్రాతృత్వమూ ఆరాధన అంటాం. దేవుడు లీలామానుష విగ్రహుడు, అలంకారప్రియుడు అన్న అభిప్రాయముంటే, మన దేవుడికి కోటూ, పరాయీ తొడిగి పెండ్లాంతో గదిలో పెట్టి తలుపులు చేరవేసి వస్తాం. మన దేవుడు వేటకాడయితే, వేట చేయడమే పూజా, ఆరాధనా అవుతుంది. దేవుడు తాగుబోతు అన్న ఊహ ఉంటే, తాగడమే ఆరాధన అవుతుంది. అలాగే దేవుడు పిల్లలిని పుట్టించేవాడన్న అభిప్రాయముంటే, పిల్లలని పుట్టించడమే ఆరాధన అవుతుంది. ఆ పనే పూజ, ఆ పనే పుణ్యము.

ఆశ్చర్యమేమిటి ? ఇందులో దేన్ని చూచీ ఆశ్చర్యం పొందనక్కరలేదు. దేన్నిచూచీ కోపం తెచ్చుకోనక్కరలేదు. ఇవన్నీ మానవుడి జీవితములో ఆయా కాలాలకి అనుగుణంగా జరిగినవే. ఇవన్నీ క్రమపద్ధతిని కలిగిన అవస్థలే. మానవ చరిత్రలో అవశ్యంగా ఉండవలసినవే.శక్తిపూజలు చూడండి."నేఽతి, నేఽతి" అన్న దినాలు చూడండి. "తత్త్వమసి" అన్న అవస్థ చూడండి. "అహంబ్రహ్మో" అన్న స్థితి చూడండి, మానవుడి అభిప్రాయాలు ఎలాగ మారుతూ వస్తున్నాయో తెలుస్తుంది.

మనుష్యుల అభిప్రాయాలు :

మనుష్యజాతి ఆరంభదశలో ఉన్నప్పుడు, వారికి బోధ పడనివన్నీ అపురూపాలే. తెలియనివన్నీ గొప్పవే. పసిపిల్లవాడికి అగ్గిపుల్ల వెలగడమూ, నోటిలోనుంచి పొగ రావడమూ అపురూపాలే. అదంతా ఏదో మహాత్వమే కదా! అలాగే చూస్తూ ఉండగానే పొడుచుకుంటూవచ్చిన సూర్యుడూ, చంద్రుడు, అవి రాగానే వెలుతురు, అవి పోగానే చీకటి, అవి చేతికందకుండా ఉండడమూ ఇదంతా ఒకమాయ, ఒక మహాత్వంలాగ కనబడేవి మన మూలపురుషులకి. వాటిమీద అసాధారణమైన గౌరవం కలిగింది. అవి దేవుళ్లయాయి. అడవిలోని చెట్లన్నీ విరిగిపోయె టట్టు కొట్టేగాలి, అడవి అంతా భస్మంచేసే అగ్గి, ఉన్నపాటున అమాంతంగాపొడిచేసే పిడుగు, ఇలాంటివన్నీ వారి కంటికి మహాత్వాలే. గొప్పలే. వీటిని అనుకుంటే వాళ్లకి భయమే. భయంవల్ల ఇవి అన్నీ వారి దృష్టినీ, మనస్సునూ ఆకర్షించాయి. వీటికి కోపంరాకుండా ఉండేటట్టు చూడాలి. ఆ భయానికి తగినట్టే వారు వీటిని సంతోషపెడుతూ ఉండేవారు. వాటి కన్నిటికీ ఆరాధనలు జరిగిస్తూ ఉండేవాడు. వీటి పరిణామాలు రుక్కులలో కనబడతాయి.

పంట దేవుళ్లు:

కలకల నవ్వుతూ ఉన్న చెట్లూ, చేమలూ ఒకప్పుడు పాడయిపోవడము, పూస్తూఉన్న మొక్కలు పొటికిపోతూ ఉండడము, కాయాపండూ ఇస్తూఉన్న చెట్టు గొడ్డుపారిపోవడము, ఇలాంటి సంగతులు చూచారు. ఆకులూ, పువ్వులూ, కాయలు పుట్టించేవాడు ఒకశక్తి, ఒక దేవుడు అనుకున్నారు.

సృష్టికి కావలసినవి రెండు విషయాలు :

పుట్టించడం అంటే ఆనాటి బుద్ధికి ముఖ్యంగా కనబడేవి రెండు విషయాలు. ఆ రెండు విషయాల్నీ ఆ మనుష్యులు అన్ని చోట్లా చూస్తూనే ఉండేవారు. జంతువులకు పిల్లలు పుట్టడం తమకు పిల్లలు పుట్టడం వారికి అనుభవజ్ఞానమే. ఒక స్త్రీ, ఒక పురుషుడు ఇద్దరూ ఉండాలి ఏదయినా పుట్టించాలంటే. ఆ రెండూ సృష్టికి ముఖ్యంఅని వారినమ్మకం. ఆ రెండువిషయాల సంగమం వల్లనే ఇవన్నీ పుడుతూఉన్నాయని వారి విశ్వాసం. భూమే స్త్రీ అంగం అని భావించారు. సరిగా భూమి కానియ్యండి, లేక భూమిలో ఉన్న శక్తి కానియ్యండి: అది స్త్రీభాగం అయింది. దానినుండే పుడుతున్నాయి మనుష్యులకి కావలసిన చెట్లూ చేమలూ కాయలూ కసరులూ. ఇది మాతృభాగం.

ఇంక పురుషభాగం ఏది? అది దేవుడు,సూర్యుడు,ఆకాశం. దీనివల్ల శక్తికి సంతానం కలుగుతూఉన్నది. ఇదీ మనతాతలనాటి తాతకుండే ఉద్దేశం. ప్రపంచంఅంతా ఈ రెండుభాగాలకు కలిగే సంగమంవల్లనే పుడుతూఉందని గట్టి నమ్మకం. భగవంతుడి కార్యం అంతా ఈసంగమమే. కాబట్టి సంగమంఅన్నది చాలా పవిత్రమైనపని. దేవుడి ముఖ్యకర్తవ్యం. అదే దేవుడు. దేవుడే అది. ఈ నిశ్చయం కలిగింది ఆదిమనుష్యులకు.

ఫలం ఎల్లప్పుడూ కనబడకపోవడం ఎందుకు ?

సర్వకాల సర్వావస్థలలోనూ జరుగుతూఉండే ఈ మహా సంగమంవల్ల ఎల్లప్పుడూ పంటలు పండకుండా ఉండడ మెందుకు? ఒకచెట్టు నాలుగురోజులు పళ్ల నిస్తుంది. తరువాత మరి ఇవ్వదు..

మహాసంగమం ఫలిత మేమయినట్టు ? ఎందుకిలాగ పళ్లు కనబడకుండా పోవడం ? అని ఆలోచించారు.

బలహీనత :

ప్రచండంగా వెలుగుతూండే సూర్యుడు సాయంత్రం అయేసరికి కాంతి తగ్గిఉంటాడు. తిరిగి తిరిగివచ్చినప్పుడు మనుష్యుడు ఎలాగ బలహీనుడుగా ఉంటాడో అలాగే కనిపిస్తాడు సూర్యుడుగూడా. చంద్రుడూ అలాగే తెల్లవారుజామున కాంతి తగ్గిఉంటాడు. అతడుగూడా అలిసిపోయినట్టే కనపడతాడు. కాబట్టి దేవుడయినా సరే. దెయ్యం అయినా సరే, ఏదయినా పనిచేసిన తరునాత అలసి బలహీనం కాకతప్పదు ఇది మనుష్యుడి నిత్యానుభవం. అలాగే పుట్టించే దేవుడుగూడా అలసిసొలసి బలహీను డయిపోతాడని వారు అనుకున్నారు. మనుష్యులు తమ జీవనంలోకూడా ఈపనిచేసిన తరువాత అలసిపోవడం ఎరిగిఉన్న వాళ్లే స్త్రీలుగూడా సంతానం కలిగిన తరువాత బలహీనం అయిపోవడం తెలిసినసంగతే. కాబట్టి దేవశక్తులకు బలహీనత కలుగుతూఉంటుందని అనుకోవడం న్యాయమేకదా! కాబట్టి పైనిచెప్పిన రెండు అంగాలూ అలసిపోతూ ఉంటాయనిన్నీ, ఆ మహాసంగమ కార్యానికి బలహీనతకలుగుతూ ఉంటుందనిన్నీ మన తాతలు నిశ్చయించు కున్నారు. వారు ఆనాడు చేసుకున్న నిశ్చయం ఇప్పటికీ మనలో కనబడుతూనే ఉంది.

అలసిపోయినదేవుడు అట్టే పనిచెయ్యలేడు. పనిచెయ్యలేడంటే సంగమకార్యం చప్పనై పోతుంది. పండూ కాయా బాగా పండవు. పుట్టించే శక్తి కుంటుపడిపోతే, వస్తువులు పుట్టనే పుట్టవు, పుట్టినా బాగుండవు. అంతాఅన్యాయం అయిపోతుంది. మరేమి

చెయ్యడం ? అని ఆలోచించారు. చెయ్యడాని కేముంది? అలిసి పోయినవాడికి మేత పెట్టి బలుపునియ్యాలి. బడలిపోయినదేవునికి బలం కలిగించాలి.

పనిచెయ్యలేనివాడికి పటుత్వం కలిగించాలి :

పని చెయ్యలేనివాడికి పటుత్వం కలిగించాలి. నడుంవిరిగినవాడిని నక్కులాగ తయారుచెయ్యాలి. అలా చెయ్యడానికి పడినపాటు అంతా అర్చనఅంటాము. అదే పూజ; అదే ఆరాధన. పవిత్రమైనకార్యం. దేవునియందు భక్తి, అంతా అదే. ఈ అభిప్రాయం ఇప్పటికీ మనలో ఉంది, కొంచెం మారురూపంగా.

సంధ్యా వందనం:

సూర్యుడు చేయవలసినయాత్ర చాల కష్టాలతో నిండి ఉంది. అడుగడుగుకి అడ్డంకులే పాప మాసూర్యుడికి. మందేహు లన్న రాక్షసులు సూర్యరథాన్ని అడ్డేస్తూ ఉంటారు. ఏడు గుర్రాలున్నా కష్టాలలో ఈదవలసివచ్చింది పాపం సూర్యుడికి. ఆ మందేహులని నరుకుకుంటూ, చంపుకుంటూ యాత్ర సాగిస్తుంటాడు సూర్యుడు. ఈ పనిలో అలసిపోతూ ఉంటాడు. బలహీనుడై పోతూఉంటాడు.అలాగే ఆసూర్యుడిని విడిచిపెట్టేస్తే ఎప్పుడో ఒకనాడు సొమ్మసిల్లి పోవలసిందేకదా ! మరి ప్రపంచాల గతి ఏమవుతుంది? మూడులోకాలలో జరిగే పుణ్యకార్యాలు ఏమిగాను ? అంచేత పాపం ఆ సూర్యుడికి మనం బలంఇచ్చి బందోబస్తు చెయ్యాలి. సహాయం పంపాలి. కుమ్మక్కు ఇవ్వాలి. ఇలా నిశ్చయించుకున్నారు బుద్ధిమంతులు. ఉదయం మధ్యాహ్నం సాయంకాలం మూడు సంధ్యలు పెట్టారు. ఈ సంధ్యలలో

సంధ్యావందనంచేసి నీళ్లు అలా విసరమన్నారు. ఆ నీటిబిందువులు మహాతీక్ష్ణమైన బాణాలయి వెళ్లి, ఆ మందేహరాక్షసులను చంపేస్తాయి. సూర్యుడు అడ్డులేకుండా తనయాత్ర సాగిస్తాడు.

ఉల్టా సీదా:

ఏదో దేవుడే మనుష్యులకి సాయంచేస్తా డనుకుంటాం. కాని మనుష్యుడు దేవుళ్లకి చేసినసాయం చాలా ఎక్కువగా ఉంది. కొంచెం లోతుకు పోయి చూడాలి గాని, సంగతులన్నీ ఉల్టాసీదాగా కనిపించక తప్పదు. దేవుడు మానవులను సృష్టించాడనీ, సృష్టి అంతటిలోనూ మానవుడే చాలా ఉత్తమమయిన సృష్టి అనీ చాలాచెప్పారు. చాలావ్రాశారు. కాని మంచి విమర్శనబుద్ధితో సంగతులన్నీ పరిశీలించినవారు అలా అనలేకుండా ఉన్నారు. మానవులు అనేకవిషయాలని సృష్టి చేశారనిన్నీ, ఆ మానవసృష్టి అంతటిలోనూ 'దేవుడు' అన్న విషయం చాలా ఉత్తమమైనదనిన్నీ అంటారు. తల్లకిందుగా కనపడుతుంది చటాలున వింటే. కాని ఆలోచిస్తే నిజం అని ఒప్పుకోవలసి వస్తుంది.

దేవుడు - మానవసృష్టి:

చూడండి మానవుల మూలపురుషులు! వాళ్లకి కనపడిన ప్రపంచంలో రాళ్లున్నాయి, అడవులున్నాయి, నీళ్లున్నాయి, అన్నీఉన్నాయి కంటికి కనబడుతూ, చేతికి తగులుతూ, కాని దేవుడులేడుకదా. అసలు దేవుడన్న వస్తువుని వాళ్లెప్పుడూ చూడలేదుగదా! అలాంటిస్థితిలో ఒకదేవుడున్నాడు అని కల్పించుకున్నారు వాళ్ల ఊహాతో. అసలు దేవుడు అన్న అభిప్రాయాన్నే సృష్టించాడు మన మూలపురుషుడు. పేరులేని వస్తువుకి ఒక పేరు పెట్టాడు. రూపంలేనిదానికి ఒక రూపం ఇచ్చాడు.

వాడికి ఈ శక్తి కల్పించాడు. ఆ శక్తి కల్పించాడు. తరాతరాల నుంచి ఆశక్తులు ఎక్కువ చేసుకుంటూ వచ్చాడు. ఎన్నో గుణాలు కల్పించాడు ఆ దేవుడికి. ఇదంతా ఆ ఆదిమానవుడి ఊహాశక్తే. అలా సృష్టించాడు దేవుడిని. ఒక కవి కల్పితనాయకుడిని సృష్టించినట్టు మానవుడు దేవుడిని సృష్టించాడు. పింగలిసూరన్న కళాపూర్ణుడిని సృష్టించినట్టు; గురుజాడ గిరీశాన్ని సృష్టించినట్టు, మన మూలపురుషుడు దేవుడిని సృష్టించాడు. గుణం మీద గుణం. లక్షణంమీద లక్షణం, శక్తిమీద శక్తి ఇచ్చాము మనం ఆదేవుడికి. అన్నిగుణాలూ ఇచ్చి ఒక పెద్దస్థానాన్ని కల్పించి, దానిలో ఒక సింహాసనం ఉంచి, దానిమీద కూర్చోపెట్టాం మనం. ఆ దేవుడికి ఆస్థానం ఇచ్చింది మానవుడు. ఆశక్తులిచ్చింది మానవుడు. ఆ మాహాత్మ్యం ఇచ్చింది మానవుడు. అందుకే మానవుడే దేవుడిని సృష్టించాడు అని అనడంలో అఘాయిత్యం లేదు. ఉదారబుద్ధికలవాళ్లు ఆలోచించాలి ఆగ్రహించుకోకుండా. ఆ అంతస్థులలో ఒకఅంతస్థు మనం ముచ్చటిస్తున్నా ఈ సహాయం.

దేవుళ్లకి చేసేసహాయం:

అలా దేవుళ్లకి సాయంచెయ్యడం మానవులపని అయింది. ఆ సాయం అనేకరకాలుగా ఉండేది. ఒక్కొక్కప్పుడు సూర్యుడికి ఇచ్చినట్టు మరి నాలుగుబాణాలూ ఆయుధాలూ ఇవ్వడం. ఒక్కొక్కప్పుడు ఆ దేవుడు చేసేపని ఏదయితే అపనే చేయడం. ఒక్కొక్కప్పుడు ఆ దేవుడికి కావలసినదానిని దానంచేయడం ధారపోయడం....అనేకరకాలు ఈ సాయంచేయడం, ఈ ఆరాధన. అందులో అనుకరణం అన్నది ఒక రకం.

మనలో అనుకరణాలు :

వర్షం లేకపోతే మనదేశంలో ఇప్పటికీ చేసే ఆచారాలు ఈ అనుకరణంలోనికి వస్తాయి. కొందరు ఒక కప్పని పట్టుకొని దానిమీద నీళ్లుపోసుకుంటూ తిరుగుతారు. కొందరు గ్రామస్థు లందరూ కలిసి ఒక్కసారి కేకలు వేస్తారు ఉరుములా గుండే ట్టు. అదంతా అనుకరణం. మనలో ఉంది. మూఢభక్తి అని కొట్టి పారవేస్తాము ఇప్పుడు మనం. కాని, ఆ రోజులలో అది చాలా జ్ఞానంతో కూడినభక్తి. నాగరక ఆలోచన. సభ్యమైన ఆరాధన. అసభ్యమూ కాదు, అనాగరకతా కాదు.

బూతు అంతా దేవతార్పణం :

ఆ అనుకరణం చాలాకాలం అలా ఆచారంగా ఉండేది. పుట్టించే దేవుడు బలహీనం అయితే అనుకరణపద్ధతి ప్రకారం పుట్టించేపని అందరూ చేస్తూఉండడం ఆరాధన అవుతుంది. ఈ పని ఎంత ఎక్కువగా జరుగుతూ ఉంటే ఆ దేవుడిబలం అంత ఎక్కువ అవుతూఉంటుంది. అంతకన్నా జన్మసార్థక్యం మరొక్క-టిలేదు. అంతకన్నా పుణ్యకార్యం మరొక్కటిలేదు. అందరూ చెయ్యవలసినపని అదేకావాలి. ఈ ఆరాధన దేవాలయంలోనే కదా జరగాలి. ఈ బూతుపనిఅంతా, ఇప్పుడు కృష్ణార్పణం అని మనం అంటున్నట్టు, అప్పుడు దేవతార్పణం అని భావించే వారు. వాళ్లు చేస్తూఉన్న పని అంతా ఆ మహాసంగమానికి బలం కలిగించే పోషణ. అందులో ఉండే పురుషభాగానికి కుమ్మక్కు, దోహదం అన్నమాట.

లింగపూజ:

ఆ రోజులలోనే దేవుడిని పురుషభాగంగా భావించారు. దేవుడనేది ఒక గొప్ప పురుషాంగం. ఆ పురుషభాగమే మన దేవతానామాలలో లింగం అయింది. ఆ స్త్రీభాగమే పానవట్టం అంటున్నాం. ఇవి ముద్దుపేరులు. వీటి ఆకారాలనిపట్టి ఆ రెండూ ఏమిటో తెలియనే తెలుస్తూఉంది. దీనిలో ఏమీ సంశయం ఉండ నక్కరలేదు.

పురుష అంటే?

అసలు దేవుడిని, పరమపురుష, మహాపురుష అని పురుష అన్నపదం వాడుతూ ఉన్నాంకదా! ఈ పురుష అన్నమాటకి అర్థం ఏమిటి? కొంచెం తర్కభావంతో అవలోడనం చెయ్యాలి. మసిపూసి మారేడుకాయ చేసే నిఘంటులను నమ్మకూడదు. అవి సత్యమైనవి కావు వ్యుత్పత్తికి దిగినప్పుడు. దాని వాస్తవమైన అర్థం: చొచ్చుకొని పోవునది, దూరుకొని పోవునది. దానినుండే పూరించు అంటే ఆ అర్థంవస్తుంది. ఇంకా అనేక దృష్టాంతాలు అనేక భాషలవి ఉన్నాయి. ఈ అర్థంలోనే ఆ పురుషనామము భగవంతుడికి కలిగింది. ఆ పురుషుని వర్ణించిన వర్ణనలు అన్నీ ఈ అర్థమే ఇస్తాయి. ద్వాదశాంగుళ ప్రమాణం మొదలైన వర్ణనలన్నీ దీనికి సంబంధించినవే. ఇప్పుడు మన పండితులు డొంకతిరుగుడు అర్థాలుచెప్పి వేదాంతం తినిపిస్తారు. కాని, ఆదిలో ఇది అదేకాని వేరుకాదు.

నిజమైన అర్థం ఉన్న దేశాలు:

మనదేశంలో బుద్ధిమంతులు ఎక్కువ; కాబట్టి, విపరీతార్థాలకి పూనుకున్నారు. కాని ఈ ఆచారం ఒక్క మన దేశంతో తీరిపోలేదు. పురాతన ప్రపంచం అంతటా ఉంది. ఆ దేశాలలో వీటి యథార్థాన్ని కప్పిపుచ్చలేదు. అది తప్పు ఆచారం అని తెలిసినతరువాత దానిని విడిచిపెట్టారు. అంతేగాని, కొత్త అర్థాలు కల్పించలేదు. మనవారో అంటే, పూజలు సాగిస్తూనే వచ్చారు, అర్థాలు మాత్రం మార్చేదాం అని చూచారు. సాగించారు కొన్నాళ్ళు ఆ ఆట.

లింగానికి అభిషేకం:

ఫ్రాన్సులో 1584వ సంవత్సరందాకా ఎంబ్రమ్ అన్న పట్టణంలో ఇలాంటి ఒక మహాలింగం ఉండేది. అది సాక్షాత్తు భగవంతుడిది అని అనకుండా, ఆ దేశంవాళ్ళు సెయింటుఫొటిన్ అన్న మహానుభావుడిది అనుకునేవాళ్ళు. సంతానం కావలసినవాళ్ళు, దాంపత్యసుఖం కావలసినవాళ్ళు ఆ లింగానికి అభిషేకం చేసేవాళ్ళు. ద్రాక్షరసం ఆ లింగం నెత్తినపూసి ఎర్రగా ఉండేటట్టు జేసేవారు. అక్కడ వాళ్లు మరేమీ వింత అర్థాలు చెప్పలేదు. యథార్థాన్ని యథార్థంగానే సాగించారు సాగించినన్నాళ్లు. మానుకున్ననాడు మానుకున్నారు.

కొన్ని స్థలాలలో ఈ లింగాన్ని ముద్దుపెట్టుకోవడమూ ఇంకా అసభ్యపు పనులు - మనదృష్టిని - చేయడమూ గూడా ఉండేది. కాబట్టి అసలుఅర్థం ఏమిటో ప్రపంచంఅంతా చాటుతూ ఉంది. దేవుడు పురుషలింగం; దేవి (స్త్రీ) పానవట్టం (= యోని)..

ఈ విధానం లింగయోని విధానం. ఈ విధానానికి ఆరంభం పైనిచెప్పిన ఉద్దేశం. అందుచేత దేవాలయాలు ఈ మహాకార్యానికి మూలస్థానాలయాయి. బూతుపని అనేదే పుణ్యకార్యం అయింది. దేవతాబలకరమూ భగవత్ప్రీతీ అయింది.

మసిపూసి మారేడుకాయ!

మన దేశంలోనే కాదు; ఇతరదేశాలలో గూడా ఈ లింగపూజ లుండేవి; ఉన్నాయి. లింగం అన్నది పురుష అవయవమని వారు చెప్పుతారు; దానికి తగినట్టే ఆరాధన చేస్తారు. కొన్ని దేశాలలో ఈ లింగము పురుష విగ్రహానికి తగిలి ఉంటుంది; కాబట్టి బొంకడానికి వీలుండదు. మన దేశంలో ఈ లింగం కేవలం రాతికొయ్యలా గుంటుంది. అంచేత ఇది పురుషావయవం కాదనీ, అదేదో ఒక చిహ్నంఅనీ, దానికి అంతరార్థమూ, వేదాంతార్థమూ ఉందని పెద్దలు చెప్పడానికి అవకాశముంది. అది మసిపూసి మారేడుకాయ చేయడమే; నిలవని వ్యర్థ ప్రయత్నం.

చిహ్నం అంటే ఎలాంటిది?

శ్రీకృష్ణదేవరాయల ఆస్థానములో ఉండిన అష్టదిగ్గజాలలో ఒకడు ధూర్జటి కవి. ఇతడు మహా శివభక్తి తత్పరుడు. "శ్రీ కాళహస్తిమాహాత్మ్యము", "శ్రీ కాళహస్తీశ్వర శతకము" అన్న ఉద్గ్రంథాలు వ్రాశాడు. ఆ శతకంలో ఒక పద్యంలో—

"నిన్నేరూపముగా తలంతు మదిలో నీరూపు మోకాలొ,
స్త్రీ చన్నో, కుంచమొ, మేక పెంట్రుకయొ"

....

అన్నాడు. మోకాలు, స్త్రీ చన్ను, కుంచము, మేక పెంద్రుక వీటిలో ఈశ్వరుడి రూపం దేనిగా భావించడం అని సందేహిస్తున్నాడు ధూర్జటి. ఈ నాలుగింటిమీదనే సందేహం కలగడానికి కారణం లేకపోలేదు. శివగ్రంథాలలో కొన్ని కథలున్నాయి. ఆ కథలలో పాత్రలు ఒక్కొక్కదానిని లింగంగా భావించి పూజలు చేసినట్లూ, ఆ పూజల ఫలితంగా వారికి ఈశ్వర కరుణ కలిగినట్టూ వర్ణనలున్నాయి. ఈ నాలుగింటిలో ఏ రూపంగా భావించమంటావని ఆ శివుడినే అడిగాడు. చిహ్నం అనినా, గుర్తు అనినా అలాగ ఏదో ఉండాలి. కాని మన పూజ లందుకుంటున్న లింగం అలాంటిది కాదు.

సత్యానికి చాటెందుకు?

ఎందుచేతనంటే, ఈ శివలింగం ఏమిటో, అది ఏవిధంగా పూజార్హమయిందో, ఆ వివరాలన్నీ ప్రస్ఫుటంగా మన పురాణాలలో వర్ణించి చెప్పారు. ఆ సంగతులనే కవిసార్వభౌముడు శ్రీనాథమహాకవి తన "హరవిలాసము" అన్న కావ్యంలో ఎంతో భక్తి తాత్పర్యాలతో వ్రాశాడు. అదేదో లజ్జాకరమైన విషయమని మన 'మడిబట్టల' పరిష్కర్తలు ఆ భాగానికి చాటు పెట్టారు. సత్యానికి చాటెందుకు చెప్పండి. పంచాంగం దాచేస్తే చుక్కలు పోతాయా?

సంగతేమిటంటే!

పెళ్ళి అయినతరువాత శివుడు హిమవంతుడి ఇంట్లో మనుగుడుపు అల్లుడుగా క్రీడాలోలుడయి ఉంటాడు. అతని సిబ్బంది - ప్రమథగణాలు - చెలరేగి అన్నివిధాల అవాచ్యకార్యాలూ చేయడం ఆరంభించారు. ఈ అలజడి మాన్పించా

లని హిమవంతుడు ఆలోచిస్తూ ఉంటాడు. ఈ సంగతి గ్రహించి శివుడు ఎవ్వరితోనూ చెప్పకుండా దారుకావనానికి పోతాడు. ఆ వనంలో మహారుషులు తమ సంసారాలతో సుఖంగా ఉండే వారు. వారి భార్యాపిల్లలను చూచిన శివుడికి మదనోద్రేకం కలిగింది. ఆ రుషిపత్నుల పాతివ్రత్యానికి భంగం కలిగిస్తు న్నాడు. రుషులు కోపంతో ప్రతీకారం చెయ్యాలని ఆలోచిస్తు న్నారు. ఆ సంగతి గ్రహించి శివుడు తన పురుషాంగాన్ని విపరీ తంగా పెంచేశాడు. ఈ ఘట్టంలో శ్రీనాథుడు చెప్పినది చూడండి.

"ఇట్లు పరమధూర్తవర్తనంబునం బ్రవర్తిల్లు నయ్యష్టమూర్తి... కట్టిన కౌపీనంబు దలంగవైచి...మదనధ్వజదండంబు నిగుడించి, య మ్మహానీయ సాధనంబున నమ్మహీసురోత్తముల యుత్తమాంగంబు... మెడకడంత లడంచియుఁ, జెవుల కొడంకలొత్తియు, మొగంబులు... ముక్కులు నొక్కియు, బరులు వ్రేసియు వీపులు చఱచియుఁ, బండ్లు రాల్చియు, నుఱంబులు రాచియుఁ, ద్రికంబులు దాకించియు, జంఘలు పొడిచియు, జానువులు తాటించియు, ఒడలువఱచియు...యార్చి, పేర్చి యమ్మహాలింగంబు నింగిదాఁకం బెరిగించి...బ్రహ్మాండకర్పరం బప్పళింపఁ జేసిన;

సురగరుడఖచరవిద్యా
ధరకిన్నరసిద్ధసాధ్యదానవముఖ్యుల్
పురహరుఁడు చాఁచిపట్టిన
యురులింగంబునకు మ్రొక్కి యురుతరభక్తిన్.

సంస్తుతింపఁ దొడంగి రప్పుడు, బ్రహ్మ...యమ్మహాలింగంబు నకు...నభిషేకం బాపాదించి,

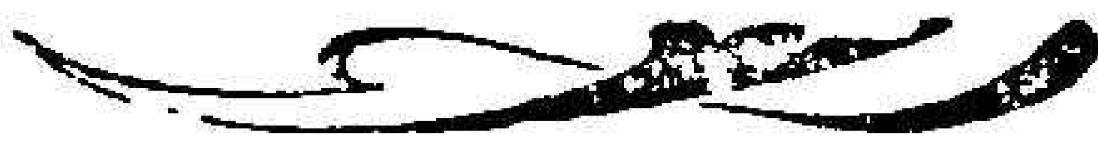
"జయ జయ శివలింగ జ్యోతిర్మహాలింగ లింగోద్భవ శ్రీమహాలింగ వేదత్రయీలింగ నిర్లింగ ...... సారంగలింగాత్మ భూలింగ, ఐంలింగ ఈంలింగ ఓంలింగ దివ్యాత్మ నానావిరూపాక్షలింగ నమస్తే నమస్తే నమః."

ఇట్లు పూజించి విరించి కరకమలంబులు మొగిడ్చి యిట్లనియె:

తివియు శర్వ! మహాదేవ! ధిక్కరింపు,
ముడుపుమహిరాజకంకణ! యడపు రుద్ర!
వాల్పు ఖట్వాంగపాణి! వదల్పు మభవ!,
మోహనంబైన నీ మహామేహనంబు.

అనినఁ బ్రసన్నుఁడై కహాకహాధ్వని నవ్వి లలాటనేత్రుఁ డిట్లను భువనంబులెల్ల వినునట్లుగ నోపరమర్షులార! యో యనిమిషులార! తక్కుఁగలయట్టి సురాసురులార! మీకు నా యనుపమదివ్యలింగ మిది యర్చన కర్హము నేఁట నుండియున్.

అని శంభుండు...నిజమహాలింగ స్తంభంబు స్తంభింపఁజేసె,... నప్పుడు ముకుళితహస్తారవిందులై దేవదారువన దివ్యాశ్రమస్థులగు గృహస్థు లీర్ష్యాదోషంబు లుజ్జగించి యా శేషాహిభూషణుని బహువిధంబుల భక్తివిశేషంబుల భజియించిరి.

తార్కాణలు :

భగవంతునిసమక్షంలో ఇలాంటిపూజలు జరుగుతూ ఉండడం చాలతరుచు. తార్కాణలుకావాలి అన్నవారికి తండోపతండాలు. అవతల ఫినీషియా, బాబిలోనియా, అస్సీరియా, గ్రీసు, పర్షియా; ఇవతల జావా, చీనా; అవతల అమెరికా, న్యూగినీ ఎటుచూస్తే అటు అంతా ఈ ఆచారం కనబడుతూ ఉంది. ఇంతింత దూరంగాఉండే దేశాలలో ఇంత స్ఫుటంగా కనబడుతూఉన్న ఆచారానికి అన్యథా అర్థం కల్పించడానికిచూస్తే అన్యాయం అవుతుంది, సత్యంవద అన్న ఆదేశానికి పరస్పర విరుద్ధం అవుతుంది, ఆయాదేశాలలోని దేవాలయనిర్మాణమూ, మనకు అనాదినుండి వస్తూఉన్న దేవాలయనిర్మాణమూ ఒక్కలాగే ఉంటాయి. ఒక్క ఉదాహరణ చూడండి. దగ్గరదీ దాపలిదీ కాదు, వేలకొద్దిమైళ్ల దూరంలోఉన్న న్యూగినీలోనిది. చూదాం.

న్యూగినీలోని దేవాలయం :

ఒక పెద్దఇల్లు. అందులోని విగ్రహాలకి స్త్రీ అవయవంగాని పురుష అవయవంగాని మితిమీరిన సైజులో చాల పెద్దవిగాఉంటాయి. ఇటూఅటూ వరాండాలలో కర్రతో చేసిన స్త్రీ పురుష ప్రతిమలుంటాయి. ఆ ప్రతిమలు కళాశాస్త్రంపద్ధతిని కలిసిఉంటాయి. అదే దేవాలయం. అదే పెళ్లికాని స్త్రీపురుషులకి పడకగది గూడాను. వీళ్లందరూ భగవత్సేవ చేస్తూనే ఉంటారు ఆ దేవత బలహీనంకాకుండా. దేశంలోని ప్రజలను పోషిస్తూఉంటాడు.

ధర్మం నాలుగుపాదాలమీద నడుస్తూ అవిచ్ఛిన్నంగా సాగుతూ ఉంటుంది.

పాఫాస్‌లోని ఆరాధన:

ఇలాగే ఉంటుంది, కాని ఇంతకన్నా అద్భుతమహాత్వం కలది పాఫాస్‌లోని దేవాలయం. ఇది కైప్రిస్ అన్న ద్వీపంలో ఉండేది. ఈ దేవాలయంఅంతా ఒక పెద్దబూతుపురాణంలాగ కనిపిస్తుంది మన కొత్త ఉద్దేశాలకి. అక్కడజరిగే పనులూ ఆచారాలూ గ్రంథాలలో ప్రమాణాలుగా ఉన్నాయి. ఇక్కడ దేవాలయాలన్నీ చిత్రవిచిత్రమైన కళాశాస్త్రపు బొమ్మలతో నిండిపోయి ఉంటాయి. ఏమీ తెలియనివారినిగూడా రంగంలోనికి దింపుతూ ఉంటాయి. కొత్తకొత్తమార్గాలన్నీ నేర్పుతూ ఉంటాయి. శ్రీ శుకుడులాంటివాడిని గూడా స్త్రీ సుఖంకోసం అవస్థపడేటట్టు చేస్తాయి. ఇకను దేవాలయంలోనో, స్త్రీ పురుషుల కలయికలు, వినోదాలు, అగచాట్లు, ఎంపుళ్లుకోసం కనిపెట్టుకొని ఉండడాలూ అన్నీ అంత శ్రద్ధాభక్తులతో జరుగుతూ ఉంటాయి. అక్కడ సంభాషణలన్నీ పచ్చి శృంగారమే. ఆ స్థలమూ, అక్కడి గాలీ, అక్కడి వాతావరణమూ అంతా మనస్సుని నిశ్చలమైన భక్తిలోనికి దించేస్తూంది. ఏకాగ్రచిత్తంతో స్త్రీ పురుషులు వాళ్ళ కర్తృత్వాన్ని నిర్వహించుకుంటూ ఉంటారు. ఎప్పుడూ నిత్యకళ్యాణం పచ్చతోరణంగా ఉంటూ ఉండేది.

రతివిలాస పానీయాలు :

అక్కడున్న దేవుడిపేరు లెగ్బా. ఆ దేవాలయంలో జరిగే కోలాహలం వర్ణనాతీతంగా ఉంటుంది. అక్కడ దేవుడి

భార్యలు చాలామంది ఉంటారు. వాళ్లు మహాభక్తురాళ్లు అన్న మాట. వాళ్ళూ ఊళ్ళోవాళ్ళూ కలిసి దేవతారాధనానికి పూనుకుంటారు. మహాసంగమధర్మాన్ని నిర్వహిస్తూ ఉంటారు. అలిసిపోతారేమో అన్న భయం ఉంటుందికదా ఎలాంటి భక్తు లయినప్పటికీన్నీ ! అంచేత స్త్రీ పురుషులకి కొంచెం రతివిలాసం కలిగించే ఔషధాలుగూడా ఇస్తూఉంటారు. ఆ ఔషధాలు పుచ్చుకునేది, ఒళ్లు కానకుండా విహరించేది. దేవకైంకర్యం చేస్తూఉండేది, మోక్షం చూరకొంటూ ఉండేది.

నిత్యశోభనపు గదులు :

సంగమం చెయ్యడమే సత్కర్మ. అవయవాలను పూజ చెయ్యడమే ఆరాధన. దేవాలయాలన్నీ నిత్యశోభనపు గదులు. అక్కడి సంగతులన్నీ సంగమకార్యానికి చేయూత నిస్తుండాలి. మంకులాంటి మనిషికైనా మన్మథావేశం కలిగించాలి. చేత కానివాడినైనా సిద్ధహస్తుడ్ని చెయ్యాలి. అందుకోసమే ఆ బంధప్రతిమలు, ఆ కళాశాస్త్ర పరిస్థితులు, ఆ వ్యభిచరించాలన్న నియమాలు, ఆ యోనిలింగ దేవతాకారాలు, ఆ పురుషశబ్దాలు.

అసలు తత్వాన్ని తెలుసుకోని, అలా ప్రపంచంమీద ఒక్కసారి కన్ను నాలుగుప్రక్కలా తిప్పామంటే, చాలా చిత్ర మైన సంగతులు కనబడతాయి. మడికట్టుకున్న చెవులకి మతులు పోతాయి. మన సనాతనదృష్టి వాళ్ళకి చచ్చినంతపని అవుతుంది.

నిజంగా సనాతనులు ఎవరు?

మన సనాతనదృష్టివాళ్ళు, అని ఎందుకన్నానంటే, వీళ్లు నిజమైన సనాతనులు కారుకాబట్టి. నిజమైన సనాతను లన్న

వాళ్ళు మన మూలపురుషులు. ఆది విరాట్టులు. ఆ బూతు పూజలు చేస్తూఉండేవారు. ఆ మహాసంగమానికి దీక్షపట్టిన దీక్షితులు. అదేపనిగా అనంగసంగరాలు చేస్తూవుండే అవధానులు. ఆబాల్యమూ ఆ బూతుపనులు చేయడమే పనిగా పెట్టుకున్న స్త్రీ పురుషులు. వాళ్లూ నిజమైన సనాతనులు: కల్తీలేని జాతి. కల్మష మెరగని తెగ. మానవజాతికి పునాదులు వేసిన పుణ్యామూర్తులు. సనాతనులంటే వాళ్లే సనాతనులు. తక్కినవాళ్ళని సనాతను లనడం కుక్కను కుంభినీపతి అనడంలాంటిదే.

సనాతనధర్మమూ, సంకరధర్మమూ!

ఇప్పుడు సనాతనుల మనుకుంటూ, శాస్త్రాలు ఉన్నాయని బడాయికొడుతూ, శాస్త్రిలంటూ, ఆంక్షలంటూ శాసనాలు చేస్తూ తైతెక్కలాడుతూ ఉండే పెద్దపేరుల వాళ్ళూ, పెద్దబొట్టుల వాళ్ళూ వీళ్లంతా అధునాతనులు. నిన్న మొన్నటి వాళ్లు. ముక్కుపచ్చ లారకుండా ఉన్న మొద్దులు. జరిగినదీ జరుగుతూ ఉన్నదీ జరగబోయేదీ ఏదీ తెలియదు. దేనినీ తెలుసుకోరు. తెలుసుకోడానికి ప్రయత్నం చేశారో, బతుకు తెల్లవారుతుంది. సనాతనధర్మం అంటూ చంకలు గ్రుద్దుకుంటూ ఉన్నదంతా సంకరధర్మం అని చక్కగా తెలుస్తుంది. వాళ్లధర్మాన్నివీళ్లధర్మాన్న పుట్టిన బిడ్డని వంశకర్తగా చేసుకోవడం లాంటిది. ఎప్పటినుంచి వచ్చిందో ఈ సనాతనం అడగండి. ఆ పెళ్ళిళ్ళు ఆ ఆచారాలు ఎలాగు వచ్చాయో కనుక్కోండి. ఈ మేనరికాలు ఏమిటో అడగండి. ఈ అస్పృశ్యత ఎలాంటిదో చెప్ప

మనండి. ఆడుది సమర్తాడితే చిమ్మిలి దంచడమూ పంచిపెట్ట డమూ ఎందుకో అడగండి. పిల్లలు కావాలి అంటే రావిచెట్టుని కౌగలించుకోడం ఎందుకు? ఎవరి ఆచారాలు ఇవి? వాటి అర్థాలేమిటి? ఎప్పటినుంచి చేశాము దీన్ని సనాతనంగా? ఎక్కడనుండి ఎత్తుకవచ్చాం వీటిని? అంతకుముందు మనవాళ్ళ కున్న ఆచారాలకీ ధర్మానికీ మరేపేరు పెడదాం? ఇలా పుట్టు కొనివస్తాయి ప్రశ్నలు. తెల్లపోతాం. ఈ సనాతనం అనుకుం టున్నదానిలో సంకరం ఎక్కువ. నానాగోత్రేభ్యః సూత్రం చాలా బాగా అన్వయిస్తుంది. కల్తీ చాలా ఎక్కువ, కల్మషం పెరిగిఉంది ఈ సనాతనంలో. కాబట్టే సనాతనులు కొంచెం శాంతంగా ఉండాలి.

భూమి అంతటా ఉన్నాయి బూతుపూజలు :

ఈ బూతుపూజలు ఎక్కడో ఒక మారుమూలలో ఉండేవికావు. ఎవరో ఒకజాతికిమాత్రం చెందినవి కావు. భూమి అంతటా ఉన్నాయి ఈ బూతుపూజలు. విశ్వమంతటా కనిపి స్తుంది బూతుపూజల విశ్వరూపం. ఆ రోజులలో నాగరికత, సభ్యత, ఉన్న దేశాలంతటిలోను ఉన్నది ఈ పవిత్రపూజ.

అనాహిత పూజలు

పర్షియాదేవత అనాహిత. ఎరెజ్‌లోఉన్నది. ఇది సంతాన దేవత. ఈ అనాహిత దేవతకు పూజ బూతే. దేశ దేశాల నుంచీ గొప్పగొప్పవాళ్ల కూతుళ్ళు ఈ దేవాలయానికి వచ్చి

అక్కడ పైవాళ్ళతో వ్యభిచరించాలి. తరువాత కావలిస్తే పెళ్ళి చేసుకోవచ్చు.

స్తంభాల పూజ:

మశ్శేభా, అష్షేరా అన్న స్తంభాల పూజలు ఉన్నాయి. ఇవి పొడుగుపాటి స్తంభాలు అనగా లింగాలు. ఈ పూజలో దేవత పేరులు ఎలాగుంటాయంటే—పొడుగైనది, బలమైనది, ఉత్తానము = నిట్టగా ఉన్నది. ఇలాంటివి మన సహస్రనామాలలోనూ ఉన్నాయి.

మిళితా దేవత:

బాబిలోనియా మిళితాదేవతకు ఈ పూజ చెయ్యాలి. స్త్రీలు బారులుతీరి రోజుల తరబడిని కనిపెట్టుకుంటూ ఇతరులతో వ్యభిచరించి, వారిచ్చిన సుంకాన్ని దేవతార్పణం చెయ్యాలి. ఎల్లప్పుడూ చెయ్యకపోయినా సంవత్సరానికొక్క సారైనా ఇలాగ చెయ్యాలి. లేకుంటే మహాపాపం. మరికొన్నాళ్ళకి జీవితకాలం అంతటిలోనూ ఒక్కసారైనా చెయ్యాలన్నారు. ఇది తప్పుగా తలచికాదు. ఆచారంగా తలచి, పుణ్యమని తలచి. కోవెలలో ఈ స్త్రీలు భర్తీ అయి ఉంటారు. క్రిక్కిరిసి ఉంటారు. వరండాలలో సంగమాలు జరుగుతుంటాయి.

లిడియాలో:

లిడియా ఆ రోజులలో చాల ప్రసిద్ధి పొందిన దేశం. ఎక్కువ నాగరికత కలది. అక్కడ పడుచుపిల్లలు ఈ బూతు పూజలు చేస్తూ తమ స్త్రీధనాన్ని సంపాదించుకుంటూ ఉంటారు.

ఆ ధనంతో భర్తలను చూచుకుంటారు. కొందరు ఎన్నో సంవత్స రాలు అలా ఉండిపోతూ ఉంటారు.

హెలియొ పాలిసులో :

సిరియా (సురలదేశం)లో హెలియొ పాలిసు (హెళి పురము-సూర్యనగరం అన్నమాట) అన్న ఊరిలో ప్రతి ఆడుది అలా బూతుపూజ చెయ్యాలి. పిల్లల తల్లులూ పెళ్ళిలేని పిల్లలూ చాలామంది 'మేమింత శ్రద్ధాభక్తులతో బూతుపూజలు చేశాము' అని వ్రాసి వాళ్ళ భక్తిని ప్రకటించారు.

ఫినీషియా గుళ్ళలో :

ఫినీషియా గుళ్ళలోనూ ఈ పనులే చాలా పవిత్రంగా జరుగుతూ ఉండేవి. అందులో ఆరేలియా ఇమిలియా అన్న స్త్రీ తన దానశాసనంలో వ్రాస్తూ "మాతల్లి, ఆ తల్లి తల్లి తర తరాలనుంచీ ఈ భక్తి ఇలాగ చూపుతూనే వచ్చారు" అని తన కులగౌరవం పొగడుకుంది.

ఆస్టరటు, ఎస్టార్టి మొదలైన దేవతల పూజలన్నీ ఇలాంటివే.

గ్రీసులో :

డయోనిసను ఉత్సవాలు అన్నీ బూతుల బుంగలు. ఇప్పటివాళ్లు వినడానికీ కనడానికీ తగనివి. కాని అవి చాలా పవిత్రమైన భావాలతోనే జరిగేవి.

"ఎలీషియను మిస్టరీసు" అన్న ఆచారకాండ చాలా మట్టుకు ఈ బాపతుదే.

ఇవన్నీ మనచేరువలో ఉన్నవి. దూరాన ఉన్న సంగతులున్నూ ఆ ఉత్సవాలున్నూ అలాంటివే, మహామాతపూజ.

'మా' దేవత :

మన దేవీసహస్రనామాలలో 'మా' అన్న పేరు ఒకటి ఉంది. ఈ పేరుకి లక్ష్మి అని ఇప్పటిఅర్థం. కాబట్టే మాధవుడు అంటే లక్ష్మికి భర్త- విష్ణువు అని అంటాం. ఈ మా అన్న పేరుతో మన హిందూదేశంలో ఎక్కడా ఒక కోవెలగాని, ఒక దేవతగాని లేదు. ఇంతకుముందు ఉండినట్లు గూడా రుజువులేదు. నిఘంటువులలో మాత్రం ఉంది. కాని కాపడోషియా అన్న దేశంలో కామన లేక కోమన అన్న ఊరిలో పూజలను పొందుతూఉన్న దేవత పేరు 'మా'!. కామనప్రజలందరు ఆ మాపిల్లలు. (మనకు గూడా మా కుమారుడు కాముడు). ఆ మా దేవతపూజలు గూడా ఇంతకుముందు నేనువ్రాసిన లాంటివే.

మహామాతపూజలు :

మహామాత అన్న పేరుతో అనేక దేవతలున్నారు. ఆ దేవతలందరూ మహాసంగమ కార్యానికి మూలాధారాలు. ఆ మహామాత పూజలన్నీ పైని చెప్పినలాంటివే, నిత్యకల్యాణాలు. సర్వకాల సర్వావస్థలలోనూ ఈ పనులు జరుగుతూ ఉండవలసినవే. కొన్నిచోట్ల స్త్రీలు బారులు దీరికూర్చుంటే పురుషులు వచ్చి ఎంచుకొని, ఏరుకొని వారిని తోడ్కుకొనిపోతారు. కొన్నిచోట్ల స్త్రీలు వాళ్ళకంటికి కనిపించిన మొదటి కొత్తవాడితో సంగమిస్తారు, కొన్నిచోట్ల సంగమానికి ధనంపుచ్చుకొని. స్త్రీలు దేవత కారాధనచేస్తారు. కొన్నిచోట్ల సంగమప్రసంగాలూ.

పాటలూ కోవెలలో ప్రతిధ్వనిస్తూ ఉంటాయి. గొప్పవారు, పేదవారు అన్న విచక్షణలేకుండా అన్ని ఇళ్ళవాళ్లూ ఈపనికి పూనుకుంటారు. కొన్నిచోట్ల స్త్రీలు తమ స్త్రీశక్తిని దేవతకర్పించేస్తారు. కొన్నిచోట్ల పురుషులు తమ పురుషశక్తిని అర్పించేస్తారు. వాళ్లు ఎల్లకాలమూ కోవెల నాశ్రయించుకొనే ఉండిపోతారు. అలాగ దేవతలకు స్త్రీపురుషశక్తుల నిచ్చి ధన్యులవుతారు.

పురుషశక్తిని అర్పించడం :

సంగమకార్యాలను నిరాఘాటంగా జరుపుతూ దేశంలో ఉన్న ప్రజలందరూ తమభక్తిని చూపిస్తూనే ఉంటారు. కాని భక్తులలో మహాభక్తులంటూ ఉంటారుగదా! తీవ్రమైన ఆవేశం కలవాళ్లు. మరివీళ్లు తమ మహాభక్తిని చూపించడం ఎలా ? నలుగురితోపాటు తానుచూపుతే నలుగురిలాంటి భక్తుడే అవుతాడు గాని ఎక్కువవా డవుతాడా? అంతమాత్రంతో ఆ మహాభక్తుడికి సంతృప్తికలుగదు. తాను తనలోఉన్న సర్వశక్తిని దేవత కర్పించినంతవరకూ శాంతిఉండదు. అందుచేత కోవెలలో మహాపవిత్రమైన ఉద్దేశంతో, ఉత్తమమైన భక్తితో అందరూ మెచ్చుకుంటూ ఉండగా ఈ మహాభక్తుడు తన పురుషశక్తి నంతటినీ ధారపోసి అర్పిస్తాడు. ఈ అర్పణ అనేక రూపాలుగా ఉంటుంది. అవయవ సమర్పణం, ఆధారసమర్పణం, కేవలం పురుషబల సమర్పణంగా ఉంటుంది.

యుసిబియస్ అన్న చరిత్రకారుడు "ప్రెటోలోజియా గ్రిషియా" అన్న గ్రంథంలో "మెన్ హు కాస్ట్రేటెడ్ దెమ్

సెల్వ్స్ ఇన్ ఆనర్ ఆఫ్ ది గాడెస్" దేవతకొరకు నిర్వీర్యు లయినవారు అని ఈ పండితులను గురించి చెప్పాడు.

మిగ్నిస్ అన్న అతడుగూడ ఈ ఆచార మున్నదని వ్రాశాడు.

వెస్టర్‌మార్క్ ఇలాంటివి అనేక సంగతులు వ్రాస్తూ, పురోహితులు కావాలన్నవాళ్ళు కొన్నిచోట్ల, నపుంసకత్వంతో తృప్తిపొందక స్త్రీత్వంకూడా నటించాలని వ్రాశాడు. అంటే ఇంకొక పురుషుడితో తాను స్త్రీలాగ కలిసి ఉండాలి. అలా చెయ్యకపోతే, వాడికి ఖొరాన్ బాగా నేర్చుకొనే శక్తి అల వడదట: వాళ్ళకి తగినంత మహాత్వం కలగదు.

పురుషులు పురుషుల సంగమాలు:

ఈ అభిప్రాయాలుగూడా చాలా దేశాలలో ఉండేవి. పవిత్రతను సంపాదించడానికి పురుషులుగూడా స్త్రీత్వం నటిస్తూ ఇతర పురుషులతో సంగమించడం.

కానన్హైట్ దేవాలయంలో ఇలాంటి పురుషులు స్త్రీల లాగ ఇతరులతో భోగిస్తూ పవిత్రతను సంపాదించి, పవిత్రు లవుతూ ఉంటారు అని వ్రాస్తాడు.

ఇది ఆచారంగా చేసుకొని జీవితకాలం అంతా అలాగే ఉండిపోతారు కొందరు.

మగవాళ్ళ పడుపువృత్తి:

మగవాళ్ళ పడుపువృత్తి. వీళ్లు మగసాములు అందామా? ఇలాంటివాళ్ళు చాలా దేశాలలో ఉన్నారు.

బలిసమర్పణం ఎలాగ?

ఈ పురుషబల సమర్పణం చెయ్యడానికి వారిమార్గాలు చిత్రమైనవి. నిషావస్తువులు తిని, పదేపదే స్త్రీ సంగమం చేసి చేసి నిర్వీర్యుడై పోతాడు. ఒక్కదినానికి అనేకసార్లు చొప్పున ఇలా చేయడంవల్ల కొన్నిరోజులలో ఈ మహాభక్తుడు పురుషత్వం లేనివాడై పోతాడు.

ఇంకొకరకం: స్త్రీ ఆవశ్యకత లేకుండానే, అవయవపీడనం వల్ల గూడా ఈ మహాఫలితాన్ని పొంది పురుషత్వం మహార్పణం చేస్తాడు. ఒక్కరోజుకి దాదాపు నలభై సార్లు అవయవపీడనంచేసి. సర్వశక్తులనీ సన్యసించిన మహాభక్తులుండేవారు. అలాచేసినందు వల్ల మరి ఎన్నడూ వాళ్లు పురుషవ్యాపారానికి పనికిరాకుండా పోయేవాళ్ళు. ఇలా వీర్యశక్తి మహార్పణ చేసినవారు దేశం అంతటికీ అగ్రగణ్యులు. పూజనీయులు. వీరికి ఇతర సంసార తాపత్రియాలు ఏమీ ఉండవుగదా! ఎల్లప్పుడూ కోవెలలోనే ఉంటారు. పవిత్రమైన జీవనం చేస్తూఉంటారు. జ్ఞానం అభివృద్ధి చేసుకుంటూ ఉంటారు. ఇతరులకి అవసరం అయినప్పుడు చెప్తు తుంటారు. పవిత్రతకీ, ధర్మానికీ, జ్ఞానానికీ వీళ్లే పుట్టినిల్లు. ఈ నపుంసకులే ఆ రోజులలో అగ్రస్థానాలని అలంకరించినవాళ్లు. అందరికీ గురువులు.

వీళ్ళ పేరులు:

ఇలాగ వాళ్ల పుంసత్వం అంతా దేవతలకి ధారపోసి నిర్వీర్యులైన మహాభక్తులకి దేశదేశాలలో పంటు, పంతు, పండ

మొదలైన పేళ్ళున్నాయి. ఈ మాటలకి మొదటి అర్థం నపుంసకుడు అని. అంటే పురుషశక్తి ధారపోసిన మహాభక్తుడని. అలాంటివాడు కాబట్టే ఈ పంతు, పంటు, పండ అనేవాళ్ళు పూజనీయులై అందరికి గురువులయారు. దేవాలయంలోని కార్యకాండ నడిపించేవాళ్ళయారు.

వారే పండితులయారు :

వారే పండితులయారు. ఈ మాట వ్రాసినందుకు నన్ను తిట్టని పండితుడుండడని నేనెరుగుదును. నేనుగూడా ఒకలాంటి పండితుడననే అనుకుంటూ ఉండేవాడిని. అంచేత నాకే అర్థం మొదట నచ్చలేదు. కాదని రుజువుచెయ్యడానికి చాలా శ్రమపడి ప్రయత్నించాను. ఇతరదేశాల సంగతీ చూచాను, మనదేశం సంగతీ చూచాను పండితుడంటే వేరే అర్థం చెప్పుదామని. నిఘంటువులు వెదికాను. ఆఖరికి చేతగాక నిజంగా పండితుడనే (నిర్వీర్యుడనే అన్న అర్థంలో) అయిపోయాను.

కొంచెం చూదాం :

మనకు నపుంసకుడు అనడానికి ఉన్నమాటలు చూడండి.

"తృతీయా ప్రకృతి శ్శండః క్లీబః పండో నపుంసకం"— అమరం.

అని నపుంసకుడికి అయిదుపేర్లున్నాయి. అందులో మొదటిది స్త్రీకాక పురుషుడు కాక ఉన్నదని అర్థం. రెండవది శండః, మూడవది క్లీబః, నాల్గవది పండః. రెండవదానికి పాఠాంతరం ఒకటుంది షండః అని. అందుచేత మనకి శండః షండః,

పండః అని మూడు రూపాలు దొరుకుతాయి. మొదటి అక్షరం లోనే మార్పు ఉంది. అందుచేతనే మొదటి అక్షరం ప, ఫ, యఫ్ లాగ ఉండేదేమో అని అనుమానం. పండితులు ఆలోచించాలి. మన పండని చూడండి. పండ (పండా) అన్న పేరు నపుంసకుడికి ఉందని మన నిఘంటువు ఒప్పుతుంది. అంటే ఒకానొకప్పుడు ఆమాట వాడుకలో ఉందన్నమాట. అలాగే శండః, షండః అన్నమాటలు. ఎన్నో సంవత్సరా లయిపోయిన తరువాత ఈమాటలకి వ్యుత్పత్తులు వ్రాయడానికి మొదలుపెట్టారు మనవాళ్ళు. నే నింతకుముందు చెప్పినట్టు తెలియనిచోట్ల తెలివి తేటలు చూపించారు. ఆ మాట జ్ఞాపకం ఉంచుకొని వీటికిచ్చిన వ్యుత్పత్తులు చూదాం.

"శ్యామతి ప్రజావిచ్ఛేదేన శండః"

అని చెప్పారు. అంటే ప్రజావిచ్ఛేదముచేత చల్లబడ్డవాడు అని అర్థం. ప్రజా అంటే సంతానం అనండి; మరేవయినా అనండి, దానిని కోసివేయుటచేత శాంతించినవాడు శండుడు. ఈ అర్థం దగ్గరదగ్గర అసలు నిజమైన అర్థానికి సంబంధం ఉన్నదే.

షండః అన్న మాటకి షణు దానే అన్న ధాతువును మనవాళ్లు చక్కగా పట్టారు. దానినుంచి షండః అంటే దానం చేసినవాడు, అంటే మహాదానం అన్నమాట, ఈ అర్పణ చేసిన వాడు అని చెప్పవచ్చును. కాని అసలు కిటుకు మరిచిపోయ్యారు కాబట్టి

"సనోతి స్వస్యాపఖ్యాతి నివారణార్థం ఇతిషండః"

అని వ్రాశారు. అంటే తన అపఖ్యాతి పోగొట్టుకోడానికి ఇతరులకు దానాలు చేసేవాడు అని అర్థం చెప్పారు. ఇది ఎంత వరకు నపుంసకులు చేస్తారో చూడండి. ధాతువుని మాత్రం విడిచిపెట్టకుండా ఇలా కల్పించారు. ఇకను పండాగతి చూడండి.

"పండతే లజ్జయా ప్రదేశాన్తరంగచ్ఛతి పండః" అని పడి గతా ధాతువుతో సాధించారు. సిగ్గుచేత దేశాంతరాలు వెళ్తాడు కాబట్టి పండ అన్నారట. ఈ అర్థం నపుంసకుడికి ఎంతవరకు పడుతుందో ఆలోచించవచ్చు బుద్ధిమంతులు. కాని ఈ మూడు మాటలు ఒక్క అర్థం ఇచ్చేవే, నపుంసకుడని. ఈ నపుంసకులే దేవాలయాలలో అగ్రగణ్యులు. మన దేశంలోగూడా పండాలు దేవాలయాలలో చాల ముఖ్యమైనవాళ్లు. వాళ్లకి అపేరు చాల కాలంనుంచీ వచ్చినది పైకారణంవల్ల.

మరి పండితుడో!

పండ శబ్దానికి, పండిత శబ్దానికి సంబంధం లేదనడం సాహసం. ఈ నపుంసక పండాలు అలా కోవెలలని కనిపెట్టుకొని ఉండిపోవడంవల్లా, మరేదీ పని లేకపోవడంవల్లా, అన్ని సంగతులూ వింటూ ఉండడంవల్లా, నలుగురితోనూ మాట్లాడుతూ ఉండడంవల్లా, త్వరలోనే చాలా సంగతులని తెలిసినవాళ్ళయిపోతారు. ఆచారాలు నిర్ధారణ చెయ్యడానికి, సదుపదేశాలు చెప్పడానికీ ఈ పండా పెద్ద అయిపోతాడు. ఇంగ్లండులో గూడా చదువూ, తెలివీ అంతా పూజార్ల (క్లెర్జి) చేతులలోనే ఉండేది చాలకాలంవరకు. అలాగే ఈ పండాలు జ్ఞానంలో

పండితులవడంలో ఆశ్చర్యంలేదు. ఉండకూడదు. మాటలుకూడా సంబంధం గలవే. ఇకను మన నిఘంటుగా రేమి టంటారో చూదాం.

"ప్రాజ్ఞస్సంఖ్యావాన్ పండితః కవిః"

అని విద్వాంసుడి పేరులలో పండితః అన్న పేరు ఇచ్చారు. ఇచ్చి వ్యుత్పత్తికి పూనుకున్నారు.

"పండతే జానాతి పండితః, పడిగతౌ"

అని పండాకి చెప్పిన ధాతువునే చెప్పి, పండతే అంటే తెలిసిన వాడని పండితుడు అన్నారు. వాళ్ళకీ అట్టే రుచించలేదు ఈ వ్యుత్పత్తి. అంచేత—

పండా ధీ రస్యసంజాతావ పండితః"

అని మరొకమార్గం చూపించారు. పండా అంటే బుద్ధి అన్నారు. అది కలవాడు పండితు డన్నారు. పండ అంటే బుద్ధి అని ఎలాగవచ్చిందో మరి చెప్పారు కారు. తెలియదు. ఎలాగయితేనేం, పండితశబ్దానికి పండాశబ్దానికి తెగని లంకె ఉందని ఒప్పుకు న్నారు. పండాశబ్దానికి మన నిఘంటువులకుతోడు ఇతర అనేక దేశాలు రుజువులున్నాయి నపుంసకుడని చెప్పడానికి. ఆ పండాలు ఎలాగ రానురాను జ్ఞానానికీ, బుద్ధికీ స్థానా లయిపోయారో చూచాం. అలాగ పండా అంటే జ్ఞాని, బుద్ధిమంతుడు అన్న అర్థం కలిగింది. పండత్వానికి (అంటే పాండిత్యానికి) మొదట ఉండే కారణం ఆ నపుంసకత్వం. అది మరుపులో పడిపోయింది. ఆ కారణాన్ని విడిచిపెట్టుకున్నారు గూడాను ఇటీవల. కాని

ఆ పేరు పండా అనీ, పండితుడనీ నిలిచిపోయింది జ్ఞాని, విద్వాంసుడు అన్న అర్థంలో. ఈ పండాల మూలపురుషులు మహా భక్తితో తమ పురుషత్వాన్ని దేవతలకి ధారపోసి నపుంసకు లయినవారన్న మాట మాత్రం మనం మరిచిపోవద్దు. ఏ భాషలో నయినా మాటల చరిత్రను కొంచెం జాగ్రత్తగా చూస్తే చాలా ఆనందం కలుగుతుంది, అలాంటిదే ఈ పండా (పండిత) శబ్దం.

పండాలే పూజ చెయ్యడం :

ఆ రోజులలో ఆ దేశాలలో ఈ పండాలే దేవతకి పూజా కైంకర్యాలు చేస్తూ ఉండేవాళ్ళు. తక్కినవాళ్ళు అంత పవిత్రంగా ఉంటారా మరి? కొన్నాళ్ళకి అంతలేసి భక్తులు దొరకడం తక్కువ అయిపోయింది. ప్రజలకికూడా అభిప్రాయాలు మారుతూ వచ్చాయిగదా! వీర్యప్రదానం చెయ్యనక్కరలేదు, నపుంసకు లయిపోనక్కరలేదు అన్న అభిప్రాయం కొన్నాళ్లకి కలిగింది. అలాంటి భక్తులు రాకుండాపోయారు. కాని, పూజ, కైంకర్యం చెయ్యడం నపుంసకుడే చెయ్యాలన్న ఆచారం ఉంది గదా! ఎలా? అప్పుడేమి చేశారంటే, పూజారి మగవాడయినప్పటికీ పూజాదులు చేసేటప్పుడు చీరకట్టుకొని ఉండాలి అన్నారు. ఆ రూపంగా పురుషత్వం లేదని కనబడితే చాలు ననుకున్నారు. ఈ ఆచారం ఇప్పటికీ అక్కడక్కడ, మన హిందూదేశంలో గూడా అమలులో ఉంది. కొన్నిచోట్ల పూజారులు తాము పూజ చెయ్యవలసిన రోజులలో ఎటువంటి పురుష వ్యాపారమూ చెయ్యడానికి వీలుండదు.

కొన్నిచోట్ల పూజలన్నీ స్త్రీలే చెయ్యవలసి ఉంటుంది. అది స్త్రీ పూజారుల పద్ధతి, స్త్రీ దేవతల పూజగూడాను. అలా కాకుండా పురుష పూజారుల పద్ధతిని జరుగుతూ పురుష దేవతల పూజ అవుతూ ఉన్నప్పుడు పురుషుడు చీరకట్టుకోవడం, నపుంసకత్వం కనబరచడం ఎందుకు? అంచేత ఇది స్త్రీ పూజారుల ఆచారాన్ని అనుకరించడం అని అనరాదనుకుంటాను. ఇది నపుంసక పండాల ఆచారాన్ని అనుకరించడమేగాని వేరేకాదు.

అలా ఆ ఆచారం నిలిచిపోయింది. కాని ఆ మహాదానాలు, ఆ పురుషత్వ సమర్పణలు అంతరించిపోయాయి.

మరొక మార్పు:

సంతతం సంగమాలతో సర్వేశ్వరుడ్ని ఆరాధిస్తూ ఉండే వారు ప్రజలూ, దేవదాసీలూ, పండాలూన్ను. అలా జరుగుతూ ఉండగా కొంతమంది బుద్ధిమంతులు ఆలోచించి ఈ కార్యాలు సర్వకాలమూ చేయడం ఎందుకు, పంటలూ, పైరులూ సంవత్సరానికొక్కసారి ఈ పూజావిధానం జరుపుతే చాలదా, ఇష్టమున్నవాళ్ళు ఎల్లప్పుడూ అదేపనిగా చేస్తూ ఉన్నా, తక్కిన వాళ్లు సంవత్సరానికొకసారి ఆరాధన చేయకూడదా, అని తర్కించుకున్నారు. ఇదిగూడా కొంత న్యాయంగానే ఉందనక తప్పదు. పంటదేవతలు సంవత్సరానికి బలహీనమయిపోతుంటాయి. వాళ్ళని తిరిగి బలపరచడానికి సంవత్సరానికొకసారి అందరూ ఆ బూతుపూజలు చేస్తే చాలును అన్న అభిప్రాయం కొంతకాలానికి కొన్నిచోట్ల బలంగా కలిగింది.

సంవత్సరానికొకసారి :

అప్పటివాళ్లకి ఈ ఊహ అనాచారంగానూ, పాపకార్యంగానూ కనబడేది. నిత్యకల్యాణపు పద్ధతి సంస్కరించడానికి చూచేవాళ్లను మహాపాపుల్లాగ చూచేవాళ్ళు ఆ రోజుల్లోని ఆచారవనతు లంతాను. వీళ్ళని బహిష్కరించి గూడా ఉండే వాళ్లు ఆ రోజులలో బహిష్కారాలూ, బోయ్‌కాట్‌లూ ఉండి ఉంటే. ఆచార్యులవారికి, అప్పటి పండితుళ్ళకి ఈ సంవత్సరానికొకసారి మార్పు అంటే తలతీసేసినట్టు ఉండేది. కాని కాలం ఆచార్యుల చేతులలోనే ఉండేదికాదు. అది ఎప్పుడూ మారుతూ ఉండడమే దాని ధర్మం. మార్పు అనేది లేకపోతే అది కాలమే కాదు. అంచేత ఆ దినాల్లోని ఆచార్యులూ, పండాలూ తిట్టిపోసినా, శపించినా మార్పురాక తప్పిందికాదు. వీళ్ల అభిప్రాయాలు మార్పులను ఒప్పుకోవు, కాని మార్పులుమాత్రం రాక మానవు. మన దేశంలో చూడండి, కాలంవల్ల ఎన్ని మార్పులు కలుగుతున్నాయో? ఇందులో దేనికి మన ఆచార్యులూ, పండితులూ సరే అని ఒప్పుకున్నారు? దేనికి వీళ్ళు అడ్డు తగలలేదు? దేనిని వీళ్ళు తిట్టలేదు? క్రాపింగు కత్తిరించుకొనేసరికి గాండ్రుమనేవారు పెద్దపులులలాగ. ముక్కులో బులాకులు తీసినప్పటికి మూతులు విరిచేవారే. నల్లగాజుతోనే పోతుంది ముత్తైదువతనమంతా అనేవారే. దేనిని మన్నించారు ? దేనిని సహించారు ? కాని ఆచార్యులవారి అరుపులనీ లక్ష్యం చెయ్యలేదు. పండితుల శాపాలనీ ఖాతరుచెయ్యలేదు. నాయనమ్మల దీవెనలనీ మన్నించ

లేదు. ఆ మార్పులు వచ్చితీరాయి. కాలప్రవాహం మార్పుతో విజృంభించింది. ఈ ఆచార్యులనీ, గీచార్యులనీ చెత్తలాగ తోసుకొని పోయింది. వీరి సూత్రాలన్నీ ఎగిరిపోతాయి, అది నిజము ఈ కాలప్రవాహంలో. కాని ఆ రోజులలోమాత్రం అల్లరి తప్పదు.

భార్యనిచ్చే ఆతిథ్యం :

ఆచారబలం ఎంతో ఒక్క నిదర్శనం చూడండి. ఇలాంటి నిదర్శనాలు మనకూ ఉన్నాయి కాని, ఊరకే మనవాళ్ళకి కోపం తెప్పించడం ఎందుకని నేను ఇతరదేశాలకి పోతాను. మార్కోపోలో అన్న ఇటాలియను యాత్రికుడు చీనాలో నుండే అభ్యాసం ఒక్కటి వ్రాసిపెట్టాడు. ఇతడు కాకతీయ రుద్రమాంబనుగురించి గూడా వ్రాశాడు. అతను వ్రాసినది సత్యం అని మనమందరము బుజా లెగరవేస్తాం.... చీనాలో ఎవరైనా అతిధులు ఇంటికివస్తే, గృహస్థు అతనిని అన్నివిధాలా స్వగృహంలో ఉన్నట్టే చెయ్యాలి. ఎలాంటి లోపమూ కనబడనియ్యరాదు. సాక్షాత్తు భగవంతుడిలాగే చూడాలి. మనుష్యులకు కావలసిన కార్యాలు మూడు. ఆహారమూ, నిద్ర, సంగమమూ, కాబట్టి ఆ మూడింటిని అతనికి సమర్పించాలి. అప్పుడుగాని అతిథిపూజ సంపూర్ణ మనిపించుకోదు. ఇలాంటివి వాళ్ళ ఉద్దేశాలు. అంచేత గృహస్థు ఏమిచేస్తాడంటే సంతృప్తికరంగా భోజనం పెట్టి, శయ్య చక్కగా సిద్ధంచేసి, తన భార్యని అతని పడకగదికి పంపుతాడు, అదీ ఆచారం. ఈ ఆచారం తప్పినవాడు

అతిథిపూజకి తప్పినవాడయి మహాపాపి అవుతాడు. ఆ పాపానికి అప్పటి చీనావాళ్ళు ఒడికట్టలేకపోయారు. ఇలా జరుగుతూ వచ్చింది అతిథిపూజ ఆచారం.

మానిపిస్తే, వచ్చిన ముప్పు :

ఒక చక్రవర్తికి ఈ ఆచారం అట్టే బాగుగా ఉన్నట్టు కనబడలేదు ఇతరులని చూస్తూ దీన్ని ఆమోదించలేకపోయాడు. ధైర్యం చేశాడు. ఏమయినాసరే అని కంకణం కట్టాడు. ఈ ఆచారం మానిపిస్తానన్నాడు. భార్యనిచ్చే ఆతిథ్యం కూడదు అని ఆజ్ఞచేశాడు. ఈ ఆజ్ఞను తప్పి నడిచినవారికి కఠినమైన దండనం అని ఉత్తరువు వేశాడు. ఏంచేస్తారు? ఆజ్ఞ చేసినవాడు చిన్నవాడు కాడు, సాక్షాత్తు చక్రవర్తి. ప్రజలు తిట్టుకుంటూ, ముక్కుకుంటూ, శపించుకుంటూ మానుకోవలసి వచ్చింది. ఆచార్యులు గుటకలు మింగవలసి వచ్చింది.

ఇలాగ మూడు సంవత్సరాలు ఈ అతిథిపూజ మానింది. అంతటిలో దేశములో పెద్ద కాటకం రేగింది. ఇంత అంత అని చెప్పరాని కరువు. కూలివాడిదగ్గరనుంచి చక్రవర్తిదాకా ఆ కరువుధాకకి గురిఅయిపోయారు. ఇదే సమయం అని లేచారు ఆచార్యులవాళ్ళంతాను. ఇదే సమయం అని బయలుదేరారు పండితులంతాను. ఈ కరువుఅంతా చక్రవర్తిగారి ఆజ్ఞనుంచే కలిగింది అన్నారు. అతిథికి ఆపూజ మానినందువల్ల దేవతలకి కోపం వచ్చిందన్నారు. ఇంకా ఏమేమో అన్నారు. ఆ ఆజ్ఞ తక్షణం రద్దుచెయ్యకపోతే దేశమంతా దగ్ధమయిపోతుందన్నారు

ప్రజల్లో ఉద్రేకం పుట్టించేశారు. ఏదో మహా విప్లవం కలుగుతుందిరా అన్న భయం కలిగించారు. ఇంక చక్రవర్తి ఏమి చేయగలడు? నెమ్మదిగా తన ఆజ్ఞను తానే రద్దుచేశాడు. అతిథి పూజకు భార్యలని ఎప్పటిలాగే పంపుతూ ఉండవలసింది అని కొత్త ఆజ్ఞ చెలామణీ చేశాడు.

అలా ఉంటుంది ఆచారాల బలం. పండాల ప్రభావం. కాబట్టి బూతుపూజలు ప్రతిదినమూ ఉండనక్కరలేదు అనేటప్పటికి ఎంత అలజడి కలిగివుంటుందో ఆలోచించండి.

పంటపూజలు:

అయినా నేను చెప్పినట్టు మార్పు కలిగింది. సంవత్సరానికి ఒక్కసారి అన్నారు. పంటదేవతల ప్రీత్యర్థం సంవత్సరానికి ఒకసారి మహారాధన చెయ్యాలన్నారు. ఆవేళ అందరూ వ్యభిచరించాలన్నారు. లేకపోతే పాపం. అది ఒక పెద్ద ఉత్సవంగా పరిణమించింది. ఈ పూజలు ఒక్కొక్కచోట ముప్ఫయి రోజులుగూడా సాగుతూ ఉండేవి. కొన్నిచోట్ల మహామాత అన్న పేరుతో ఈ పూజల ఉత్సవాలు చేసేవారు. 'ఉప్పులేరో'' 'ఉప్పునూసా' అనే పేరులతో చేసేవారు ఈ సంభోగ పూజలు. ఇలా అనేకచోట్ల అనేక విధాలగా ఈ బూతు ఉత్సవాలు చేస్తూ ఉండేవారు. కాని అంతటా ఆ మహాభక్తుల హృదయాలలో ఉండే అభిప్రాయం ఏమిటి? సంవత్సరం పొడుగునా పంటలు పండించి దేవతలు బలహీను లయిపోయారు. వారికి బలం కలిగించాలి కాబట్టి అందరు భక్తులు ఆ సంగమశక్తిని

అర్పణ చెయ్యాలి. అందరూ మహాలింగప్రీతి చెయ్యాలి. రాత్రి అంతా నిద్ర అన్నది లేకుండా ఈ మహాబూతు నడపాలి. ఊరికి క్షేమం, శివం కలిగించాలి అనేగాని మరొక్కటి కాదు. ఈ పని చెయ్యనివారు పాపులూ, దేశద్రోహులూ అని ఈ పూజలు మహోత్సాహంతో మహా నిష్ఠతో మహా వైభవంగా చేస్తూ ఉండేవారు. పవిత్రమైన భావాలతో తమ భక్తిని వెల్లడిస్తూ, ఒళ్ళు దాచుకోకుండా స్త్రీ పురుషు లందరూ ఈ బూతు ఉత్స వాలు చేస్తూనే ఉండేవారు.

ఇప్పటికీ కొన్ని దేశాలలోనూ, మనదేశంలోనూ గూడా, ఈ ఆచారాలు కనబడుతూనే ఉన్నాయి. ఆ పనులు జరుగు తూనే ఉన్నాయి. కాని వాటి అర్థం మనము మరిచిపోయాము. ఆ దేశాలవాళ్లు మరిచిపోలేదు. అంతే భేదం. మరేమైనా ఉందా అంటే, వాళ్లు నిజం నిజంగా చెప్పుతారు, మనవాళ్లు మసిపూసి మారేడుకాయ చేసి విపరీతమైన గూఢార్థం విప్పి చెప్పుతారు, తెలివైనవాళ్లవకంచేత. అంతేగాని మరేదీలేదు.

ఇంటింటికీ వెళ్ళి ఈపనే చేస్తారు :

ఈ ఉత్సవాలు చాలా చిత్రంగా ఉంటాయి. మూల సూత్రం జ్ఞాపకం ఉంటే మరేమీ బాధ ఉండదు బోధపడడానికి. తెలుసుదేశంలో ఈ ఉత్సవం వచ్చేసరికి ప్రతివాడూ, ప్రతి ఆడది ఈ బూతు సేవలలో విహారం చేస్తూ ఉంటూరు. అంతటితో వాళ్లకి సంతృప్తి కలగదు. ప్రతి ఇంటికీ శుభం కలగాలి, ప్రతి ఇంటికీ లక్ష్మి రావాలికదా. అందుకోసం ప్రతి ఇంటిముంగిటా

కొంత గడ్డి చక్కగ పరుపులాగ పరిచి ఉంచుతారు. ఉత్సవం రేగుతూ ఉంటుంది. ఈ భక్తులలో మహాభక్తులు ఉండరా మరి? వాళ్ళు సాధారణంగానే ఉంటారా? ఉండరు. చక్కగ వేషాలు వేసుకొని జంటలు జంటలుగా బయలుదేరుతారు స్త్రీలూ, పురుషులూ. ఈ ఇంటికి వస్తారు అక్కడ పరిచి ఉన్న గడ్డి పరుపుమీద సంగమకార్యం చేస్తారు. కామశాస్త్రంలో వాళ్ళకున్న చాకచక్యం అంతా కనబరుస్తారు. ప్రజలంతా ఉత్సాహంతో చూస్తుంటారు. వాళ్ళ భక్తికి మెచ్చుకొంటూ ఉంటారు. ధన్యవాదాలు చేస్తూ ఉంటారు. అక్కడ అయిన తరవాత మరొక ఇంటిదగ్గరకి వెళ్ళతారు. అక్కడ మళ్ళా ఇలాగే ముంగిట గడ్డి పరుపుమీద తమ భక్తిని కనబరుస్తారు. దేవపూజ చేస్తారు. ఆ గృహానికి లక్ష్మీప్రసాదం కలిగిస్తారు.

బూతుకు తోడుపాట్లు :

బూతుపనికి అంటే శరీరాలు అలసిపోవచ్చును. అనుకున్నంత పూజ జరపలేకపోవచ్చును. మరెలాగ భక్తి చూపించడం? ఉందికదా అలయిక, సొలయిక లేకుండా ఉండే ఒక అవయవం-నాలుక; దాన్ని ఉపయోగిస్తారు. బండబూతు మాటలన్నీ ఆడుతుంటారు. సంగమాలని వర్ణిస్తారు. వాటిలో గాడిదెలనీ గుర్రాలనీ పాత్రలుగా పెడతారు. స్త్రీ పురుష అవయవాలని వర్ణిస్తారు. అతిశయోక్తులు కురిపిస్తారు మాటలలో. పనులలో చూపలేని భక్తి అంతా పలుకులలో చూపించి ధన్యులవుతూ ఉంటారు.

బూతు పిండివంటలు :

పిండివంటలు చేసుకొన్నా, ఈ బూతుబుద్ధి తప్పదు. స్త్రీ అవయవాలలాగా, పురుష అవయవాలలాగా, పిండివంటలూ, మిఠాయిలూ తయారుచేసుకుంటారు. వాళ్లలో వాళ్లు పంచుకుంటారు. దేవతలకి సమర్పిస్తారు, తింటారు. (1) అలా పంచినందువల్లా, దేవతకు సమర్పించినందువల్లా ఆ స్త్రీల అవయవాలను అంటిపెట్టుకొని ఉండే దోషాలు తొలగిపోతాయని వారి నమ్మకము. ఆ అవయవాలను ఆశ్రయించిఉన్న గాలి (దయ్యము) పారిపోతుందని వారి విశ్వాసము. ఇప్పటికీ మనలో ఆడుపిల్లలు సమర్త అయినప్పుడు 'చిమ్మిలి' దంచి, స్త్రీ అవయవాల రూపంగా చేసి "అవయవ దోషపరిహారార్థం" ఇతరులకు పంచిపెట్టడం ఆచారం.

ఇలాగ ఆ ఉత్సవాలలో తినేది, వినేది, కనేది అంతా బూతు. బూతుభక్తి విశ్వరూపంతో తాండవిస్తూ ఉంటుంది. లక్ష్మితో కలకలలాడుతూ ఉంటుంది ఊరు.

మనలో నో :

ఇది ఒక ఉదాహరణంగా ఇచ్చాను. ఇలాంటివి మరి ఒకటి రెండు ఇస్తాను. కాని ఇందులో ఎంత మన దేశానికి వర్తిస్తుందో ఒక్కసారి చూడండి. నేను ప్రత్యేకంగా మన దేశాన్ని

---

(1) చిమ్మిలిని గురించీ, ఈ యాచారాన్ని గురించి ఎక్కువ తెలుసుకోవాలంటే "సమర్తఅంటే ఏమిటి? చిమ్మిలి ఎందుకు పంచుతారు?" అనిన నా వ్యాసం చూడవచ్చు

గురించి వ్రాయవలసింది ఇంకా ఉంది. కాని విశ్వాసం కలగ డానికి కొంచెం చూదాం. మన ఉత్సవాలలో పిండివంటలు చూడండి: బూరెలూ, గారెలూ, సుగియలూ, పాలకాయలూ మొదలైనవన్నీ ఆ ఆకారాలలాగే ఉండడం ఎందుకు? ఆలోచిం చండి. పాలకాయరూపంగా చేసినందువల్ల ఆ పిండికిగాని, ఆ భక్ష్యానికి గాని కలిగిన రుచి ఏమయినా ఉందా? గారెలకి మధ్యను వేలుతో పొడవకపోతే రుచిగాని, వేగడంగాని తక్కువ అవుతుందా? లోపల పూర్ణంపెట్టి పైపొరతో ఉండలలాగే చేయడం ఎందుకు? మరొక రూపంగా చెయ్యలేరూ? అలా మరొక రూపంగా చేస్తే వివాహాది ఉత్సవాలలో ఆచారాలు హాస్తాయా? లేదు. మన పిండివంటలుగూడా అలాంటివే. అది మన తత్వంలో జీర్ణించి ఉంది.

ఒక్క పిండివంటలలోనే కాదు. దేవతార్చనలోనూ, దేవతాపూజలలోనూ ఉపయోగించే పాత్రలుగూడా అలాం టివే; దీపారాధనకు అవసరమయిన పరికరాలు గూడా ఆ ఆకా రాలతోనే ఉండేవి. మట్టితోనో, ఇత్తడితోనో తయారుచేసిన దీపపు సెమ్మెలూ, కుందులూ, స్త్రీ పురుష గోప్యాంగాలను పోలి ఉంటాయి. ఒక్కొక్క దీపపుసెమ్మె సరిగా పురుషాకార ముతో, అత్యంతం పొడుగయిన అంగముతో, ప్రమిదను పట్టు కొనినట్లుండును. ఈ సెమ్మె తయారుచేయడములో ఆ శిల్పి తన పనితనము నంతటిని ప్రదర్శిస్తాడు. ఆ రూపంగా తన దైవ భక్తి చూపిస్తాడు.

దేవతార్చనకు ఉపయోగపడే పంచపాత్రలూ, ఉద్ధరణులూ, ఇలాంటి పరికరాలు చాలవరకు గోప్యాంగాల అతిశయోక్తులతో నుండేవి. వ్రాతకోసము అవసరమయిన సిరాబుడ్లు ఈ ఆకారాలతోనే - చిత్ర విచిత్రంగా - తయారుచేసి, వాడుకొనేవారు. ఇలాటి పూజా పరికరాలు అనేకము - చాల చక్కని శిల్పితనముతో నుండేవి-ప్రాక్ పశ్చిమదేశాలలో ముఖ్య నగరాలలోని మ్యూజియములలో ఇప్పటికిని చూడవచ్చును. గాలి (దయ్యము) సోకకుండా చేతులకో, మొలకో, మెడకోనో కట్టుకొనే రక్షలు గూడా అనేకం ఈ ఆకారంలోనే ఉండేవి. రెండవప్రపంచయుద్ధ కాలములో- ప్రపంచాన్నంతటినీ, కొన్ని మాసాలు అల్లల నాడించిన డిక్టేటరు ఇటలీలోని ముస్సోలినీ ఈలాంటి రక్ష నొకదానిని తన ముంజేతికి కట్టుకొని ఉన్నట్టు స్వయంగా చూచినవారు సాక్ష్యమిస్తున్నారు. గోప్యాంగాలను ఈవిధంగా అనుకరించడం ఆ దినాలలో సర్వవ్యాపిగా ఉండేదనడానికి ఇంక సందేహముంటుందా ?

మంగళసూత్రాలూ ఆ చిహ్నాలే :

చూడండి మన మంగళసూత్రాల ఆకారాలు. మొదటి రూపం, రావి ఆకులాగ ఉన్న రేకు మధ్యను పొడుచుకుంటూ వచ్చే ఒక మొన. రావిఆకు ఉపమానమూ మధ్యనుండే ఆ మొనా స్త్రీ పురుష భాగాలనే నిరూపిస్తాయి. తరువాత రావాకు ఆకారం మానుకుని గుండ్రని ఆకారం చేశారు. కాని మధ్యనుండే ఎత్తుమాత్రం మానలేదు. అదే సంగమ చిహ్నం. అదే లింగమూ, పానవట్టమూ, అదే దైవం ఆరోజులలో. తెల్లవారుజామున లేచినా, సాయంత్రం దీపంపెట్టినా దానినే మన వాళ్లందరూ కళ్ళకద్దుకుంటూ తమ పాతివ్రత్యాన్ని నిలుపు

కుంటారు. ఆ మంగళసూత్రి మహిమ సాక్షాత్తు దైవమహిమే కదా. చెప్పరావడం ఏమిటంటే, బూతుపూజా, ఈ అవయవ ఆరాధనా మానవుల హృదయాల్లో సంపూర్ణంగా జీర్ణించాయి. అంచేత మన పిండివంటల రూపాలుగూడా అవేకాని వేరు కాదు. మనం అర్థం మరిచిపోయాం.

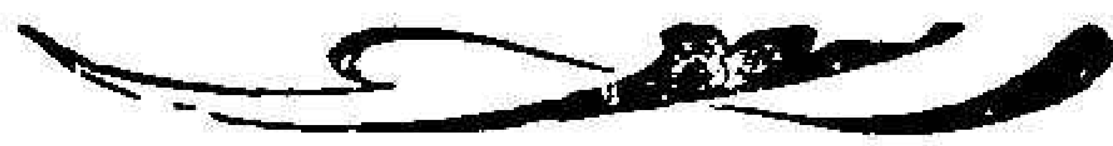
మనలో తిట్లు:

మన ఉత్సవాలలో తిట్లుగూడా ఉన్నాయి. ప్రతిచోటా గ్రామదేవతల ఉత్సవాలలో వేషాలూ వాళ్ళ మాటలూ చూడండి. బూతు పూర్తిగా కనిపిస్తుంది. ఒకడు ఒక రోలుని నడుముకు కట్టుకొని రోకటితో దంచుతూ అరిచిన అరుపులకి మరి ఎక్కడైనా అర్థ ముంటుందా? రంకులరాటం దగ్గర మహా ఆవేశంతో స్త్రీపురుషులు కూసే కూతలకి ఈ దినాలలో ఏమి వ్యాఖ్యానం చేస్తాము? ఇవన్నీ ఎవ్వరో చేసినవి కావు. అనాది నుండి వస్తున్న ఆచారాలు. ఇప్పుడు మనకంటికి అనాచారాలు లాగ కనబడుతున్నాయి. దోషమే అయితే మానిపించరేమి? ఆచారబలం ఉంది. అది మానదు—ఇంత వేగం. తాతలనాటి నుంచి వస్తుంది. అంతేగాని కుర్రకుంకలు చేసిన తప్పుడుపని కాదు. పవిత్రం అయిన ఆచారం అప్పుడు. కాకపోతే అప్పుడే ఎప్పుడో ఆపివేసి ఉందురు.

జగన్నాథంలోని తిట్లు:

పోనీ ఇవన్నీ క్షుద్రపూజ లందాం— మాటవాసికే సుమండీ- ఎంచేతనంటే అవి క్షుద్రపూజలు కావు, పూజలకి

మూలాధారాలు — జగన్నాథంలో చూడండి. వస్తూవస్తూ రథం ఆగిపోతుంది. ఇకను చెలరేగుతాయి తిట్లు.ఆ సమయంలో తిట్టనివాడు పాపాత్ముడే అని అనుకునేవారు కొన్నాళ్లు. ఆ సమయంలో తిట్టని బండతిట్టు ఉండదు. ఆ మహా పుణ్యకాలంలో నోటితో రంకుపోవని మనుష్యు లుండరు స్త్రీలుకాని పురుషులు కాని. అహా! ఏమి తిట్లు! ఎంత కవిత్వము అందులో! భాష తెలిసినవాళ్లదే భాగ్యం! ఈ తిట్లు ఎందుకు? వేరే అర్థాలు మనకువద్దు. బూతుతిట్లుగూడా ఒకరకం పూజలే అనిపించు కొనేది. భూమీ ఆకాశం అంతా బూతుతో నిండిపోయి ఉండాలి ఉత్సవం అంటే. ఇలాగ తినడానికి వినడానికి మనలోకూడా బూతు కనిపిస్తూనే ఉంది. ఇకను కనడానికి బూతు ఉందా అంటారు. దీనికి నా జవాబు—ఓ! ఉంది. లక్ష.

మనలో బూతు:

ఉత్సవాలలో ఉండేదంతా బూతే అని మనవి చేశాను. తిన్నదీ, విన్నదీ, కన్నదీ బూతే అని నిరూపించాను. మన దేశంలోగూడా తినడానికి వినడానికి కావలసినంత బూతు ఉంది అని చూపించాను. ఆదిసూత్రాలు మనం మరిచిపోయినా, ఆచారాలూ ఆకారాలూ ఆ మాటలనే సార్థకం చేస్తున్నాయి. ఇకను కనడానికి మన దేశంలో దృష్టాంతాలున్నాయా అని ప్రశ్నించుకున్నాం.

చూస్తూ ఉండగానే నా:

అందరూ చూస్తూఉండగా, బహిరంగంగా బూతుపనులు చేస్తారు అంటే, "శ్రీహరి" అని చెవులు మూసుకుంటారు. అనాగరిక జాతులవాళ్లని ఆడిపోస్తారు, అబద్ధంఅని కొట్టివేస్తారు, అసహ్యం అని ఏవగించుకుంటారు. మనకలాగ లేదు పోనీ మహాప్రభో అని సంతోషిస్తారు. ఎన్ని అగచాట్లయినా పడతారు మన వాళ్లు.

కాని నిజాన్ని కప్పిపుచ్చడం ఎలాగ ? దేశదేశాలలో మహావ్యాప్తిలో ఉన్న సంగతిని కాదనడం ఎలాగ ? మనలో ఇంకా నిలిచిఉన్న ఆచారాలకి అర్థంచెప్పడం ఎలాగ? ప్రపంచం అంతా కోడయి కూస్తూఉంటే నిరాకరించడానికి బలం ఎక్కడ నుంచి వస్తుంది? వాళ్ళంతా చేస్తున్న పనులే మనమూ చేస్తున్నాం.మరి వాళ్లు ఒప్పుకున్న సంగతి మనం ఎందుకు ఒప్పుకోకూడదు! ఈరోజులలో బూతుపని అంటే పెద్దవాళ్లంతా

బొమ్మలు చిట్లిస్తారు. ముక్కుమీద వేలు పెట్టుకుంటారు. అనాచారం అంటారు. పాపం అంటారు. కాని ఎల్లప్పుడూ ఇలాగే ఉండేదా కాలం? ఆరోజుల్లో బూతు పాపంకాదు సరేకదా, అది పవిత్రమైన పూజ. పావనమైన కార్యం. అద్వితీయమైన ఆరాధన అనికదా మనవి చేశాను. ఈనాటి దృష్టితో ఆనాటి అభిప్రాయాలని విమర్శించడం అన్యాయం. ఇంగ్లీషు వాళ్లదృష్టితో మన "గోమయపరిభావం" విమర్శిస్తే మనగతి ఏమిగాను ?

"ఆవుపేడా మీరు హాల్కికుంతార్
ఆవు హూాతీ మీరు తాగీకుంతార్
ఆవు ఎక్వా మీలో మన్సీ తక్వా
హాబ్బెబ్బె హాబ్బెబ్బె! ఏమీ మతం."

అన్నట్టేకదా అవుతుంది? ఆ విమర్శన మనకంత ఇంపుగా ఉంటుందా? కాబట్టి మనరోజుల కొలబద్దలతో ఆ రోజుల సంగతులు కొలవకూడదు. ఉన్నది ఉన్నట్టే మనం గ్రహించాలి. ప్రపంచం అంతా పరకాయించి చూడండి, ఎలాగుంటుందో !

దేవతలకు పెళ్ళి:

ఉపులేరో అనే పురుషదేవతకీ, ఉపునూసా అనే స్త్రీ దేవతకీ, కొత్తపంట కాలంలో వివాహం చేస్తారు— సూర్య దేవతకీ భూదేవతకీ అనండి. సూర్యదేవత మగ విగ్రహం. అదే వాళ్ళకి కొత్తసంవత్సరం. ఈ ఉత్సవం ఒక నెలరోజులు సాగుతుంది. ఇది మన రావిచెట్టులాంటి ఒక చెట్టుకింద జరుగుతుంది. ఆ చెట్టుపేరు "నూనూ" అంటారు. ఈ ముప్ఫయిరోజులు ఆ

ప్రజలకు విధీ విరామమూ ఉండవు. మగవాళ్ళూ ఆడవాళ్ళూ తోపులాటలతో, కుస్తీపట్టులతో, పందేలతో సాటిలేని విధంగా స్వేచ్ఛావిహారం చేస్తారు. రాచపిల్లని రైతుపట్టినా, కాపుపిల్లని కామందు పట్టినా తప్పులేదు. ఆ వేడుకలకి అంతంలేదు. ఆ వ్యభిచారానికి హద్దులేదు.

పొలం పూజ:

జావా ద్వీపంలో పంటకాలంలో ఒక పద్ధతి జరిపేవారు. పొలంగల మనిషీ తన భార్యా దిగంబరులయి పొలానికి పోతారు. వాళ్లు పొలంచుట్టూ ప్రదక్షిణ చేస్తారు. భక్తి వినయాలతో. కొందరు అంతకుముందు మూడురోజులు ఉపవాసదీక్షతో గూడా ఉంటారు. అలా ప్రదక్షిణ చేసి పొలం మధ్యను భార్యాభర్తలు సంగమిస్తారు. ఈ కార్యక్రమంవల్ల పంటలు బాగా పండుతాయని వాళ్ళ నమ్మకం.

చెట్టుతో సంగమం:

మధ్య అమెరికాలో గూడా ఇలాగే చాలా నిష్ఠతో ఉపవాసం ఉండి పొలం యజమాని తన భార్యతో పొలం మధ్యను కూడతాడు. లేదా అక్కడ ఒక చెట్టుతో రమిస్తాడు.

ఇది మనకుగూడా కొత్తకాదు. మన అశ్వత్థ ప్రదక్షిణాలకి అర్థం ఏమిటి? సంతానం కావలసిన స్త్రీ రావిచెట్టు చుట్టూ మహా నిష్ఠతో తిరిగి ఆ చెట్టుని ఆలింగనం చేసుకుంటుంది. ఆ చెట్టులో శ్రీ అశ్వత్థనారాయణు డున్నాడు. ఆ ఆలింగనంవల్ల ఈ స్త్రీకి సంతానప్రాప్తి కలుగుతుంది. ఇందులో చెట్టు పురుష

భాగం అయింది; అమెరికాలో చెట్టు స్త్రీభాగం అయింది. అంతే వ్యత్యాసం. మరేదీ లేదు. మధ్య అమెరికావాళ్ళని మనం నిందించకక్కరలేదు. అందరమూ ఒక్క బడిలోనుంచి వచ్చిన వాళ్ళమే.

మహాలింగధ్వజ ఉత్సవం :

బర్బరదీవులలో ఈ పంట ఉత్సవం మరొక చిత్రంగా ఉంటుంది. గ్రామంలో ఉన్న స్త్రీపురుషు లందరూ ఒక బయలులో జమ అవుతారు. అక్కడ ఒక పెద్ద జండా ఎగరవేస్తారు. ఆ జండాగుడ్డ దగ్గరదగ్గర అయిదు అడుగులవెడల్పు ఉంటుంది. ఆ జండామీద ఒక మనిషి విగ్రహం ఉంటుంది. ఆ మనిషికి అత్యధికమైన పురుష అవయవాన్ని తగిలిస్తారు. ఈ స్త్రీపురుషు లందరూ ఆ జండానే మహాలింగంగా భావించి మహాభక్తితో పూజచెయ్యడాని కారంభిస్తారు. ఆ జండా గాలికి ఆడుతూఉన్న కొద్దీ, కిందను సమావేశమైనవాళ్ళకి ఉద్రేకం ఎక్కువ అవుతూ ఉంటుంది. మనోవాక్కాయాలతో లింగతర్పణ చేస్తూ ఉంటారు. అవి ఊహాలుకావు, అవి తిట్లుకావు, అవి సంభోగాలు కావు. నీదీ నాదీ అన్న విచక్షణ లేదు. కాలమూ స్థలమూఅన్న చింత లేదు. ఎవరైనాసరే, ఎక్కడైనాసరే, ఎప్పుడైనాసరే, మహాలింగపూజ జరగవలసిందే. కింద జరుగుతూఉన్న విలాసమూ ఉత్సాహమూ అంతా, ఆమీద ఎగురుతూఉన్న మహాలింగానికి అర్పణ అవుతుంది. దానికి అధికమైన బలం కలుగుతుంది. పంటలు పండి ప్రజలందరూ సుఖిస్తారు. దేవతాప్రీతీ, దేశప్రీతీ రెండూ అవుతాయి.

సిడిమాను తంతు:

ఏమిరా ఇంత ఆగడం అనుకుంటాం. అసహ్యించు కుంటాం గూడాను. కాని కొంచెం ఆగండి. మనదేశంలో కొన్ని ఉత్సవాలలో ఇప్పటికీ 'సిడిమాను' అన్నది ఒకటి ఉంది. బాగా పదిహేను అడుగులు ఇరవై అడుగులు పొడుగున్న ఒక తిన్నని చెట్టు తెస్తారు. ఆ చెట్టుకి వంకరలూ టింకరలూ ఉండకూడదు. నిట్టగా ఉండాలి. దానిని రెండు చిన్న కొయ్యలమధ్యను పెట్టి ఒక బండిమీద ఎక్కిస్తారు. చుట్టూ తిప్పడానికి వీలుగా చేస్తారు. ఇదే మహాలింగం. ప్రజలందరూ దానికి పూజలు చేస్తారు. ఈ రోజులలో గూడా ప్రజలలో తిట్లు తగ్గలేదు. ఆచారరూపంగా కాకపోయినా అభ్యాసరూపంగా నయినా స్త్రీ పురుష సంఘర్షణ చాలా ఉంటుంది, నాగరికతరోజు లయినప్పటికీ. ఆ మహాలింగానికి బలిఇవ్వడము గూడా ఉండేదట కొన్నాళ్ళు. అసలు సూత్రాలు కొంచెం మరిచిపోయినా ఆచారంమాత్రం ఇంకా మనలోనూ ఉంది.

మంత్రపూతమైన సంభోగం:

ఉత్తర అమెరికాలో కొన్ని జాతులవాళ్ళున్నారు. వాళ్లలో ఒక గొప్ప ఆచారం ఉంది. అది మహాపుణ్యాత్ములు చేస్తారు. అది చేసినవాళ్ళని పావనమూర్తులు, మహాత్ములు అని గౌరవిస్తారు. ఆ ఆచారానికి మూలసూత్రం మనకు తెలిసినదే.

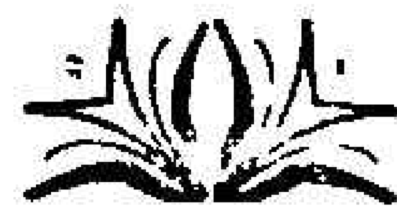
పాతదేవుడు బలహీనుడై పోతాడు. అతని పనిని కొత్త దేవుడు తీసుకుంటాడు. సంతానకార్యం చక్కగా నడుపుతుంటాడు. పంటలు బాగుంటాయి. ఇదే సూత్రం.

దీని కార్యక్రమం :

గృహస్థు ఒక డుంటాడు చాల పుణ్యాత్ముడున్నూ, సనాతనుడున్నూ. అతను అతనిలాంటి పవిత్రుడినే మరొకడ్ని ఎంచుకుంటాడు బదిలీగా. వీళ్ళే పాతదేవుడూ, కొత్త దేవుడూ అనుకోవచ్చును. ఈ గృహస్థు ఒక పెద్ద ఉత్సవం ఆరంభిస్తాడు. అంతా చాలా ఆచారంగా జరుగుతూ ఉంటుంది, ఆ ఉత్సవం మహానిష్ఠతో అతని ఇంటికి ఆ బదిలీని తీసికొని వస్తాడు. ఈ గృహస్థు భార్య తన ఇంటిలోనుంచి బయలుదేరుతుంది. మేళాలు తాళాలు ఉంటాయి. ప్రజలంతా ఆశీర్వదిస్తుంటారు. మహా ఉత్సాహంగా ఉంటుంది. అంత ఆడంబరంతో భార్య ఈ బదిలీ మనిషి దగ్గరకి వస్తుంది. ఆయన చాల నిష్ఠతో స్వాగతం ఇవ్వ డానికి సిద్ధంగా ఉంటాడు, ప్రజలు చుట్టూ కిక్కిరిసిపోయి ఉంటారు, ఒకరినొకరు తోసుకుంటూను. ఆ దొమ్మిలో నలిగి పోతూఉన్న ఆడవాళ్ల అరుపులు గాని, పిల్లల ఏడ్పులు గాని ఎవరూ లక్ష్యం చెయ్యరు. అందరూ తదేక దీక్షతో అక్కడ జరుగుతున్న తంతు అంతా చూస్తూఉంటారు.

ఇలాగ ఇంత వైభవంతో వస్తుంది ఆ గృహస్థు భార్య. మహా భక్తిపూర్వకంగా బదిలీమనిషి దగ్గరికి వెళుతుంది. వెళ్ళి

సవినయంగా తాను కట్టుకొనిఉన్న చీర జారవిడిచేస్తుంది. దిస మొలతో ఆ గృహిణి వెల్లకిల పడుకుంటుంది అక్కడ. ఆ తరువాత, ఈ బడిలీమనిషి మహాభక్తితో, ఈశ్వరార్పణం అంటూ ఆ గృహిణితో కూడతాడు. పురోహితుడు శాస్త్రోక్తంగా "మహాకైంకర్యం అయింది" అని అందరికీ తెలియజేస్తాడు. ఆ తరువాత ఆ యిల్లాలు తిరిగివచ్చి "వేదవిహితమైన కార్యాన్ని సక్రమంగా ఆచరించి తిరిగివచ్చాను" అని ప్రకటిస్తుంది. జనులు ధన్యవాదాలు చేస్తారు. ఆ గృహస్థు ఒక సోమయాజిలాగ గౌరవం పొందుతాడు. స్వర్గానికి సరాసరిగా పోవగలిగినంత పుణ్యం సంపాదించాడు. ఊరివాళ్ళంతా ఉబ్బిపోతారు. కొత్త దేవుడికి కావలసిన బలం కలుగుంది. పంటలు బాగా పండుతాయి.

ఏమిటీ అనాచారం?

ఏమిటీ అనాచారం అంటారు మన పట్టుబట్టలవాళ్లున్నూ, నిష్ఠానీమాల వాళ్లున్నూ. వ్యభిచారం అంటే ఊరుకుందాం అనుకున్నా మంత్రాలని గూడా ఈడుస్తున్నా దేమిటి అని ఆగ్రహిస్తారు. బహిరంగ సంగమాలకి మంత్రాలుకూడా ఏమి వచ్చాయి అని అసహ్యించుకుంటారు. ఇంగ్లీషుచదువులు ఇలాగ చేశాయి అంటారు పాపం పెరిగిపోతుంది అంటారు. ఈ దుర్మార్గులతో నోటికి నోరు కలపడం మంచిదికాదని మౌనం వహించడమే మంచిదని అనుకుంటారు. ఎందుకో ఇంత పరియాసం!

మనలో లేదా:

నలుగురూ చూస్తూఉండగా సంగమం చెయ్యడం మనకు కొత్తదా? అలాంటిదానికి మంత్రాలు తోడుచెయ్యడం మనకి వింతసంగతా? అలాంటి పనిచేసేవాళ్ళని గౌరవించడం మనకి ఎప్పుడూ లేనిదా? అలాంటి పనిచేసినవాళ్ళని చూచి ఊరువాళ్లూ వాడవాళ్లూ ఉబ్బిపోవడం మనకి నూతనమా? ఎందుకు మనం లబలబ నోరు కొట్టుకోవాలి? ఇదంతా మనకు చిరకాల పరిచయమే కదా! ఇప్పుడుగూడా మనలో ఉన్నదేకదా!

పౌండరీకం ఏమిటి?

మనకు అనేకవిధాల యజ్ఞాలున్నాయి, అవి వేదవిహితాలు. చాల పవిత్రమైనవి. చాల పురాతనమైనవి. యజ్ఞం చేసినవాళ్లు అంతా మహా పావనులున్నూ, గొప్పవాళ్లున్నూ, ధన్యాత్ములున్నూ. అన్నీ మంత్రాలతోనూ గొప్ప తంతుల

తోనూ జరగవలసినదే. దీక్షకి నిష్ఠకీ మరి చెప్పవలసింది ఉండదు, అందులో ఒక యజ్ఞం ఉంది 'పౌండరీకం' అని. ఇది చేసినవాళ్ళు కట్టెతో కైలాసానికి పోతారు. పరలోకంలో రంభాసంభోగం కలుగుతుంది వాళ్ళకి. అంటే వాళ్ళంతా సాక్షాత్తు దేవతలే అయిపోతారు. లేకపోతే రంభాసంభోగం ఎలాగ కలుగుతుంది? పౌండరీకం చేసినవాడంటే పరమపావను డన్నమాట. ఎంత గొప్ప! ఎంత గౌరవం!

అదేమిటో? కొంచెం చూడండి. ఇది పాపం కాదు, అపవిత్రం కాదు, దోషం కాదు. చాల ఉత్తమం. మహాపవిత్రం.

చేసేదేమిటి?

అదేమి దీక్ష! అదేమి నిష్ఠ! ఎంతమంది బ్రాహ్మణులు! వేదపారంగతులు, శ్రుతిస్మృతి పురాణవేత్తలు, షడ్దర్శనాలు చదువుకున్నవాళ్లు, వేదాంగవేత్తలు, ఘనాపాఠులు అందరూ దీనికి చేయూత నిచ్చేవారే. అంతా వేదఘోషయే. అంతా మంత్రపఠనమే. అంతా ఆచార విశేషమే. చుట్టుపక్కల నాలు గామడలవరకూ అంతా అలికిడే. అంతా కలకలమే. అంతా అన్నసంతర్పణమే. అంతా పవిత్రతే.

కార్యక్రమం:

ఒక పందిరివేస్తారు. కిందను బ్రాహ్మణశ్రేష్ఠులు హోమం వేలుస్తుంటారు. మంత్రధ్వని దిక్కులు పిక్కటిల్లుతుంది. వేదఘోష వినిపిస్తూనే ఉంటుంది. అగ్ని సహస్రార్చులతో ప్రజ్వలిస్తుంటుంది. హోమధూమం ఆ ప్రదేశమంతా పవిత్రం చేస్తూఉంటుంది.

పౌండరీకం చేస్తూఉన్న మహానుభావుడూ, అతనిభార్యా ఇద్దరున్నూ మహాదీక్షతో మహోత్తమమైన నిష్ఠతో సక్రమంగా శాస్త్రోక్తంగా ఆ పందిరిమీదికి ఎక్కుతారు. ఆ పందిరి కొంచెం బలంగానే సూతాిలపికారం కడతారు. పై కప్పుమీద ఇద్దరు స్వేచ్ఛావిహారంచేసినా ఫర్వాలేదన్నంత గట్టిగా ఉంటుంది. ఆ కప్పు మధ్యభాగంలో ఒక కన్నం ఉంటుంది. పుణ్యాత్ములూ, అదృష్టవంతులూ. పలుకుబడి కలవాళ్లూ అందరూ చుట్టూఉండి చూస్తూఉంటారు. ఆకతాయివాళ్లు చెట్లూ, ఇళ్లూ ఎక్కి కని పెడుతూ ఉంటారు గూడాను.

మంత్రాలు చెలరేగుతుంటాయి. వేదనాదం ఆకాశం ముట్టుకుంటూ ఉంటుంది, హోమం సాగుతుంటుంది. ఆ పౌండరీకం చేసే మహానుభావుడు భక్తిపూరితుడై పోతాడు. అతని భార్య గూడ అలాగే ఉత్సాహంతో నిండిపోతుంది. ఇద్దరూ పందిరి పైకప్పుమీద ముహూర్తంకోసం నిరీక్షిస్తుంటారు. ఇంతలో నిర్ణయించిన ముహూర్తం వస్తుంది.

అప్పుడు వాళ్ళేమిచేస్తారు? ఇందరుచూస్తున్నారే అని సంకోచిస్తారా? అనాచారంకాదా అని భావిస్తారా? ఎవ్వరేమనుకుంటారో అని చింతిస్తారా? లేదు, ముమ్మాటికీ లేదు. మహోత్సాహంతో, పవిత్రకార్యం చేస్తున్నామన్న ఉబలాటంతో, భక్తితో, దీక్షతో, నిష్ఠతో, మహాసంగమ కార్యానికి పూనుకుంటాడు, సర్వప్రపంచం చూస్తూఉండగానే వాళ్ళిద్దరూ ఆలుమగలఆట ఆడతారు అక్కడ ఆ సంభోగం చెయ్యకపోతే తరవాత రంభాసంభోగం దొరకదు సోమయాజిగారికి.

అలాగున బహిరంగంగా, శాస్త్రోక్తంగా, మంత్రాలతో వాళ్ళిద్దరూ సంగమించాలి. ఆ రేతస్సు కిందనున్న హోమాగ్నిలో పడి ఆహుతికావాలి. అప్పటికిగాని పౌండరీకం అన్న యజ్ఞం పూర్తిఫలాన్ని ఇవ్వదు. ఇది ఒక విధమయిన నరమేధ మనవచ్చు—నరబలి వంటిదే—బీజరూపములో.

ప్రత్యామ్నాయాలు :

ఇది సక్రమంగా జరపవలసిన పౌండరీకం. పూర్వం మన పెద్దలందరూ, శక్తికలిగినప్పుడు, ఇలాగే చేసేవాళ్లు. కాని దినాలు మారిపోతున్న కొద్దీ, పౌండరీకం చేసేవాళ్లకీ, వాళ్ల భార్యలకీ కొంచెం సంకోచం కలిగింది. ఏమిటి ఈ అనాచారం అని వాళ్ళకీ, ప్రజలకీ, తోచింది. ఉపాయాలు చూచారు. చెయ్యవలసిన ఆచారం చెయ్యాలి. రానున్న అవమానం రాకూడదు. సిగ్గుమాలిన పని చేశారని ఎవరూ అనకూడదు. ఇందుకోసం ప్రత్యామ్నాయం ఒకటి పెట్టారు.

సోమయాజిగారు స్వయంగా సోమిదేవమ్మతో ఈ పని చెయ్యనక్కర లేదన్నారు. వీరిద్దరికీ బదులుగా మరి ఇద్దరి నెవరినయినా పెట్టి ఆ పని చేయించినా సరే అన్నారు. పని చేసిందివాళ్ళే అన్నారు. ఇలాంటి మారుబేరాలు కల్పించడం మనవాళ్లకి వెన్నతో పెట్టిన సంగతే. ఆ తెలివితేటలతో ఈ ఉపాయం చెప్పారు. పౌండరీకంలో ప్రధానకార్యం నడపడానికి వాళ్ల కిద్దరికీ పకాల్తా ఇస్తున్నారు.

వకాల్తా పౌండరీకం :

అంచేత ఇప్పుడు ఏంచేస్తారంటే-పౌండరీకం చేసేవాడూ తనభార్యా దీక్షనుపూని ఉంటారు. కిందచెయ్యవలసిన పనులన్నీ చేస్తారు. పందిరి ఎక్కడానికి మాత్రం పరాయివాళ్ళని పెడతారు, కొంత డబ్బుఇచ్చి, ఎవరైనో ఒక స్త్రీని, ఎవడినో ఒక పురుషుడిని డబ్బిచ్చి తెస్తారు, బహిరంగంగా ఈపనిని ఆ పందిరి మీద చెయ్యడానికే ఈ డబ్బు ఇవ్వడం.

వాళ్ళిద్దరూ పందిరి ఎక్కుతారు. ఆ సమయానికి ఆ పడుపుముండయే సోమిదేవమ్మ అనుకోవాలి. ఆ సిగ్గుమాలిన వాడే మన సోమయాజిగా రనుకోవాలి మనం. వాళ్ళని మంత్రాలతో ఒక్క దెబ్బని మార్చేస్తారుగూడా మన ఋత్విక్కులు. మంత్రబలం సామాన్యమా ? ఆ మంత్రబలంతో ఆ యిద్దరూ చేసిన మహా కైంకర్యం, సోమి దేవమ్మా సోమయాజీ చేసినట్టుగానే భావిస్తారట దేవతలు. దానిమూలంగా సోమయాజిగారికి ఇహంలో గౌరవ వైభవాలూ, పరంలో రంభా సంభోగమూ దొరుకుతుంది. పాపం సోమిదేవమ్మ ఏమవుతుందో చెప్పలేదు.

పచ్చి పౌండరీకంగాదురా !

కొందరు బుద్ధిమంతులు, బాగా చదువుకున్న వాళ్లు, ఒక జట్టుగా ఉండేవాళ్లు. వాళ్లు మాటలాడుకుంటూంటే వినడానికి చాలా ఇంపుగా ఉండేది. వాళ్ళ వాక్యోపవాక్యాలూ, వాళ్ల సరసాలూ వ్రాసిపెడితే మహాకావ్యాలు అయిఉండును. వాళ్లు ఏదైనా సందర్భంలో ఎవడినైనా పరమ రసికుడు అని

అనవలసివస్తే వా క్షేమనేవారో తెలుసునా ? "వాడు పచ్చి పౌండరీకంగాడురా" అని అనేవాళ్ళు. ఇది విన్న ఇతరులకి ఏమీ తెలియదు. వాళ్ళలో వాళ్ళకి చక్కగా బోధపడుతుంది. ఏమని ? "నడివీధిలోనైనా ఏదో చెయ్యడానికి వెనకతీయని వాడురా" అని; అంటే సిగ్గూలజ్జా విడిచిపెట్టినవాడనిగాని, సంఘం కట్టుబాట్లకు లొంగనివాడని గాని అర్థం. అలా దిగింది పౌండ రీకం అర్థం. మాటల అర్థాలు మారుతూవస్తాయి అంటారుకదా!

ఈమధ్యను ఒక కవి ఒక సందర్భంలో జరిగిన అనాచా రాలను వివరిస్తూ "పూర్వకాలపు పౌండరీకము - వీధి వీధుల జరుపుకుంటూ...." అని ప్రయోగించాడు; చిత్రంకాదా !

మన యజ్ఞాలలో మరికొన్నిగూడా ఇలాంటివి ఉన్నాయి. ఇప్పటి చెవులకి అవి ములుకులులాగ తగులుతాయి. ఇప్పటి కళ్ళకి అవి ముళ్ళలాగ కనబడతాయి. ఇప్పటి బుద్ధులకు అవి అస భ్యంగా తోస్తాయి. కాని ఆ రోజులలో ఇవన్నీ పవిత్రమైన సంగతులే. వాటిని నిందించేవాళ్లు పాపాత్ము లయ్యేవాళ్ళు. రౌరవనరకంలో పడిపోయేవాళ్ళు. రోజులు మారుతూ రావడం చేత వాళ్ళుగూడా మారిపోయారు. ఏవో డొంకతిరుగుడు మాటలూ అర్థాలూ చెప్తుతారు. కాని, అసలు సంగతులు మాత్రం ఆశ్చర్యకరంగానే ఉంటాయి. అశ్వమేధయాగం అంటే మహాపవిత్రమైనది కదా ! మహాపురుషు లయితేనేగాని చెయ్య లేరుగదా ! చక్రవర్తులలాంటివాళ్ళే గాని ఇతరులు చెయ్యలేరు అంత గొప్ప యజ్ఞాన్ని. ఈ యజ్ఞం ఏమిటి? ఏమిచేస్తారు? అని చూస్తే, ఆశ్చర్యం! గుండెలు నీరయిపోతాయి. నోరు తెరుచు కొని ఉండిపోవలసిందే.

అశ్వమేధయాగము

అశ్వమేధయాగం సాధారణులు తలపెట్టే కార్యము కాదు. బ్రహ్మహత్య చేసిన గొప్పవారూ, మహారాజులూ, చక్రవర్తులూ తప్ప ఇతరులు ఆ మాటే అనుకోజాలరు. అది తేలికగా జరిగే కార్యము కాదు. వందలకొద్దీ మనుష్యులు కావాలి; లక్షలకొద్దీ ధనం కావాలి; అధిక సంఖ్యాకులుగా బ్రాహ్మణులు రావాలి; హోమధూమాలతో, వేదఘోషలతో, మహా సంతర్పణలతో ఎంతో జోరుగా సాగవలసిన ఘనకార్యము. అల్పులు తలపెట్టగలరా? తలపెట్టడానికి దానికి తగినంత యోగ్యతా, అర్హతా సంపాదించగలరా ?

వ్యయప్రయాసలతో కూడుకొని ఇంత కష్టసాధ్యమైన ఈ యజ్ఞము చేసినందువల్ల ఆ యజమానికి ఈ లోకములో అఖండమయిన కీర్తి కలుగుతుంది; ఆ లోకములో స్వర్గవాస మహాసౌఖ్యము లభిస్తుంది. తరతరాలవరకు ఆ మహామహుడి పేరు ఆ దేశప్రజలు చెప్పుకుంటూ ఉంటారు. శాసనాల ద్వారాను, శిలాశాసనాల ద్వారాను, అతని ఈ పుణ్యకార్యము ప్రపంచములో సుస్థిరంగా నిలిచిఉంటుంది. ఇలాంటి ఆధారాలను బట్టే దుష్యంతుడి కొడుకు భరతుడు నూట ముప్ఫయి మూడు అశ్వమేధయాగాలు చేశాడని ఈనాడు మనము తెలుసుకో గలుగుతున్నాము. అశ్వమేధము చేయగలిగితే, జన్మ సార్థకమయినట్టు భావించేవారు.

అంత అమోఘమయిన ఉత్తమకార్యంగా ఆ రోజులలో గౌరవించిన ఈ అశ్వమేధము ఏమయిందో చూచారా? ఈ కార్యక్రమమంతా అసహ్యాకర మయినదనీ, మహా నీచ ఆచార మనీ ఈనాటివా రందరు తూలనాడుతున్నారు. మన దేశం వారూ అసహ్యించుకున్నారు. ఇతర దేశాలవారూ ఏవగించు కున్నారు. భారతీయ నాగరికతయందు అభిమానమున్న పరిశో ధకులు గూడ ఈ కార్యాన్ని అవాచ్య మన్నారు. దయానంద సరస్వతిగారూ తిట్టారు; మాక్సుముల్లర్, జోన్సు, మోనియర్ ప్రిముఖులు ఈసడించారు. పాపము! యజ్ఞము చేసినవారు ఎంత ఆశాభావముతో ఆనాడు కలలు కన్నారో, ఈనాడు వారికంత అపకీర్తి, నిరసన, నిందా దాపురించాయి. ఆనాటి అపరిమిత ఉత్తమకార్యము ఈనాడు అసహ్యాకర మయింది.

శ్రీరాముడూ, ధర్మరాజూ, జనమేజయుడూ ఎంతో మహానిష్ఠతో చేసిన కార్యాలు నేడు అవాచ్య మయినాయి. కాలమూ అభిప్రాయాలూ ఎల్లకాలము ఒక్కలాగే ఉంటా యని అనుకోవడం తెలివితక్కువ అవుతుంది.

పవిత్రత అంతా బూతులోనికి దిగుతూంది:

ఈలాగు చెప్పేసరికి అశ్వమేధయాగం అనగానే పుట్టిన పవిత్రి అభిప్రాయం అంతా బూతేనా అనిపిస్తుంది. అవును బూతే. కాని ఆ రోజుల్లో ఆ బూతే పవిత్రంగా ఉండేది. అవి మన రోజులు కావు. దానిని ఆ రోజులలో రహస్యంగా ఉంచు కోవాలి అన్న చింత లేదు. తప్పుపని అని అనుకుంటే కదా,

రహస్యంగా ఉంచాలన్న బుద్ధి కలుగుతుంది! మద్యపానం సదాచారం అయినప్పుడు దొంగతనంగా కల్లు తాగేవాడుంటాడా? బూతుపని మంత్రపూతమూ పవిత్రమూ అయిన రోజుల్లో దానికి దాపరికం ఎందుకు?

అశ్వమేధం తంపు:

ఈ పవిత్రమైన అశ్వమేధయజ్ఞం గురించి వ్రాయడానికి ఇది జాగాకాదు. కాని ఇందులో జరిగే ముఖ్యమైన సంగతి మాత్రం మనకు కావలసింది. దానినే శ్రీనాథమహాకవి ఇలాగ చెప్పాడు సంస్కృతం బిగువుతో:

"యజమాన ప్రమదా వికస్వరభగ
న్యస్తాశ్వదీర్ఘ స్మర
ధ్వజదండంబగు నశ్వమేధమఖ తం
త్రంబున్ నిరీక్షించుచున్......."

దానికి తేటతెలుగు అర్థం చెప్పాలంటే కొంచెం సంకోచం కలుగుతుంది. కాని సంగతి తెలుసుకోవడమే మనకు ప్రధానం. కాబట్టి అర్థం చెప్పుతాను తెలియనివాళ్లకోసం.

యజమాన-అశ్వమేధయజ్ఞం చేస్తూఉన్న అతనియొక్క, ప్రమదా-భార్యయొక్క, వికస్వర-విప్పారిఉన్న, భగ-స్త్రీ అవయవం (యోని) యందు, న్యస్త-ఉంచబడిన, అశ్వ-గుర్రం యొక్క, దీర్ఘ-పొడుగైన, స్మరధ్వజదండంబు-మన్మథుని జండా కొయ్య (పురుష అవయవము)ను కలది, అగు, అశ్వమేధ మనే పేరుగల, మఖ-యజ్ఞమునందలి, తంత్రంబున్ కార్యక్రమాన్ని నిరీక్షించుచున్-చూచుచు.......

ఈ అశ్వమేధంలో చేసే పని ఏమిటి? గుర్రం లింగాన్ని యజ్ఞం చేసేవాని భార్య తన యోనిలో పెట్టుకోవడం ఆ మంత్రాలు అన్నీ ఆ మహా కార్యంకోసమే. గుర్రం అవయవం చెప్పినప్పుడు దీర్ఘ అనిన్నీ. యజమానురాలి అవయవం చెప్పినప్పుడు వికస్వర (విప్పారిన) అనిన్నీ అతికి సంస్కృత మూల సూత్రానికి మెరుగుపెట్టాడు మన శ్రీనాథుడు. అసాధ్యుడు కదా!

తెలిసినవారు చెప్పిన మాటలు :

ఈ అశ్వమేధ యజ్ఞమునుగురించి శ్రీ పెండ్యాల సుబ్రహ్మణ్య శాస్త్రిగారు కొంత వ్రాశారు, వారి "మహా భారత చరిత్రము" అన్న గ్రంథములో. వారు విద్వాంసులే కాక సునిశిత విమర్శకులు. ఈ సందర్భంలో వ్రాసిన విషయాలలో ఆనాటి స్త్రీలకు ఒక భర్త అన్న నియమము లేదన్న సత్యముగూడా బయటపడుతుంది. దీని సత్యాసత్యాలను తెలుసుకొనడానికి ఉపకరిస్తుందన్న ఉద్దేశంతో వారి గ్రంథమునుంచి ఈ క్రిందివిషయాలు ఎత్తిచూపుతున్నాను:

"భారతకాలమున స్త్రీలకు నియమము లేదని వ్రాసియున్నాను. ఆ నియమాభావము యజ్ఞములలోనె ప్రధానత నొందియున్నది. ప్రతి యిష్టికిని 'అగ్నిధ్రుడు' చేయు 'పత్నీ సన్నహన' కర్మము, జ్యోతిష్టోమమున 'నేష్ట' చేయు పత్నీ సమ్మార్జన కర్మము మొదలగునవి స్త్రీ కేకపత్నీత్వాభావమునే సూచించును. స్త్రీని సోముడు, గంధర్వుడు, అగ్ని యను దేవ

తలు వరించినపిమ్మటను మనుష్యులు వరింతురు అను నంశము కూడ స్త్రీ లనేక పతులు కలవారను నంశమునే దృఢపఱచుచున్నది. ఆగ్నీధ్ర, నేష్టాదుల కర్మములు స్త్రీయొక్క యేక పతిత్వధర్మమును బాహ్యముగనో ఆంతరంగికముగనో కళంకితమొనర్చుచున్నవి.

"ఈ యజ్ఞకర్మము లన్నిటికంటె అశ్వమేధమునఁ జేయు సోమిదమ్మయొక్క యశ్వసేవ మఱియు నసహ్యాకరమై యుండును. చూడుఁడు. పట్టపురాణి: 'అంబే అంబాల్యాంబికే' అను మంత్రమును జపించుచు (వధింపబడిన) అశ్వముండాసి 'గణానాంత్వా' అను మంత్రముతో నా యశ్వము నభిమంత్రిణముఁజేసి 'ఉత్సక్థ్యా గ్రుదం దేహి' యనుచు మృతాశ్వముయొక్క గూఢావయవమును దన గూఢావయవమున నుంచికొని శయనింపవలయును. అపు 'డధ్వర్యుఁడు' 'సుభగే కాంపిలవాసిని' యను మంత్రముఁ జదువుచుఁ బట్టుబట్టతో రాణిని గుఱ్ఱమును గప్పును. ఆగ్నీధ్రుఁడు 'వృషాగ్ంరేతోదధా' అను మంత్రిమును జపించును, ఆరాత్రి తక్కిన ఋత్విక్కులు మహారాజు నిద్రింపకుండఁ జేయుదురు."

"ఇంతమాత్రిమె కాదు. యజమానుఁడు తన భార్యల నల్వురను ఋత్విక్కులకు దాన మీయవలయును. ఆ యంశమిట్లు చెప్పఁబడినది. పట్టపురాణిని బ్రహ్మ యను ఋత్విక్కునకును, ఉపేక్షింపబడిన రెండవ భార్యను హోతి యను ఋత్విక్కునకును, రాజుయొక్క భోగకన్యను ఉద్గాత యను

ఋత్విక్కునకును, రాజునకు పాత్రాదుల నొసఁగు స్త్రీని అధ్వ ర్యుఁడు అను ఋత్విక్కునకును రాజు దానమీయవలెను. 'ఆ స్త్రీలను ఋత్విక్కులు భర్తలవలె హస్తములను గ్రహించిన పిమ్మటను రాజు తగిన ధనమిచ్చి ఋత్విక్కులనుండి యా స్త్రీలను బిమ్మట పుచ్చుకొనును.' అని ఆపస్తంబ, ఆశ్వలాయన శ్రౌతిసూత్రములు చెప్పుచున్నవి. గ్రంథవిస్తరభీతిచే నా యంశములను విస్తరించి వ్రాయలేదు.

"జనమేజయుడు చేసిన యజ్ఞములో ఆతని భార్య గుఱ్ఱముకడ శయనించినపుడా గుఱ్ఱము కదలినదఁట! అట్లు కదలుట తప్పు. ఈ యశ్వసేవాది నికృష్టకర కార్యములఁ జూచియే జనమేజయుఁడు నేఁడుమొద లెవరు నశ్వమేధయా గముఁ జేయరా దనినాఁడు. ఇది మత సంఘ ధర్మములలో గొప్పదగు మార్పె యగును. పిమ్మట స్మృతికర్తలు కలియుగ మున నశ్వమేధము కూడదని శాసించిరి. దానికి మూలకార కుఁడు జనమేజయుడే యైయుండెను.

వివాహ నియమము - శ్వేతకేతువు :

"జనమేజయుని కాలమున మహామేధావంతుఁడగు 'శ్వేత కేతువు' అను ఋషి పుట్టియున్నాఁడు, ఈతనికి 'రుణేయుఁడు' ఔద్దాలకి యను వేరు పేరులు కలవు. స్వల్పకాలమె చదివి మహావిద్యావంతుఁడైన ఋషి....

"ఈతడు విద్యావంతుఁడై తండ్రికడ నుండగా నొకప్పు డొక బ్రాహ్మణుఁడు ఋతుస్నాతయైన కుశికసుత యను

శ్వేతకేతుని తల్లిని బలాత్కరించి సంతానము నొందుటకుఁ జేయిపట్టుకొని (శ్వేతకేతూద్దాలకులు దగ్గర నుండఁగనే) తీసికొని పోవుచుండఁగా శ్వేతకేతుఁడు మహాక్రోధముతో వలదని నిషేధించియున్నాఁడు. (1) "కోపించిన యా శ్వేతకేతునితోఁ దండ్రియగు నుద్దాలకుఁ డిట్లనుచున్నాఁడు. ఓ నాయనా! కోపింపకుము. ఇది సనాతన ధర్మము. గోవులవలె భూమియందన్నివర్ణములలోను స్త్రీలు అనావృతలై (ఒక పురుషునకే లోఁబడనివారై) యుందురు. ప్రజలు పశువులవలెఁ దమ వర్ణములలో నుందురు అనెను.

"శ్వేతకేతుఁ డాధర్మము నంగీకరింపలేదు. అపుడు శ్వేతకేతుఁ డీ మర్యాదను (ఒక స్త్రీ యొక పురుషునకు లోఁబడుటను) స్త్రీపురుషులకు జేసెను. అది మొదలుకొనియే యీ మర్యాద యున్నదని మనకు వినబడుచున్నది."

---

(1) శ్లో॥ క్రుద్ధం తంతు పితా దృష్ట్వా శ్వేతకేతు మువాచహ
మా తాత కోపంకార్షీస్త్వ మేషధర్మ స్సనాతనః
అనావృతాహి సర్వేషాం వర్ణానా మంగనా భువి
యథా గావః స్థితా స్తాత స్వేస్వే వర్ణే తథాప్రజాః
ఋషిపుత్రోథ తంధర్మం శ్వేతకేతు ర్నచక్షమే
చకారచైవ మర్యాదా మిమాం స్త్రీపుంసయో ర్భువి
తదాప్రభృతి మర్యాదా స్థితేయ మితినః శ్రుతం
వ్యుచ్చరంత్యాః పతింనార్య అద్యప్రభృతి పాతకం
భార్యాం తథా వ్యుచ్చరంతః కౌమారబ్రహ్మచారిణీం
ఇతితేన పురాభిరు మర్యాదా స్థాపితాబలాత్.

ఆదిపర్వ. 122 అధ్యా.

బహిరంగ సంగమాలు

బహిరంగ సంగమాలు అని వ్రాస్తే ముక్కుమీద వేలు పెట్టుకోనక్కరలేదు. అది మహాపవిత్రం అంటే ఆశ్చర్యం పడనక్కరలేదు. మనకీ ఉన్నదే ఆ ఆచారం.

బహిరంగసంగమాలూ వాటి పవిత్రతా మన దేశంలో ఎలాగుండేవో మనవిచేశాను. ఇంకా కొన్ని యజ్ఞాలలోగూడా ఈ బూతులు జరగవలసే ఉండేది. బూతు ఆ దినాలలో పూతంగానూ, పురుషార్థంగానూ ఉండేది. ఇప్పుడు మనం పనులలో ఎలాగున్నా, పైకిమాత్రం నాజూకువాళ్ళలాగ కనబడతాం. సభ్యత అంటే మన అభిప్రాయాలు వేరు అయిపోయాయి. బూతు అంటే చూలు అయిపోతుందేమో అన్నట్టు భయం కనబరుస్తాం. ఇదంతా పైపై మెరుగే. లోలోపల మానవ హృదయం అప్పుడూ ఇప్పుడూ ఒక్కలాగే ఉంది. ఈనాడు మానవులు చేస్తూఉన్న పనులూ, ఆలోచిస్తూఉన్న భావాలూ చాలామట్టుకు తెరమరుగుగా ఉన్నాయి. ఆ తెర కొంచెం తొలిగించి చూడగలిగితే, ఏముంది ? ఆనాటి అనాగరికులకీ నేటి ఈ సభ్యజీవనులకీ భేదం అట్టే కనబడదు. వాళ్ళ సంతతివాళ్లమే మనం అనీ, మన తాతలే వాళ్లు అనీ చక్కగా నిదర్శనం కనబడుతుంది. వాళ్లు విచ్చలవిడిగా చేసే పనులే మనరోజులవాళ్ళు దాపరికంగా చేస్తున్నారు. అంతకుమించి ఏమీలేదు. అది సృష్టి తత్వంలోని ముఖ్యసూత్రం. దానికేమిటెండి.

సంవత్సరానికొకసారి :

సంగమాలంటే పవిత్రమైన పనులన్న సంగతి రూఢి అయిందికదా ! ఇకను అందరూ ఆ పనులు విధాయకంగా

చెయ్యాలి అన్న సంగతిని గురించి ఏమిటి? సంవత్సరానికి ఒక సారి అయినా వ్యభిచరించాలి అన్న సూత్రం మనలో ఉందా? అని అడుగుతే, ఢంకామీద దెబ్బకొట్టి "ఉంది" అని గట్టిగా చెప్పాలి. మనం ఇప్పుడు తెలిపిమీరిపోయాం కాబట్టి, ఆయా సమయాలలో బహిరంగంగా వ్యభిచారం చెయ్యకుండా ఉన్నాం అంటే చెయ్యలేకుండా ఉన్నాం సభ్యతవల్ల. దానికి బదులుగా మహాస్వేచ్ఛతో, ఎప్పుడూ ఉండనంత విచ్చలవిడిగా, పైపై ఆటలు సాగిస్తున్నాం. అసలుపనిమాత్రం తప్పించి తక్కిన అన్ని పనులూ చేస్తున్నాం.

పా న మ హం:

ఆ రోజులలో "పానమహము" అని ఒకపండుగ ఉండేది. పానం అంటే తాగడం, మహం అంటే పండుగ. ఆ దినం అందరూ తాగవలసిందే. తాగి వాళ్లు స్వేచ్ఛగా, విచ్చలవిడిగా, ఎవరినిందా పడకుండా విహరించేవాళ్లు. చాలా వేడుకగా ఉండ వలసిన రోజు. వరసలకీ వావులకీ ఆదినం జాగా ఉండదు. హాస్యానికి అంతు ఉండదు. ఆగ్రహానికి అవకాశం ఉండదు. స్వేచ్ఛ అలా చెలరేగుతూ ఉంటుంది.

అలాగే మనకిగూడా కొన్ని పండుగు లున్నాయి. వాటిలో ఎంత హాస్యంపని చేసినా తప్పులేదు, అట్టరు. ఒకవేళ ఎవళ్ళయినా తిట్టినా, వాళ్లని నలుగురూ కలిసి నోరు నొక్కేస్తారు. ఈవేళ కోపం తెచ్చుకోకూడదని మందలిస్తారు.

అలాంటిదే హోలీపండుగ :

అలాంటిదే హోలీపండుగ.ఆదినం కామదహనం చేస్తారు. ఇక్కడ కామ అన్నది మన్మథుడు అన్న అర్థంలో కాదు, దేవుడు ఈశ్వరుడు అన్న అర్థంలో ప్రయోగం. ఈ దేవుడే పంటదేవుడు. పాతదేవుడు బలహీనం అయిపోతాడు కాబట్టి అతని బలం అంతా కొత్త దేవుడికి ఇవ్వడానికి అతన్ని కాల్చివేసే వాళ్లు. కొన్నాళ్లు ఈపనికి మనుష్యులనే చంపేవాళ్లు. తరవాత తరవాత బొమ్మలని కాల్చడం ఆరంభించారు. అలాగ కామదేవుడ్ని కాల్చేవాళ్లు సంవత్సరానికి ఒకసారి.

కామదహనం ఏమిటి ?

అదే పంటకాలం. ఆ కామదేవుడి గురుతు ¦¦¦ ఇలాగ ఉండేది. మధ్యను నిడుపుగీత, ఈపక్కా ఆపక్కా చిన్నచిన్న గీతలు. ఇది పురుష అవయవం గురుతే అని వేరే చెప్పనక్కర లేదు. ఈ కామదేవుడి గురుతే మన సంస్కృతంలోని ॥ అన్న అక్షరంగా పరిణమించింది. ఈ కామదహన సమయం కొత్త పంటకాలం అన్నమాట. పంట ఉత్సవాలు ఎలాగుండేవో ఇంతకుముందు మనవిచేశానుకదా. అలాంటి స్వేచ్ఛావిహారమే ఈ హోలీపండుగనాడు జరిగేది అని అనుకోవాలి. అంటే పురుషావయవంలాగ ఉండే దేవుడికి ప్రీతి చెయ్యాలన్నమాట. ఆరోజు. కామసంతర్పణకి ఆరోజు అడ్డూఆపూ ఉండదన్నమాట. అలాగే మనవాళ్ళు చేసేవాళ్ళు ఆ రోజులలో.

నాజూకు రోజుల్లోనో ?

కాని రోజులు మారిపోయాయి. పైమెరుగులు ఎక్కువ అయిపోయాయి. అందుచేత ఆ దినం వ్యభిచారం అంతరించింది. కాని ఆ స్వేచ్ఛావిహారం మాత్రం తగ్గలేదు. రంగునీళ్లతోనే అన్నిరంగులూ ప్రకటించుకుంటూరు. ఎవరు ఎవరినైనాసరే దోషంలేదు. వరసలు పెట్టుకోడానికి వన్నెకెక్కిన రోజు. హాస్యాలకీ నవ్వులకీ కోరికలు తీర్చుకోడానికీ మంచి సమయం. ఎవడైనా మడికట్టుకున్నవాడు ఆ చేష్టలూ ఆ కేరడాలూ ఆ స్వేచ్ఛా అంతా చూస్తే నిర్ఘాంతపోతాడు. ఏమిటి పాపం ఇలాగ పెరిగిపోతూ ఉందనుకుంటాడు. సిగ్గూలజ్జా లేదా ఏమిటి అని అనుకుంటాడు. అంత విచ్చలవిడిగా ఉంటుంది ఆరోజు. ఇవన్నీ పూర్వకాలపు వ్యభిచారానికి ప్రత్యామ్నాయాలే. మరేమీ కావు. అంటే మారురూపాలు.

నిజరూపం ఎక్కడైనా ఉందా ?

మారురూపాలు చూపిస్తే మనవాళ్ళకి నచ్చదు. నిజ రూపాలు చూపించమంటూరు. విచ్చలవిడిగా వ్యభిచారం చెయ్యడం ప్రత్యక్షంగా చూడాలంటూరు. అది ఒక మతసంబంధమైన ఆచారంగా ఉండడం కనబడాలంటూరు. మారిపోయిన ఈ రోజులలో ఇలాంటివి కనబడాలంటే కొంచెం కష్టంగానే ఉంటుందికదా ! అయినా మన అదృష్టవశాత్తు ఈ దినాలలో గూడా ఇలాంటి ఆచారం ప్రత్యక్షంగా చూడడానికి కొంచెం అవకాశం ఉంది.

రవికల పండుగ:

మనలో ఒక శాఖ ఉంది. చాలా ఆచారవంతమైన శాఖ. ఆ శాఖలో సంవత్సరానికి ఒకసారి కంచుకోత్సవం అని ఒక పండుగ చేసుకుంటారు. కంచుకం అంటే రవిక, ఉత్సవం అంటే పండుగు. అదే రవికల పండగన్నాను అందరికీ తెలియాలని. ఈ పండుగు చాలా పట్టుదలతో చేస్తారు. నిష్ఠకీ నీమానికీ లోటు ఉండదు. వీరూ వారూ అని విచక్షణ లేకుండా ఆ శాఖలో అందరూ కలియవలసిందే. దీని సంగతి చెప్పడానికిముందు ఒక్క మాట మనవిచెయ్యాలి.

స్వేచ్ఛావ్యభిచారంలో చిక్కులు :

సంవత్సరానికి ఒక్కసారి అందరూ వ్యభిచారం చెయ్యాలని ఒక పద్ధతి పెట్టగానే ఎప్పటికైనా ఒకచిక్కు రాకతప్పదు. ఒక స్త్రీ ఉంటుందనుకోండి. ఆస్త్రీని ఎలాగయినా ఆ పండుగు నాడు పట్టుకొని అనుభవించాలని ఇద్దరు పురుషు లున్నారనుకోండి. తీరా ఆరోజు వచ్చేసరికి అందులో ఒకడు దానిని అంకించుకుంటాడు. అప్పుడు రెండోవాడికి క్రోధం కలగడం సహజం. దానివల్ల కొన్ని అగచాట్లు పుట్టవచ్చును. అవి పెరిగి పెద్దవయి మహావైరాలు, దెబ్బలాటలుగా పరిణమించవచ్చును. అంచేత అలాంటి చిక్కులు లేకుండా ఒక లాటరీలాంటి పద్ధతి పెడితే మరేమి బాధ ఉండదుగదా! లాటరీలో వచ్చింది మన పురాకృతం అని కిక్కురుమనకుండా ఊరుకుంటాం. అయ్యో! మనకి దొరకలేదే అని ఏడుస్తాంగాని వాడిమీదా వీడిమీదా పగ పట్టం. మనవాళ్ళు బుద్ధిమంతులు కాబట్టి అలాంటి లాటరీ ఒకటి పెట్టారు. ఆ లాటరీయే రవికలు.

దీనిలోని తంతు:

పండుగునాడు ఆడవాళ్లందరూ కోవెలలోకి వస్తారు. పూజలూ పునస్కారాలు అన్నీ జరుగుతాయి. తరువాత ఆడ వాళ్లు అందరూ తాము తొడుగుకొనిఉన్న రవికలు తీసి ఒక చోట పోగుగా పడవేస్తారు. తరువాత మగవాళ్లు అందరూ ప్రవేశిస్తారు. తలా ఒక్కొక్క రవికను తీసి పట్టుకుంటారు.

రవికపట్టినవాడే రమణుడు:

సూత్రం ఏమిటంటే—ఆ రవిక ఎవరిదో ఆస్త్రీ ఆరాత్రి అంతా ఆ మగవాడితో భోగించాలి. దానిలో తప్పులేదు. అలా చెయ్యకపోతే తప్పు. రవికని ఎత్తినవాడు బాగున్నా సరే బాగులేకపోయినా సరే, మనసుకి నచ్చినాసరే, నచ్చక పోయినాసరే ఆరాత్రి అతనితో గడపవలసిందే నిశ్శంకగా. అదృష్ట దురదృష్టాలన్నీ ఆ రవికలచేతులలో ఉంటాయి ఆరోజున రవికను పట్టాడంటే రమణుడన్నమాట. అతన్ని అన్నివిధాలా సంతోషపెట్టాలి ఆడది. తెల్లవారిన తరువాత ఎవరి భర్తల దగ్గ రికి వాళ్లు వెళ్ళి సంసారం చేసుకుంటూ ఉంటారు. వాళ్ల పాతి వ్రత్యాన్ని ఈ పండుగునాటి పని యేమీ పాడుచెయ్యదు.మీదు మిక్కిలి ఆ పనివల్ల వాళ్ల పుణ్యం ఎక్కువ అవుతుంది. ఈ పండుగు నేను చూపించిన "సంవత్సరానికి ఒకసారి" అన్న సూత్రం ప్రకారం జరిగేదే. ఇది మన దక్షిణహిందూస్థానంలో ఉంది. పేరు లెందుకులెండి !

పారశీకులలోని పద్ధతి :

పారశీకులలోగూడా ఈ ఆచారంఉంది, చిన్నమార్పుతో. వారుకూడా మహా ఉత్సాహంతోనూ ఉద్రేకంతోనూ ఈ పండుగు కావిస్తారు. పూజామందిరంలో పురుషులందరు తమ లాగులు విప్పి ఒకచోట వేస్తారు. దీపాలు ఆర్పేస్తారు. కని పెట్టుకున్న ఆడవాళ్లందరు ఆచోటికి వెళ్ళి, ఎవరి కందిన లాగును వారు పట్టుకుంటారు. దీపాలు వెలుగుతాయి. ఆ లాగు ఎవడి దయితే వాడితో ఆ స్త్రీ ఆరాత్రి గడపాలి.

రామామేలా :

దీనికి బదిలీ ఉత్తర హిందూస్థానంలో గూడా ఉంది. అక్కడ ఉత్సవం పేరు "రామామేలా." అదీ సంవత్సరానికి ఒక్కసారే. ఆ పర్వదినంనాడు జనం అంతా ఏటిఒడ్డున జమ అవుతారు. ఆడవాళ్ళంతా ఎగువరేవున ఉంటారు. మగవాళ్లు దిగువరేవున ఉంటారు. పుణ్యకాలం చూచుకొని అక్కడ ఆడ వాళ్ళూ ఇక్కడ మగవాళ్ళూ స్నానానికి నీటిలో దిగుతారు. ఆడవాళ్ళు స్నానంచేస్తూ వాళ్ళ రవికలని నీటిలో విడిచిపెడ తారు. అవి కొట్టుకొని వస్తూఉంటే ఇక్కడ మగవాళ్లు తలా ఒక రవికను పట్టుకుంటారు. ఆ రవిక ఎవరిదైతే ఆ ఆడది ఆరాత్రి అతని సొమ్ము. అతను ఆరాత్రి ఆ స్త్రీకి సాక్షాత్తు కామదేవుడు. వాళ్ళు చేసినపని అంతా పుణ్యమూ దేవతాప్రియమున్నూ. ఆ పనివల్ల వాళ్ళ పాతివ్రత్యం భంగం కాదు,

"పండుగునాడూ పాతమొగుడేనా ?"

ఇలాంటి ఉత్సవంలో ఒకనాడు చాలా విచిత్రమైన సంగతి ఒకటి జరిగింది. ఒక అమ్మ తన రవికను వేసి, ఎలాంటి వాడు దొరుకుతాడో అని ఎదురెదురు చూస్తూంది. అంతలో ఒక మనిషి తన రవికను ఎత్తిచూపుతూ "ఎవరిదీ రవిక" అనుకుంటూ దగ్గరికి వచ్చాడు. "నాది" అని ఆ అమ్మ చాలా ఆశతో వెళ్ళింది. తీరా దగ్గరికి వెళ్లేసరికి ఏముంది? తన పాత మొగుడే! పాపం, ఆ అమ్మకి మనసు చివుక్కుమన్నది."పండుగునాడూ పాతమొగుడేనా?" అని ఆ అమ్మ చాలా దీనంగా అన్నది. ఆమాటే మనకి ఒక లోకోక్తిగా, ఒక సామెతగా ఈ నాటికీ ఉంది. తెలివిమీరిన మనవాళ్లు ఆ లోకోక్తిని మార్చి మరొకలాగ అనవచ్చు. అసలు సంగతిమాత్రం అది. ఇలాంటి దుర్ఘటనలు అప్పుడప్పుడు కలుగుతుంటాయి పాపం!

చరిత్రలూ శాసనాలూ సాక్ష్యం :

ఇలా ఈనాడుగూడా ఈ ఆచారం నిలిచిఉంది. ఎన్ని స్థలాలలోనో ఇది అంతరించిపోయింది. ఇంతకుముందు ఈ ఆచారం సర్వత్రా ఉండేది. అభిప్రాయాలు మారడంచేత అనేక ఆచారాలు అలా మారిపోతూఉంటాయి, పోల్చుకోడానికిగూడా వీలులేకుండా. ఈ ఆచారాలు ప్రపంచం అంతటా ఉండేవి అని చెప్పడానికి చరిత్రలూ, శాసనాలూ సాక్ష్యం ఉన్నాయి. అనేక దేవతల పూజావిధానాలు ఈ మాటనే రుజువుచేస్తున్నాయి. కాని కొన్నాళ్ళకు ఈ ఆచారాలు మాని వేస్తే బాగుండును అని తోచింది.

మానడానికి ప్రయత్నాలు:

సభ్యత అంటే కొత్త అభిప్రాయాలు కలిగాయి. ఏమిటీ సిగ్గుమాలినతనం అని కొందరికి తోచేది. కొంతమంది స్త్రీల కిది అయిష్టంగా ఉండేది. అన్నిటికీ ముఖ్యం మగవాళ్ళకి చూస్తూ చూస్తూ తమ పెళ్ళాలని మరొకడిదగ్గరికి పంపడం కంటసంగా తోచేది. ఇతరుల పెళ్ళాలని వాళ్లు ఏమిచేసినా మనసు నొవ్వదు గాని, వాళ్ల పెళ్ళాలని ఇతరు లేమైనా చేస్తే ఒప్పుకోరుకదా! ఇదొక చిత్రమైన తత్వం మన మగవాళ్ళది. ఎలాగయితేనేం, కొన్నాళ్ళకి ఈ ఆచారం మానుకుంటే బాగుండునని అనిపించింది. ఆసరికి సంగమం చేస్తేనేగాని పంటలు పండవు అన్న అభిప్రాయంగూడా కొంత మారిపోయింది.

చక్రవర్తి శాసనం:

కాని మానమంటే మానతారా? పాపాత్ములని పడ తిట్టరా? కాని దుర్మార్గుడని బహిష్కరించరా? సాధారణుడు అలా మానండి అని సమాలించుకోగలడా? సర్వశక్తులతో ఉన్న చక్రవర్తి కావాలి దాన్ని ఆపడానికి. అలాంటి చక్రవర్తి ఒకడు కలిగాడు. అతనయినా ఒక్కసారి ఈ ఆచారం మానండి అని శాసించలేకపోయాడు. కొంచెం తగ్గినా కొంత మేలే అన్న సూత్రం ఉపయోగించాడు. ఆ రూపంగా మాన్పించడానికి బీజం వేశాడు. వ్యభిచరించడం ఇష్టంలేకపోతే ఒక ప్రత్యామ్నాయం చూపించాడు. పుణ్యాన్న పోయాడు.

తలవెండ్రుకల అర్పణ:

ఆ చక్రవర్తికి ఈ ఆచారంమీద అసహ్యం. సంపూర్ణంగా మాన్పించాలనే ఉండేది. కాని ప్రజలు ఒప్పుకోరు కాబట్టి ఆలోచించాడు. వ్యభిచరించడానికి ఇష్టంలేనివాళ్ళని నిర్బంధ పెట్టడం మంచిదికాదని ప్రజలకి నచ్చచెప్పాడు. భక్తిపూర్వకంగా లేని అర్పణలవల్ల ప్రయోజనం లేదన్నాడు. కాబట్టి అలాంటివాళ్లు తలవెండ్రుకలను సమర్పించాలి అన్నాడు. అది అవమానం చూపించడానికి అనండి, అదే ఒక శిక్ష అనండి, ఏమయినా అనండి. వెండ్రుకలను ఇవ్వమన్నాడు చక్రవర్తి. అప్పటినుంచీ వ్యభిచారం వద్దన్నవాళ్లు వెండ్రుకలను ఇచ్చేవాళ్లు దేవుడికి. రానురాను వ్యభిచారం పోయి వెండ్రుక లివ్వడంతో తీరింది ఆరాధన. దేవుడికి వెండ్రుకలిస్తే చెయ్యవలసిన సమర్పణ చేసినట్టుగానే భావించారు. అది అలా ఆచారంగా వచ్చింది. అదే మనవాళ్ళలో జరుగుతూ ఉంది. అదే మొక్కుకుంటాం కష్టాలలో "ఈరోగం కుదురుతే, శ్రీ వేంకటేశ్వరమూర్తీ, నా తలవెండ్రుకలు నీకు సమర్పించుకుంటాను" అని మొక్కుకుంటాం. రానురాను పుణ్యక్షేత్రానికి వెళితే బోడిగుండు అయిపోవడం ఆడవాళ్ళకీ మొగవాళ్ళకీ ఆచారం అయింది ఇప్పుడు. కాని, ఆనాడు మనం చెయ్యవలసిన వ్యభిచారానికి బదులుగా వెండ్రుకలను బలి ఇస్తున్నామన్నమాట మనం మరిచిపోయాం.

బాధలేని ప్రత్యామ్నాయం:

ఇష్టంలేని శిక్ష ఇవ్వవలసివచ్చింది చక్రవర్తికి. అందుకే అట్టే బాధలేని ప్రత్యామ్నాయం కల్పించాడు. నాలుగు రోజు

లకి మళ్ళా ఎప్పటిలాగే వస్తుంది కొవ్వు. ఇలాంటి బలి ఎన్ని సారు లివ్వమన్నా భయంలేదుగదా! బాధలేని ప్రత్యామ్నాయం కల్పించడం అంతా చరిత్రలలో ఉన్న సంగతేగాని కవితాశక్తి కాదు. ఉత్ప్రేక్ష కాదు. రంగు సులోచనాలు అంతకన్నా కావు. వాస్తవం, చరిత్రసిద్ధం అయిన సంగతి.

బూతుప్రతిమలు అర్పించడం :

ఆడవాళ్ళు కోవెలలో ఈ బూతుపనులు చెయ్యడానికి ఇష్టంలేకపోతే, మరొకరా పని చేస్తూ ఉన్నట్టుగా ఒక ప్రతిమ తయారుచేసేవారు. ఆ బొమ్మను చాలా భక్తితో తెచ్చి సమర్పించేవారు. ఆశియా మైనరులో అనేక దేవాలయాలలో ఇలాంటి బొమ్మలు తవ్వి తీశారు. ఇవన్నీ సమర్పించినవే అని రూఢిచేశారు.

కోళ్ళచేత బూతు చేయించడం :

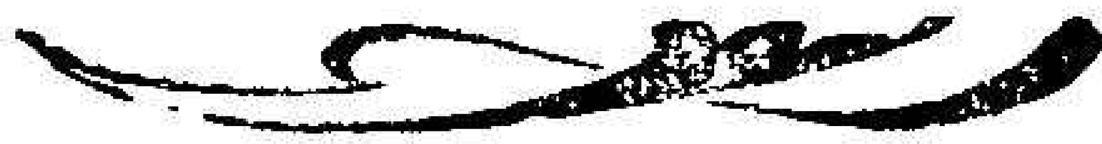
కొన్నిచోట్ల మనుష్యులు బూతుపని చెయ్యడానికి బదులు కోళ్ళచేత ఉత్సవంలో ఈ పనులు చేయించేవారు. ఆ బూతు చేసినతరవాత ఆ కోళ్లని బలిఇచ్చి చంపి తినేవాళ్లు.

ఈ ఆచారం ఇప్పటికీ మనదేశంలో ఉంది. బెంగాల్‌లో ఒక కొండజాతి ఉంది. వాళ్ల ఉత్సవం పేరు "ఖద్ది." ఆ ఉత్సవంలో సూర్యభగవానుడికీ భూదేవికీ పెళ్ళిచేస్తారు. అంటే ఇది గూడా ఒక పంట ఉత్సవమే అన్నమాట; (ఉపులేరో వివాహం గ్రంథంలో చూడండి.) దీని తంతు చూచారా.

ఒక తెల్లని కోడిపుంజుని తెస్తారు. ఇది సూర్యభగవానుడు. ఒక నల్లని పెట్టని తెస్తారు అది భూదేవి. ఆ రెంటికీ పసుపుకుంకుమూ పువ్వులూ అన్నీ పెట్టి అలంకరిస్తారు. ఆ రెండు సంగమిస్తుంటే చూచి భక్తితో నమస్కారాలు చేస్తారు. తరవాత వాటిని చంపుతారు.

ఆ కోళ్ళ సంగమాన్నిపట్టి తమకి రాబోయే సంవత్సరం సుఖంగా ఉంటుందో, కష్టాలతో నిండి ఉంటుందో పోల్చుకుంటారు.

ఇలాగ చూపిస్తూ ఉన్నారు వ్యభిచారభక్తి లోకంలో నాగరికత మించిపోతూ ఉన్నకొద్దీ ఈ ప్రత్యామ్నాయాలు పెరిగిపోయాయి.

ఇరుకురాళ్లు

మనదేశంలో కొన్ని పుణ్యక్షేత్రాలలో ఇరుకురాళ్ళు ఉన్నాయి. కొండలో ఒక చిన్న త్రోవలాగ కనబడతాయి ఈ రాళ్లు. మధ్యనుండే జాగా చాలా ఇరుకు. ఒక మనిషి విశాలంగా నడిచిపోలేడు. అలా ఉన్నచోటంతా మనవాళ్లు దానికి పెద్దపెద్ద పేరులు పెట్టారు.

గోగర్భం అన్నారు. పాపనాశనం అన్నారు. నేను పాపాత్ముడిని అనుకుంటూనే దానిలోనుంచి వెళ్లాలన్నారు. అలాగ అనుకోకపోతే ఆ రెండురాళ్లు అలా దగ్గరికి చేరుకొని ఆ మనిషిని చంపి తమలోనికి ఈడ్చుకొనిపోతాయన్నారు. తరవాత మళ్ళీ కాళీ తోలే కనబడుతుం దన్నారు. మొన్న నొకడు అలా చచ్చిపోయా డంటారు. ఆనాడు ఒకడు అలానే అయిపోయా డంటారు. వచ్చిన యాత్రికుల కందరికీ భయం కలిగించేస్తారు. రెండు మంత్రాలు చదువుతూ అక్కడ ఉన్న పూజారులు డబ్బు తీసుకొంటూ ఉంటారు.

చూచారా, ఎంత తంతు పెంచారో! మనవాళ్లు.

ఇంగ్లండ్‌లో కారన్వాల్‌లోనూ, ఐర్లెండులోనూ ఇలాటి ఇరుకురాళ్లనూ సొరంగాలనూ చాలా గౌరవంతో చూచేవారు. కుదరని రోగాలతో బాధపడుతూ ఉండేవాళ్లు, ఈ ఇరుకురాళ్ళలో నడుచుకుపోతే వారి రోగాలు బాగవుతాయని

అలా చేసేవారు. అక్కడ సొరంగాలను "దేవీ భగాలుగా" భావించేవారు. దానిలో నడుచుకొని పోవడంవల్ల పాపాలన్నీ పోయి పునర్జన్మ పొందినట్టు తలంచేవారు. స్త్రీలు సంతాన ప్రాప్తికోసమూ, పురుషులు వీర్యవృద్ధికోసమూ ఈపనే చేసేవారు.

విశాఖపట్టణము జిల్లా విజయనగరం దగ్గర రామతీర్థాలు అని ఒక పుణ్యక్షేత్రముంది. శ్రీరాముడు సీత అరణ్యావాసానికి పోతూ ఇక్కడ ఆగినట్టు చెప్పుకుంటారు. అక్కడ ఇలాంటి ఇరుకురాయి ఉంది. యాత్రికులు దీనిలో నడుచుకుంటూ, "పాపుడను, పాపకర్ముడను, పాపాత్ముడను, పాపసంభవుడను" అని మాటలలోనో శ్లోకాలగానో అంటూ వెళ్తారు — ఇప్పటికీ దేవి యోని అన్న అభిప్రాయము అక్కడ ఉన్నట్టు కనబడదు.

యో ని పూ జ

పురుషావయవం లింగానికి పూజలుంటే స్త్రీ గోప్యాంగము యోనికి పూజలు చేయడం గూడా ఉంది. కర్నూలు జిల్లాలో అలంపురమన్న పురాతన పుణ్యక్షేత్ర ముంది. ఇక్కడ జోగులాంబ అన్న దేవతకు ఈ యోనిపూజ చేస్తుంటారు — ఇప్పుడుగూడా ఇక్కడి దేవి విగ్రహము రాతిలో చెక్కుతూ శిల్పి తొడలను దూరముగా ఉంచి యోని స్పష్టంగా విప్పారి - కనిపించేలాగు మలచినాడు: ఈ భగ పూజ చేసినవారికి అష్ట భాగ్యాలు అనాయాసంగా లభిస్తాయని నమ్మకము. ఆ జోగు-

లాంబ శిల్పవిగ్రహం ఫోటోలుగూడా అక్కడ దొరుకుతాయి. ఈ విధంగా స్త్రీ పురుష గోప్యాంగాలకు ఆరాధన జరుపుతూ, వాటియందే దేవతా భావముంచి భక్తితో పూజలు ప్రవర్తిస్తారు. ఇలాంటి మహత్వం వాటియందుండబట్టే ఈ అవయవ ప్రదర్శనలతో దృష్టిదోషం తగలకుండా కాపాడుకుంటారు.

దిష్టి బొమ్మలు

పైరులకు గాని, గృహాలకు గాని దిష్టిదోషం తగలకుండా ఉండడానికి దిష్టిబొమ్మలు కడతారు - చాలపట్టుదలతో. ఈ బొమ్మలు సాధారణంగా పురుషాకారంగా ఉంటాయి. వాటి గోప్యాంగం మాత్రం చాల అతిశయోక్తిలో ఉంటుంది. ఇది మన దేశంలో అన్నిచోట్లా ఉన్నదే. స్త్రీ అవయవాన్ని అలాగ ఉపయోగించడం కొంచెం అరుదు. కాని, పడవలు నడుపుతూ ఉండేవాళ్ళు నడి నదిలో ఉంటూ ఉన్నప్పుడు హోరుగాలి - తుఫానులాగ కొట్టినట్టయితే, అప్పుడు పడవ నడిపేవాళ్ళ ఆడది ఏమి చేస్తుందో తెలుసునా ? ఆ గాలి వీచుతున్న దిక్కున నిలిచి, తన చీరను విప్పి ఆ గాలిని బెదరగొడుతుంది. దేవతామూర్తి ఆకారం చూచి గాలి తన ఉద్రేకం మానుకుంటుంది అని వారి నమ్మకం.

పాశ్చాత్య దేశాలలో

దృష్టిదోషం పోవడంకోసం స్త్రీ అవయవాన్ని గృహ నిర్మాణంలో చూపించడం పాశ్చాత్య దేశాలలో మొన్న

మొన్నటివరకు ఉండేది - ముఖ్యంగా వాళ్ళ దేవాలాయాలు - చర్చీలలో - చర్చి ముఖద్వారము మీద - సరిగా మధ్యను - ఒక స్త్రీ విగ్రహం తన అవయవాన్ని విప్పారించి చూపుతూ ఉన్నట్లు నిర్మిస్తారు. ఇటీవల దిష్టిదోషంమీద నమ్మకం పోవడమూ, ఈ విగ్రహాలు అసహ్యంగా కనిపించడమూ - ఈ రెండు కారణాలవల్లా, ఆ విగ్రహాలను తీసివేస్తున్నారు. అయినా ఇంగ్లండు, ఐర్లెండు దేశాల మ్యూజియములలో ఈ విగ్రహాలు ఇప్పటికీ చూడవచ్చును.

చాలా దేశాలలో ఉన్నాయి :

ఈ ఇరుకురాళ్లు ఒక్క మన దేశంలోనే కాక చాలా దేశాలలో ఉన్నాయి. అక్కడగూడా ఇలాగే భక్తులు సందున బడి పోతుంటారు. కాని పాపాత్ములన్న బుద్ధి వాళ్లకి లేదు. రాళ్లు నలిపి మింగేస్తాయన్న భయమూ వాళ్లకి లేదు. వాళ్లు అలా చెయ్యడానికి మరొక కారణం ఉంది.

ఆడవాళ్ళయితే, పిల్లలు పుట్టాలని; మగవాళ్ళయితే, వీర్యవృద్ధి కావాలని ఈపని చేస్తారు :

అంతేగాని మరొక కారణం కాదు. ఆ తోవే దేవతా భగం. కొన్నిచోట్ల అక్కడ ఉన్న కొండను ఒక దేవతగా చెక్కి, ఈ సొరంగం ఏ భావంతో చూచేవారో రుజువుచేశారు.

రా అన్న దేవతకిగూడా ఇలాంటి ఒక మహావిగ్రహం నిర్మించారు. అక్కడ గూడా ఇలాంటి ఆచారమే చేస్తూ వచ్చేవారు.

అందుచేతనే సంతానభాగ్యము ఆడవాళ్ళకిన్నీ, సంభోగ భాగ్యము మగవాళ్ళకిన్నీ కలుగజేస్తుంది ఆ దేవత అవయవం.

సర్ ఫ్రేజర్ తన "అట్టిస్ ఆసిరిస్ అడోనిస్" అన్న పుస్తకంలో ఈ ఇరుకురాళ్లని గురించిన్నీ వాటి అభిప్రాయాలను గురించిన్నీ చాలా వ్రాశారు. దేశదేశాలలో ఉన్న ఆచారాలను వ్రాశారు.

దీనికి రుజువుగా హోగార్తు తాను మరికొన్ని కొత్త సంగతులను చెప్పారు.

ఆబెర్డీన్ షైర్‌లో డీ నది ఒడ్డున (ఇంగ్లీషు దేశములో) ఇలాంటి ఇరుకు రాళ్లు ఉన్నాయి. పిల్లలు కావాలని కోరిన స్త్రీలు. ఆ సందులోబడి నడుస్తారు. అలా నడిచినందువల్ల పిల్లలు పుడతారని ఒక ఆశ. ఇది ఇప్పటికీ జరుగుతూ ఉంది.

మహమ్మదీయులదేశాలలోనూ క్రిష్టియనులదేశాలలోను ఈ ఆచారం అక్కడక్కడ కనబడుతూనే ఉంది అని వెస్టర్ మార్కు వ్రాస్తాడు.

అంటే అర్థం ఏమిటి? దేవాలయంలో ఉన్న దేవతకూ, ఆ సంగమ కార్యానికీ ఏవిధమయిన మహాత్వం ఉందో అలాంటి మహాత్వమే స్త్రీ పురుష అవయవాలకుంది అని ఆ రోజుల విశ్వాసము. దీనిలో ఒక చిత్రం ఏమిటంటే, పురుషావయవ - లింగ - పూజ విషయంలో స్త్రీలు ఎక్కువ ఉత్సాహం చూపించడం.

ప్రయపస్ లింగపూజ

గ్రీసు పంటదేవుడు ప్రియపస్ పూజలు విచ్చలవిడి సంగమాలే అని మనవి చేశాను కదా! ఈ పూజలలో చెలరేగేవాళ్లు స్త్రీలు. ఆ దేవుడు అత్యంత దీర్ఘమైన అవయవంతో ఉండే మానవాకృతి. స్త్రీలింతగా ఆ పూజలకు ఎగబడుతూండడం మగవారికి కిట్టలేదు. లంప్‌శాకస్ అన్న ఊరిలో మగవారు ఈ ప్రయపస్ పూజలు నిషేధించారు ఒకప్పుడు. ఆ విగ్రహాలను కనబడకుండా చేశారు. ఏమయిందో తెలుసునా? కొన్నాళ్ళయిన తరువాత ఆ ఊరి మగవారికి చాలమందికి ఒకవిధమయిన 'లింగరోగం' కనిపించింది. దానితో మగవారు చెంపలు వేసుకొని ప్రియపస్ దేవుడిని తిరిగి ప్రతిష్ఠించి బాగుపడ్డారు. స్త్రీలు మరీ ఆనందంగా పూజలు జరిపారు.

ఒట్టు వేసుకోవడం

ఒట్టు వేసుకోవడం - ప్రమాణం చెయ్యడం - చాల పురాతనమయిన ఆచారం. ఇది ప్రపంచంలో అన్ని దేశాలలోను ఉండేది. మనిషి తాను చెప్పిన మాటలు సత్యమనీ, తాను ఆ మాటకు విరుద్ధంగా ప్రవర్తించననీ, రూఢి చెయ్యడానికి ఒట్టు వేసుకుంటాడు. ఈ ఒట్టు వేసుకొనే పద్ధతి చూచారా? దేవుడిమీదా, ప్రియమయిన బంధువులమీదా, ప్రాణపదమయిన వస్తువుల మీదా పెట్టి ఒట్టు వేసుకుంటారు. దేవతావిగ్రహం ముట్టుకుంటూ తాను చెప్పే మాట చెప్పుతాడు. దైవస్వరూప మను

కుంటున్న బైబిల్, ఖురాన్ మొదలయిన వాటిని తాకుతూ ఆ మాట చెప్పుతారు. కొందరు దేవతా ప్రసాదం చేతితో పట్టుకొని గాని, తీర్థం సేవించి గాని, ఆ మాట అంటారు.

అర్థం ఏమిటి? ఈ మాటకు తప్పినట్టయితే నేను ఈ దేవతకు అపరాధం చేసినవాడ నవుతాను; ఈ దేవత ఆగ్రహానికి గురి ఔతాను; దానికి తగిన శిక్షకు పాత్రుడ నవుతాను అని ప్రతిజ్ఞ చేస్తున్నాడన్నమాట. ప్రియమయిన బంధువులు, ప్రియతమమయిన వస్తువులు - ఇటువంటి వాటిమీద ఒట్టు పెట్టుకుంటే దాని అర్థం "మాట తప్పినట్టయితే పై వాటికి దూరమవుతాను" అన్నమాట.

పూర్వపు ఆచారం ఏమిటంటే, దేవతావిగ్రహం దగ్గరలో ఉంటే, ఆ విగ్రహాన్ని ముట్టుకుంటూ చెప్పడం - అలాగే దేవతావిగ్రహం దగ్గరగా లేకపోతేనో? దేవతా మహాత్వం కలిగి, అన్నివిధాల అర్చనలనూ, పూజలనూ, పొందుతూ ఉండే స్త్రీపురుష గోప్యాంగా లున్నాయి కదా! వాటిని ముట్టుకుంటూ మనుష్యులు ఈ ఒట్టులు పెట్టుకొనేవారు. క్రీస్తుపూర్వము ఆ దేశాలలో ఈ అలవాటు బాగా ఉండేది. కొన్ని ఆ కాలపు దేవతాచిత్రాలలో పురుషులు తమ గోప్యాంగం పట్టుకుంటూ ప్రమాణం చేసినట్లు ప్రత్యక్షంగా కనిపిస్తుంది. ఇలాంటి చిత్రాలు కొన్ని అక్కడక్కడ కొన్ని మ్యూజియములలోనూ, పురాతన పుస్తకాలలోనూ ఇప్పటికీ చూడవచ్చును,

తరువాత తరువాత, కొంచెం నాజూకుతనం కలిగిన ప్పుడు పాపం! పబ్లిక్ న్యాయస్థానాలలోనూ, సభ్యుల సమాజములోనూ, ఈ పని చేయడానికి కొంచెం సంకోచించారు. దీనికి బదులుగా, "చేయి తొడకింద పెట్టి" ప్రమాణం చేయడం వాడుకలోనికి వచ్చింది. దీని అంతరార్థం ఏమిటో వేరుగా చెప్పనక్కరలేదు గదా! తొడకింద చెయ్యి పెట్టి చెప్పుతు న్నాను అంటే, గోప్యాంగం పట్టుకొని చెప్పుతున్నాను అనీ, దేవతా విగ్రహాన్ని ముట్టుకొని చెప్పుతున్నాను అనీ అర్థం చేసుకోవాలి. ఈ ఆచారం ఉండినట్టు బైబిల్‌లోనూ, రెండువేల సంవత్సరాల యితర దేశ గ్రంథాలలోనూ నిదర్శనాలున్నాయి.

ఆశ్చర్యపడవలసిన పనిలేదు. ఎప్పుడయితే పంట దేవతల మీది గౌరవం లింగంమీదకు యోనిమీదకు ప్రసరించిందో,అప్పుడే ఈ గోప్యాంగాలు దైవత్వం పొందాయన్న మాట-వారిదృష్టిలో. అప్పుడు ప్రమాణాలు ఈ రూపంగా ఉండడం న్యాయమే కదా!

సభ్యభావాలు అధికమయిన తరువాత ఈ ప్రమాణాల రూపం మారుతూ వచ్చింది. ఒక్కొక్కరు 'తల్లితోడు' 'అక్క తోడు' అంటారు. ఈ ఒట్టులో ఇంకా ఆ గోప్యాంగ సంపర్కం కొంచెం కనిపిస్తూంది. ఎదుటివారిని కట్టడ చెయ్యాలంటే 'నన్ను చంపుకు తిన్నట్టు' అని స్త్రీలు అంటూ ఉంటారు. మరికొంచెం నాజూకు అయిన ప్రబంధనాయికలు "నా కన్నుల యాన, నావలపు కస్తూరినామముతోడు" ఇలాంటి కవిత్వంతో ఒట్టు

పెట్టుకోవడం ఆరంభించారు. దీనిని పట్టి ఈ ఒట్టు వేసుకోవడం అన్న ఆచారమే నిలిచిందనీ, దాని అసలు అర్థం మరిచి పోయారనీ వేరేచెప్పనక్కరలేదు గదా! ఒట్టులో ఉన్న ఆ భయంకర భావం నశించిందని తేటపడుతూ ఉంది కదా!

ఇంకా ఈ ఆచారమెందుకు?

ఇప్పుడు న్యాయస్థానాలలో సాక్షులచేత ప్రమాణం చేయిస్తుంటారు. నిజం చెప్పిన సాక్షీ ఆ ప్రమాణమే చేస్తాడు. కూటసాక్ష్యం చెప్పిన వ్యక్తి గూడా ఆ ప్రమాణమే చేస్తాడు. అంటే ప్రమాణం మీద గౌరవభావం అంతరించి పోయిందనే కదా! ఈ సందర్భంలో ఆ ప్రమాణం చేయించడం వల్ల ప్రయోజనం ఏముంది అని అడగవలసి వస్తుంది. అనవసరంగా వాళ్ల చేత దేవుడిని కోర్టులోనికి తెప్పించడం ఎందుకు? దాని నిష్ప్రయోజకతను ప్రకటించడమెందుకు? అబద్ధపు సాక్ష్యం చెప్పినట్టు రుజువయితే, వాడిని శిక్షించడానికి తగినట్టు వేరే ఉపాయం ఆలోచించడం మంచిది కాదా. రోజులు మారిపోయి, ఆచారం నిరుపయోగం అయినప్పుడు ఆ ఆచారం విడిచిపెట్టుకోడానికి వెనుక తీయడం ఎందుకు అని మనవి చేస్తాను..

ఉపసంహారం:

ఇలాగ జరిగింది ఈ వ్యవహారం. దేవుడు అంటే ఆ రోజులలో వార్లకున్న అభిప్రాయాన్ని బట్టి సంగమసమర్పణ మహాపవిత్రమైన కార్యం అయింది ఆ కార్యానికి దేవాలయాలు

మూలస్థానాలయాయి. సంగమబుద్ధికి ఉద్రేకం కలిగించే విషయాలన్నీ దేవాలయాలకి ముఖ్యమైన అంగాలయాయి. కాబట్టి కోవెలలు రతికళామందిరాలలాగ తయారయాయి, బూతు బొమ్మలతో, గుడిచేటులతో, నపుంసకపండితులతో, నిత్యసంగమాలతో. దేవాలయాల ఆకారంగానే రథాలూచేస్తారు. కాబట్టి రథం కట్టినప్పుడు గూడా ఈ బూతుబొమ్మలు ఇరికిస్తారు శాస్త్రసమ్మతంగాను. అందుచేతనే భగవంతుడు యోని లింగాకారంగా ఉండడం తటస్థించింది. రాను రాను బూతుపనులు పోయి బోడిగుళ్లు తయారయాయి పుణ్యక్షేత్రాలలో.

ఈ విషయం అంతా సక్రమంగానూ సంపూర్ణంగానూ చెప్పాలంటే ఇంకా చాలాఉంది. నేను ఈసంగతి అంతా టూకీగా చెప్పాను. చెప్పవలసింది అభిప్రాయపరివర్తనం, దేవతారాధన అంటే ఎలాంటి మార్పులు చెందిందో వ్రాయవలసి వచ్చింది. సందర్భంకొద్దీ కొంతబూతు వ్రాయక తప్పింది కాదు. శాస్త్రవాదనలో ఇలాంటివాటికి పాఠకులు తప్పు పట్టరని నమ్మకం ఉంది. అక్కడక్కడ చెప్పిన సంగతులు మనకి కొంచెం కటువుగా తగలవచ్చును. కాని వాస్తవం వ్రాయడం తప్పు కాదనుకుంటాను.

అందులోనూ మన దేశంలో కేవల నిర్గుణ బ్రహ్మోపాసనుంచి ఉచ్ఛిష గణపతి ఉపాసన వరకు, అన్ని రకాల ఉపాసనలూ ఉన్నాయి. నరబలి మొదలు ఆత్మబలిదానం వరకు అన్ని అంతస్థులూ ఉన్నాయి. కీడు తియ్యడం, సంతానంకోసం

కోవెలలో మూడు రాత్రులు నిద్రచేయడం మొదలైన ఆచారాలున్నాయి. వల్లభాచార్య మహారాజ్ భోగలాలస మతాధిపతులూ, వామాచారుల మతాలు, లింగబసివి సమాజాలు, గరుడబసివి సంఘాలు ఇప్పటికీ ఉన్నాయి. లింగపూజలు, భగపూజలు, సిడిమానులు, రవికెల పండుగులు అన్నీ సభ్యతలో వచ్చిన పరిణామాలను మరచిపోనివ్వవు.

ఇటువంటివాటి నన్నిటిని చారిత్రక దృష్టితో పరిశీలించి చూడాలి. అప్పుడు దేశ దేశాలలోని ఆచారాలలో కనిపిస్తున్న వ్యత్యాసాలు నిజంగా వ్యత్యాసాలు కావని తేటపడుతుంది. సంస్కృతి మార్పులలో ఏర్పడిన అంతస్థులే అని స్పష్టమవుతుంది. ఆయా అంతస్థులు ఎప్పుడో ఒకప్పుడు అన్ని జాతులకు కలిగినవో, కలుగవలసినవో అని తెలుస్తుంది. అప్పుడు వారిని చూచి వీరు అసహ్యించుకోవలసిన పనిగాని, వీరిని చూచి వారు ఈసడించవలసిన అవసరం గాని ఉండకుండ పోతుంది. అందరము ఒక్క మహాసంస్థలోని వారమే అని బోధపడుతుంది. కాబట్టి, ఈ వ్రాతలకు నేను క్షమార్పణ చెప్పుకోవలసిన అగత్యం ఉండదనుకుంటాను. అయినా క్షమించండి.

చెప్పరావడం ఏమిటి?

ఆ అభిప్రాయాలు మారిపోయినాయి. ఆచారాలూ కొంత పరివర్తనం పొందాయి. ఇంకా మనశాస్త్రాలు మాత్రం అలాగే ఉంచారు. శాస్త్రాలలోనూ మార్పు చెయ్యరు. ఇప్పుడు ఒక కోవెల కట్టాలంటే, ఏమూలనో ఒకమూలను ఒక బూతు

బొమ్మ ఉంచాలి అంటారు. ఒక దేవతావిగ్రహం చెయ్యాలంటే దానికి పెద్ద పెద్ద స్తనాలూ అవయవాలూ ఉండాలంటారు. అంతేకాని ఆ అభిప్రాయాలు పోయినాయి కాబట్టి సూత్రాలు గూడా పోవాలి అనరు. అదే మనకి వచ్చిన అనర్థం. ప్రపంచం అంతా మారిపోతూ ఉన్నా, సూత్రాలు మాత్రం మార్చం. అందుచేత సూత్రాలకీ జీవితాలకీ మధ్యను పర్వతాలు పెరిగి పోతూ ఉంటాయి. సముద్రాలు అడ్డమయి పోతూ ఉంటాయి. అదే అనర్థం. అదే సుఖజీవనాన్ని అడ్డగిస్తుంది. అభివృద్ధిని అరికడుతూ ఉంది. ఇది ఒక దానిలోనూ రెంటిలోనూ కాదు. మన విద్యలో, మన సంఘజీవనంలో, మన భోజనాలలో, మన వివాహాలలో, మన చావులలో అన్నిటిలోనూ ఈ పాత సూత్రాలూ కొత్తజీవనమూ ఢీకొంటూనే ఉంటాయి. సూత్రాలను జీవితంతో మేళవించడం మంచిపని. అది జరగనంతవరకూ మనం గొర్రెలమందలాగ ఉండవలసిందే. ఆ సమన్వయమే కలిగిందంటే, అన్నీ చక్కబడతాయి.

ఈ సంగతులను గురించి చదివి సంగ్రహించినది చాలా ఉంది. అలాంటి భోగట్టా మనవాళ్లకి తెలియజేస్తే, ఉన్నది ఉన్నట్టుగా, కొన్నాళ్లకయినా నేను చెప్పిన సమన్వయం కలగ వచ్చును అని నా ఆశ. అందుచేతనే ఈ వ్యాసాలు ఇప్పటికి వ్రాశాను. అంతేకాని విషయలోలతా కాదు, వాగ్లోలతా కాదు.

BCT

THAPI vari PRACHURANALU,
VIJAYAWADA—2.
(A. P.)

మనసు ఫౌండేషన్ పుస్తకాల పరిశీలనాపట్టిక

పుస్తకం సంఖ్య	KLVA103B135
పుస్తకం పేరు	దేవాలయాలమీద బూతు బొమ్మలెందుకు
తారీఖు	30 January 2025
ముందు అట్ట	yes
వెనుక అట్ట	yes
మొత్తం పేజీలు	135
పెద్ద సైజు పేజీలు	no
ఖాళీ పేజీలు	B, CI, BCI 124
లేని పేజీలు	no
తయారు చేసినది	Nizma
పేజీలు విడదీసినది	Akshaya
స్కాన్ చేసినది	monica
పరీక్ష చేసినది	THASIN
పేజీలు సరిచూసినది	
బైండింగు చేసినది	
ప్యాకింగు చేసినది	
పరిస్థితి	Good